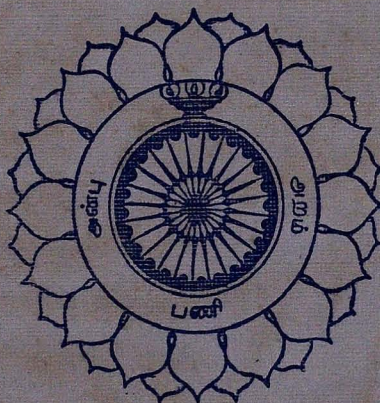

132 ¹¹³²/₂₋₅₆

Dr Alagappa Chettiar College

MAGAZINE

432

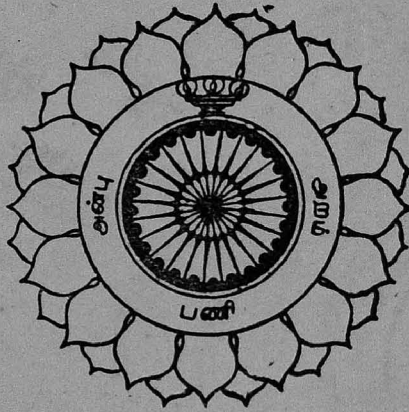
MARCH, 1956.

CONTENTS

1. EDITORIAL	1	11. காவிய வாழ்வு	24
2. HAMLET TO YORICK [S. V. Seshadri]	3	[அரு. சோமசுந்தரன், மூன்றாம் பீ. ஏ.]	
3. COLERIDGE [K. P. Karunakara Menon]	6	12. இழி சொல்லும்-சிலைக் கல்லும்	27
4. POISONOUS SNAKES [N. Balakrishnan Nair, M.A.,F.A.Z.]	10	[மு. அய்யாக்கண்ணு, பீ. ஏ. முதலாண்டு.]	
5. BUGS AND MEN [K. Venkataraman, III B. Sc.]	13	13. சிவகாசி நினைவுகள்	32
6. RAIN [K. P. Radhakrishnan Nair, IV B.Sc.]	15	[க. கோவிந்தராமானுசன், இரண்டாம் இடைநிலை.]	
7. "CAN ANY GOOD THING COME OUT OF NAZARETH ?	18	14. அகநானூற்றின் சுவை	35
[V. Sethuraman, III B. A.]		[ந. இராமசாமி, இடைநிலை.]	
8. Scenes at an Indian Village Well [M. Krishnakumar, III B. Sc.]	20	15. "கலித்தொகையில் ஒரு கண்ணோட்டம்"	37
9. ALL ROUND.....ER ? [R. Pattabiraman, M. A., B. L.]	21	[ச. சுந்தர ராகவன் பிள்ளை, 4-ம் பி.எஸ்ஸி.]	
10. GOLDEN WORDS [R. Krishnamurthi, II U. C.]	23	16. சிலம்பின் பொருள்	40
		[ச.சிங்காரவடிவேலு, இரண்டாம் இடைநிலை.]	
		17. தமிழ் உரைநடை	42
		[இரா. அரங்கராசன், IV பீ. ஏ. (கணிதம்.)	
		18. பாரதி கண்ட குடியரசு	46
		[ச. ஜவஹர்லால், இரண்டாம் இடைநிலை.]	
		19. கவியரங்கம்	50
		[தலைவர். கவியரசர் பாரதிதாசன்.]	
		20. Is war inevitable in the present day world ? (Hindi)	59
		[K. S. Krishnamoorthy II class]	
		21. COLLEGE ASSOCIATIONS	63
		22. SOCIAL SERVICE LEAGUE	85
		23. EXCHANGE	88

Dr Alagappa Chettiar College

MAGAZINE

Editor

K. P. KARUNAKARA MENON, M. A., PH. D.

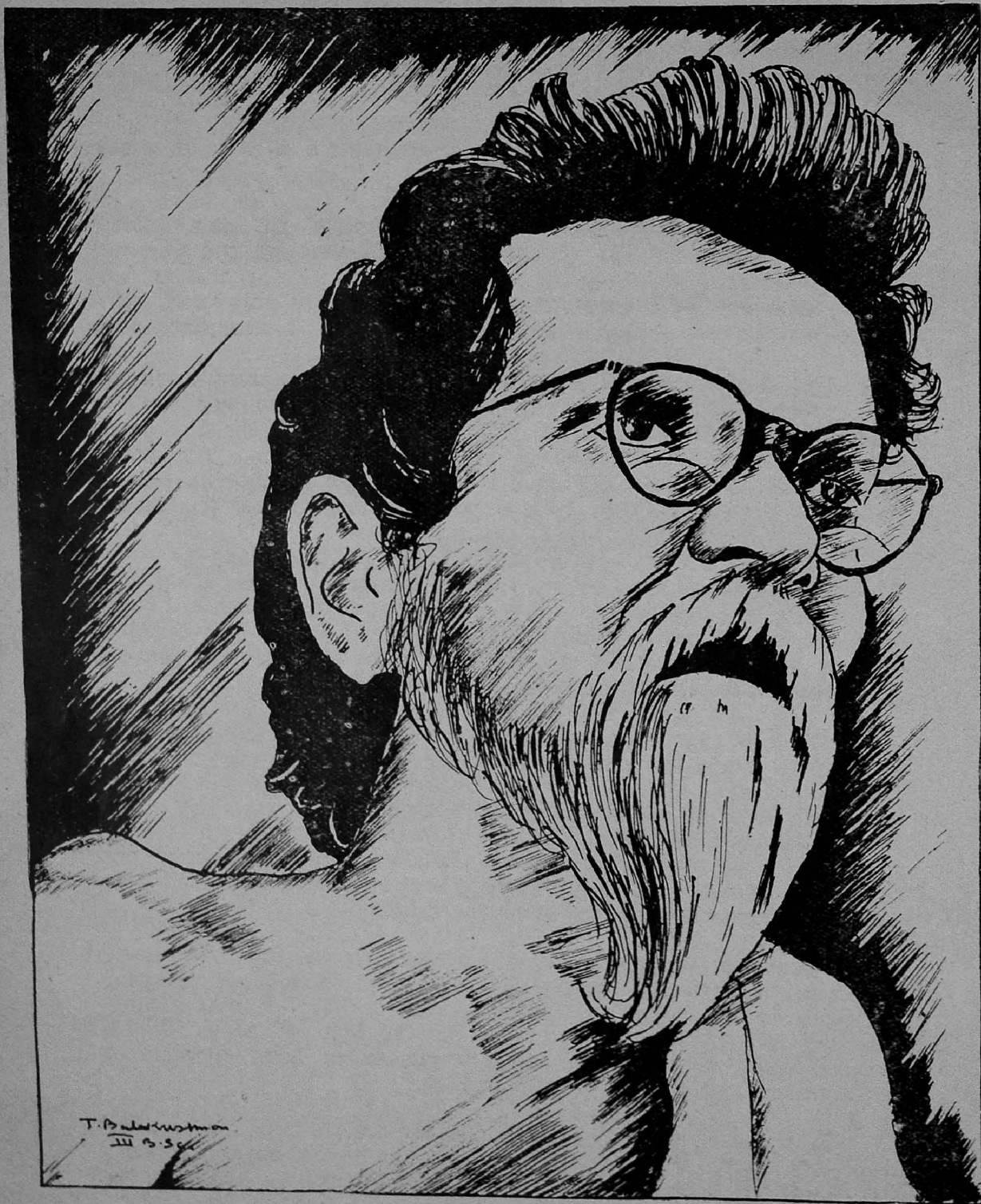
MARCH 1956.

JL

T45-21196K, N56

N56

EDITORIAL

Another eventful year is drawing to a close, a year of strange vicissitudes and fluctuating fortunes.

The birth of a new educational institution has now become an annual feature of our campus. But this year we had two new additions to our academic family, a Preparatory School, for the benefit, especially, of children whose mother tongue is not Tamil and a Polytechnic to meet the growing demand for trained technicians.

The progress in the building scheme was maintained during the year. With the construction of the first and second floors of the Kuppuswami Naidu Hostel for the Engineering College, all the Engineering students residing in our hostels in the campus moved out. The Gandhi Maligai also is now occupied by the students of the Engineering College. We have now 531 of our students residing in hostels in the campus.

This year our college had the privilege of conducting the Inter-Divisional Athletic Meet of the Madras University. This is the first time that this event is held outside Madras, and the choice of our college by the University is, no doubt, a tribute to our grounds and the facilities and encouragement we give for sports. 88 men and 47 women competitors took part in the Meet.

We had, again, during the year the privilege of seeing and listening to many eminent sons of India. On November 15, 1955, Rashtrapati Babu Rajendra Prasad visited our campus and laid the foundation stone of the Alagappa Polytechnic. All the colleges in the campus arranged exhibitions in honour of his visit. The exhibitions arranged by the Physics, Chemistry, Botany, Zoology, Geology and Geography Departments of our college were of a high order and won the warmest appreciation of the numerous visitors.

Another distinguished visitor to our campus was Shri Sri Prakasa, the popular Governor of our State. We had the honour of receiving him twice in the course of the year. Among other eminent visitors were Sir M. Visweswarayya, the Grand Old Man of India, Sri M. Patanjali Sastri, Retired Chief Justice of India, and many ministers of the centre and our state.

In all this we were fortunate. But the debit side of the account is no less heavy. We witnessed nature in one of her angriest moods. The cyclone and heavy rains which devastated Ramnad and the adjoining

districts hit us hard, and the ravages caused to the College and Hostel buildings and installations compelled us to close the college. It was only because of the untiring efforts of our energetic Principal that things were restored to normalcy and we were able to resume work after a break of eighteen days.

A cause of far greater concern and distress to us is the illness of our beloved founder. Every institution in this campus is the offspring of his foresight and generosity; every one of them is the object of his anxious care and affectionate nurturing. No parent ever loved his children with tenderer solicitude than Dr. Chettiar loves the young academic children of his creation here. Nothing, therefore, gives him greater pain than to be forced to live away from them for any length of time. His life has been a long and heroic struggle against physical affliction. Let us hope that the courage and fortitude with which he has triumphed over his ailments in the past will enable him now to fight and conquer his present illness. Mysterious and inscrutable are the workings of Providence, and God fulfils Himself in many ways. We can but trust in His wisdom and benignity, and hope and pray that He in His infinite mercy would restore to normal health one whose life has been a rare example of public-spirited philanthropy, so that his noble efforts to spread sweetness and light may be continued for many many years.

HAMLET TO YORICK

(S. V. Seshadri)

Hamlet to Yorick thus: my jack of spades,
My ossified gossip, my joke on a rake, my mole,
Saint of the northwind-blue aureole,
Ulysses of the undiscovered land,
(Have the Sirens died, Nausicaa's maids
Entered the nunnery?) — thy ribald secrets yield,
Of winter weddings, passions and of poisons,
Of wolf beneath the skin and snake in hand,
Of hearts where prudence oozes lies, and moistens
With miasma a maiden's love revealed.

June has died in an eye; and winter spreads
His whiteness in the bones; and love has gone
To don the veil (and wail the dawn
Of spring in the blood) in the nunnery of a grave.
Worms are bridesmaids, bones will sing, and beds
Are cold and cupiscent like mothers; and Christ,
Unresurrected, knocks at the gate of heart
For the love of a lifetime, which perhaps can save
A mad prince, and one who knows the art
Of playing, praying, loving, being surprised.

Arctic thunders break out from the blue
Tundras of the soul, and ask, 'To be?'
The victuals of adultery
Supply the needs of hungering bloody ghosts.
And eyes of unbelief are sad and true
In noting fall of sparrows. Water is cold
And yields like woman's love. Here sweat and sweet
Are gathered, Yorick's jokes and jakes and boasts
With rue and primrose; bones and maids here meet
Ere things in Heaven and Earth are seen or told.

Why does a sparrow fall, why do maids die ?
 The black-stoled doctors of wise Wittenberg
 Are silent. Maggots have left blind
 The sockets of a trust and innocence
 Which did not dare, which did not dare ... Do I ?
 Nor I with bodkin bare, with royal grief
 Of Hecuba, or my own strident urge,
 Through bone-song, blood-song, wake the dormant sense
 Of love and hatred, while passion beats in a surge
 Through longings and lashings, decisions and derisions brief.

Horatio is one-eyed, cyclop of reason he.
 But reason thunders, 'Better not to be.'
 Unbeing never ripened fruits, nor laid
 The ghosts in graves, that clamour loud for blood.
 The song is dead in the blood, and June in eyes ;
 The rest is silence. But the blood remembers
 Hyperions and Yoricks ; the love of a maid
 Quickens the bone to prayers in the mud
 Of mindless maggots. Passion's fire does rise
 Like fabled phoenix from its being's embers.

Life is the prayer of blood and bone, the hymn
 That hate and love are capable of. This moment,
 This skull, this sod, this opal morning, green
 With grief and blue with death, and bits of past
 Carried in the winds and words and sighs,
 Dead Yorick washed and sunned in the still sunrise,
 Dead Hamlet, shamed, deceived and killed, at last
 A pestering ghost, a murderer and a queen,
 A dead rat, live jackal, and now a torment
 Of endless love for dead maid on the stream ;

Oh, must I wish them gone ? And must I here,
 With one blind stroke, the answer seek
 For shade and maid, for fool and knave and clown,
 While snake and wolf conjoined in a bed
 Do stifle love in amorous embraces,
 Batten upon honour, sick and sleek ?
 Oh, life is a gem, a jewel, a price too dear
 To pay for silence of the grave ; for dead,
 How am heir to Hamlet's throne and crown,
 To Yorick's laughter, and Ophelia's graces ?

And what of what I know, what I have done,
A rat-squeal behind th'arras; Guildenstern
And Rosencrantz, unmusical and sly,—
(No pipers they, but vipers they)—apply
Their unctuous praise to foreign maggots. Blood
Has clotted thick upon my soul, red flame
On white ground, and in my blood does burn
The leaping tongue of revenge. Now the game
Is on, the hunter ready, and the fun
Of kill shall bear the wolf upon its flood.

Rejoice for hate in blood and love in bone ;
There is faith yet in the redness of the one
And whiteness of the other. Here are sweets
Unto the sweet, lilies and salvias,
White rose, hibiscus and red carnation.
Rejoice for life, redeeming failures, flaws,
And for the spirit, mighty, strong, new-born,
That sets at nought the fear of damnation,
And knows in love its goal, in hate its strength, beats
Its wings towards the russet-mantled morn.

COLERIDGE*

(K. P. Karunakara Menon)

Samuel Taylor Coleridge, poet, critic and philosopher, was born in 1772, at Ottery St. Mary, in Devonshire, the youngest of thirteen children. He received the principal part of his education at Christ's Hospital, London, where poor children were taught free. He describes himself as a "play-less day dreamer" during boyhood. In this instance, the child was father of the man. "The inspired charity boy," as he is called by his schoolmate, Charles Lamb, was an omnivorous reader. A stranger whom he had met one day on the streets of London and who was struck by his conversation secured him free admission to a library. The boy read every book in the library, the catalogue, folios and all. At fourteen he had a stock of knowledge that would have puzzled a scholar, and a degree of ignorance of which a school-boy would have been ashamed.

On leaving school in 1791, this poor friendless orphan was about to be apprenticed to a shoemaker. But the Headmaster of Christ's Hospital interfered, and got for him a scholarship at Jesus College, Cambridge. During the early part of his residence at the University he won some prizes, but soon his interest in studies came to an end.

Coleridge was anything but a smartly dressed student. His gown was in tatters, and his college-mates used to amuse themselves at lectures by cutting off pieces of his gown till its length was considerably lessened. Clad in the remains he was met by the master. "Mr. Coleridge, will you get rid of that shameful gown?" he asked. Promptly came the reply, "Why, sir, I have got rid of the greatest part of it already."

In December 1793, debt or disappointment in love, or both, drove him away from the University, and he enlisted himself as a soldier in the Light Dragoons under an assumed name. The general of the district inspecting the recruits, and seeing the unsoldierly-looking Coleridge, asked him, "Do you think you can run a Frenchman through the body?" "I do not know," replied Coleridge, "as I never tried, but I will let a Frenchman run me through the body before I'll run away." "That will do," said the general, and Coleridge was turned into the ranks. He was

*. Published with the kind permission of All India Radio, Tiruchirapalli, from where the talk was broadcast.

a very poor horseman. He frequently fell down from the saddle. "With all his subtlety he was never able to form any clear conception of the difference between a horse's head and its tail." He did not keep his outfit in order. "Whose is that rusty rifle?" asked his officer. "Is it very rusty, sir?" said Coleridge. "Very rusty," replied the angry officer. "Then, sir, it must be mine," said Coleridge. His fellow soldiers took pity on him, and helped him, and in return he wrote their love letters, putting in stanzas of verse. At last the suspicion arose that he was a university man. He wrote a petition in Greek for one who had committed a capital offence. He corrected an officer who ascribed to Euripides a quotation which was really from Sophocles. A Greek book was found beneath his saddle. His identity was established, and he was discharged in April 1794. 432

Shortly after, on a visit to Oxford, he met and became friends with the poet Robert Southey. They and three other builders of air castles formed the visionary plan of an ideal colony on the banks of the Susquehanna in America. The spot was chosen for the music of its name rather than from any knowledge of its suitability. Twelve gentlemen were to sail with twelve ladies. Two or three hours of work would suffice for their support, their ample leisure would be devoted to study and poetry. For some months the dream lasted. But funds were wanting, and Pantisocracy, as the scheme was named, died a natural death.

In 1795 Coleridge married Sarah Fricker whose sister became Southey's wife a few weeks later. But she was not the first or the last girl to whom Coleridge lost his heart. In the period immediately following his marriage he was full of love and happiness. But even love must have bread to live on, and Coleridge tried several schemes for gaining a livelihood. Finally he started a magazine called the *Watchman*. But the *Watchman* had but a brief existence. Coleridge resorted to Scripture for quotation in the last number, "O Watchman, thou has watched in vain!" He has himself narrated an amusing incident to illustrate the unsaleable nature of this publication. When, one morning, he gently checked his servant girl for using an extravagant quantity of waste paper to light the fire, "La, sir," replied Nanny, "why, it is only the *Watchman*."

In 1797, Coleridge took the most fortunate step of moving to Nether Stowey, in Somersetshire, and shortly afterwards, the Wordsworths, the poet and his sister, settled in the neighbouring village. The friendship between Coleridge and the Wordsworths is one of the most famous and most fruitful in the history of literature. "We were," says Coleridge, "three people, but only one soul." The association roused Coleridge's irresolute nature to activity, and inspired him with confidence and energy. In this congenial atmosphere he rose to the zenith of his poetical career. It was, no doubt, the Year of Wonders, and between June 1797 and September 1798, the period of the companionship, Coleridge wrote nearly all his best poems, including the *Ancient Mariner*, *Christabel Part I* and *Kubla Khan*.

The Ancienner Mariner was written to defray the expenses of a tour, but it is surely the most sublime of pot-boilers to be found in all literature. This is the story of the poem. An ancient mariner meets three men on their way to a marriage feast. He detains them to tell his story. He recounts how his ship was drawn towards the South Pole by a storm. When the ship lay ice-bound, an albatross, a sea-bird, came to the ship. It was received with joy and hospitality. But soon the sailor shot the bird dead. For this act of cruelty a curse fell on the ship. She was driven north to the line where she lay becalmed. All the crew died of thirst except the guilty mariner. He saw in the moonlight God's creatures in the water, and he blessed them in his heart. Thereupon the curse was lifted, and the ship was brought back to England. But the mariner was condemned, for penance, to travel from land to land to teach, by his example, love and reverence to all God's creatures.

This weird ballad is a unique product of the human imagination, and the most perfect of all the compositions of its author. Perhaps the most admirable feature of this masterpiece is the simple realistic force of its narrative. He has achieved his difficult aim of procuring for the shadows of his imagination "that willing suspension of disbelief which constitutes poetic faith." "Like a three years' child" we believe the story which never drags or flags for a moment. The terse vigour of descriptive phrase and the vividness of imagery are remarkable. Take, for example, the description of the sudden fall of the tropical night :

"The sun's rim dips; the stars rush out !
At one stride comes the dark:

or the breaking of the ice :

"It cracked and growled, and roared and howled
Like noises in a swound:"

or the ship's passage into the equatorial sea :

"The fair breeze blew, the white foam flew,
The furrow followed free;
We were the first that ever burst
Into that silent sea;"

or the sound of the sails as the ship moved on :

"A noise like to a hidden brook
In the leafy month of June,
That to the sleeping woods all night
Singeth a quiet tune."

Christabel I is inferior only to *The Ancient Mariner*. *Christabel*, daughter of Sir Leoline, goes out into the wood at night to pray for her

betrothed lover. There she finds a lady in distress, the fair Geraldine, and takes her to her own room in her father's castle. Geraldine claims to be the daughter of an old friend of Sir Leoline. In reality she is a wicked witch. Christabel sees through her disguise, but is forced into silence by a spell. The story is left incomplete. The poem is one of the most beautiful in English. Its simple beauty—beauty of imagery, of melody, of mystery—captivates the imagination. It abounds in isolated pictures of surpassing vividness and grace—word-pictures which live in the “memory of t' eye”—like Geraldine appearing to Christabel beneath the oak, or the two women stepping lightly across the hall “that echoes still, pass as lightly as you will,” or the gruesome picture of Geraldine as she undresses :

“Behold her bosom and half her side,
Hideous, deformed and pale of hue,
A sight to dream of, not to tell.”

No less admirable than “the wild and wondrous tale” of *Christabel*, in its own way, is the dream poem of *Kubla Khan*. Coleridge says he had a vision in which he composed about three hundred lines describing the grand palace and stately garden of Kubla Khan. On waking he had a vivid recollection of the lines. He was putting them down on paper, when a man came to see him on some business. The interruption broke the spell, and the poem was left as a fragment, but it remains a most splendid fragment, flawless and beyond praise. Only a poet who had “fed on honey-dew and drunk the milk of paradise” could write such wild dream poetry.

But unfortunately this period marks not only the culmination, but also the completion, of Coleridge's poetic career, for except for Part II of *Christabel* and *Dejection* which is really “the swan-song of Coleridge's dying Muse, the dirge of infinite pathos over the grave of his creative imagination,” he wrote nothing after 1798 to equal his best work of this year.

The rest of his life-story is briefly told. It is a chronicle of varied but unsteady activity. Poetry, criticism, journalism, philosophy, theology, troubles, and, above all, slavery to the opium habit, accounted for the purposelessness of several years of his life. At last he placed himself under a doctor, Mr. Gilman, in whose house Coleridge remained till his death eighteen years later. Under the loving care of Mr. Gilman he gradually overcame his craving for laudanum, and regained some measure of restored health. These years were productive of memorable literary works in prose. He was visited by numerous friends and admirers. They were happy to listen to his inspired monologues which he poured forth in inexhaustible fertility. He died in 1834.

POISONOUS SNAKES

(N. Balakrishnan Nair, M. A., F. A. Z.)

There are many varieties of poisonous snakes in India, but of these only four terrestrial snakes (all sea snakes are deadly poisonous) are said to offer any danger to man. These are put under two heads by naturalists. They are the Colubrinae comprising the cobras and the kraits; and the Viperinae including the Russel's viper or daboia and *Echis-carinata* or phoorsa.

These poisonous snakes have tubular or grooved teeth called fangs firmly fixed to the upper jaw. The poison is secreted by glands called the poison glands which are placed behind the eyes at the angle of the mouth. There is an excretory duct on each side which conveys the poison from the glands to the fang. When the snake opens its mouth to bite, the muscles associated with the poison apparatus act on the upper jaw bone and erect the fangs. As the jaw closes on the part bitten, the muscular sheath of the poison gland is compressed so that the venom is forced down the duct into the tooth and injected into the wound. The firmer the hold obtained, the greater the quantity of venom injected and greater the danger.

The venom is a straw coloured liquid and contains 60 to 75% of water. A cobra in one bite usually injects an amount of venom which can kill eight persons. The daboia venom is acidic in reaction and has a bitter astringent taste. The daboia venom has no taste at all. Snake venoms owe their poisonous properties to the proteid or albuminous substances which they contain. It is somewhat like the white of the egg in composition. Snake venom introduced by the mouth is not followed by any bad result. Each venom contains two or more different proteids and the physiological action of a peculiar venom depends on the nature of the proteids it contains.

The poison secreted by the cobra is of a quite different nature from the venom manufactured by the daboia, i.e. the poisonous constituent of the cobra venom is different from that of the daboia venom.

The effect of venom on the victim is very characterestic and diagnostic. In the case of the cobra the venom directly acts on the central nervous system, i.e. the brain and the spinal cord. It paralyses the reflex activities of the cord. The victim becomes lethargic and disinclined to move. There is no preliminary state of excitement. The hind legs become

paralysed and the paralysis gradually spreads forwards and involves the forelegs. This is followed by the general paralysis of the body and the victim lies down unable to move. The breathing still goes on. There may be profuse salivation from the mouth. The paralysis soon involves the respiratory centres, gasping in search of air becomes marked and the scene is closed with the total cessation of respiration. There is no failure of the heart and diminution in the strength of the pulse. Cobra venom has got an action on the blood also. It has a wonderful power of breaking up the red blood cells. Another usual symptom is vomiting. There is very severe pain in the bitten part and the parts around the wound become swollen and tender and a bloody serum oozes away from punctures. On the average, death takes place within about six hours usually, but it may take place earlier or later depending upon the amount of venom injected.

The venom of the krait is different in its composition and physiological action from the cobra venom. Death by krait poisoning is due to failure of the respiratory mechanism, probably due to direct action of the venom on the respiratory centre in the medulla oblongata. It has also a direct action on the heart and on the circulatory apparatus through the nervous system. It causes a breaking up of the cells of the spinal cord and brain. But this poison has no direct action on the coagulability of the blood, but a power to break up the red cells of the blood under certain circumstances. Bites from krait are extremely dangerous and a considerable percentage of the total deaths from snake bite in India, especially in N. India, is due to this snake (*Bungarus caeruleus*). The poison is about four times as strong as that of the cobra.

The effect of the viper poison is very much different from that of either the cobra or the krait. It has no direct action on the central nervous system. There is no paralysis. Only the respiration is interfered with, as a result of its action on the blood and heart. Its action is entirely confined to the circulatory system and particularly the blood plasma, the blood corpuscles, the capillary walls and the heart. Death may occur as a result of the clotting of blood in all the vessels of the body. The heart may stop with a huge mass of clotted blood inside. In case death is prolonged for some hours or even some days after the injection of the poison, several different phenomena present themselves. There may be a depressing action of the heart, the pulse becomes feeble, the body becomes cold and covered with perspiration. Thus it is a typical case of cardiac depression popularly known as faint. Sometimes there may be mass vascular clotting. There is at any rate a mass destruction of the red blood cells as in cobra poisoning, and severe destruction of capillary walls. Around the site of actual puncture there is a large bloody extravasation and much swelling. This swelling spreads rapidly up the limb. The tissues all around the place of injection die and offer a suitable place for all sorts of bacteria. Thus it happens that death in these cases may result from some bacterial poisoning. Extensive haemorrhages are observed from almost all orifices of the body.

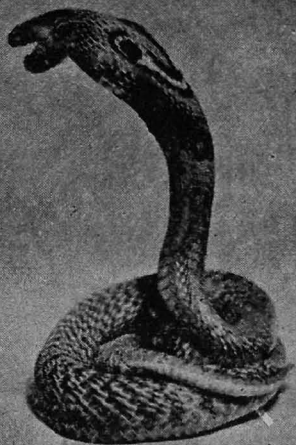
The modern method of treatment of the bite of poisonous snakes is by neutralizing the venom by a suitable antidote. This antitoxin is obtained by injecting small non-fatal doses of the venom into the blood of a horse. The blood of the horse reacts to this new element in its blood and it prepares an antitoxin to fight out this toxin. This enables the animal to stand a larger dose of the poison next time. In this way by gradually increasing the dose of the poison at each injection and by allowing a sufficient interval of time between injections, for the formation of more antitoxin, the animal becomes immunised, i.e. it becomes able to stand enormous doses of the toxin, each of which would represent many times a single fatal dose for an untreated animal. After this elaborate immunisation process, the blood is tapped from the animal. It is allowed to clot and the clear fluid or serum which exudes from the clot contains the anti-toxin desired. This is called antivenene.

This anti-toxin is injected in sufficient doses into the vein of the victim so that it may freely circulate in the blood stream containing the poison and neutralize it. This new therapy was first introduced by Dr. Calmette of the Pasteur Institute.

This new application of serum therapy is introduced in all important snake haunted countries. Its importance will be appreciated when we realise that in India alone the number of deaths due to snake bite is over 20,000 a year. Unfortunately in our country people's emotional reflexes are easily stimulated to belief and snake bite has been surrounded by all kinds of quackery and roguery. Again half the number of fatal cases are stated to die from fear, not having the heart at the time to apply any remedial measures. The only way of bringing down the mortality due to snake bite is by liberally introducing this antidote to all villages. Because of the important fact that the antivenene of the cobra is not effective for the bite of the daboia or the phoorsa, the desired type of the serum should be kept handy so that it could be administered in the exact time. Now this last difficulty has been greatly overcome by the introduction of a new polyvalent serum obtained after the administration of a mixture of venoms of important varieties of snakes that are poisonous. This serum has been proved to be highly efficacious for snake bites. This is of the utmost importance because the medical man need not necessarily know the history of the case, i. e. the description of the snake etc. The polyvalent serum has been found to be a trustworthy and scientific therapeutic antidote. Very recently it has been discovered that the serum obtained from the blood of the kingsnake of America is an effective antidote for the bite of a large number of poisonous snakes.

" POISONOUS SNAKES "

1

1. COBRA. (SIDE VIEW)

POISONOUS SNAKES

2. COBRA. (DORSAL VIEW)

2

3

3. RUSSEL'S VIPER

4

4. KRAIT

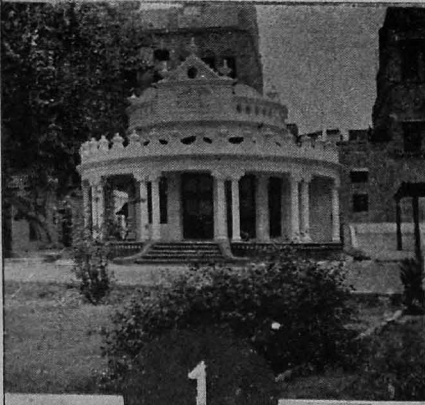
5. SEA SNAKES.

5

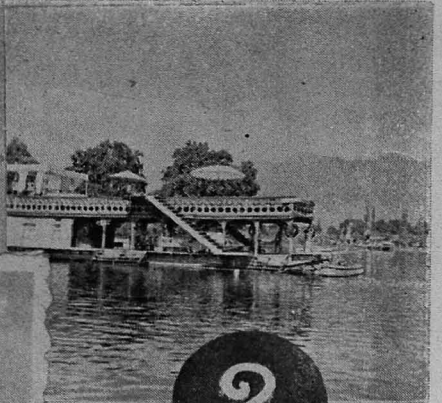

1. Cobra—side view.
2. Cobra—dorsal view.
3. Russel's Viper.
4. Krait.
5. Sea-snakes.

KASHMIR TOUR

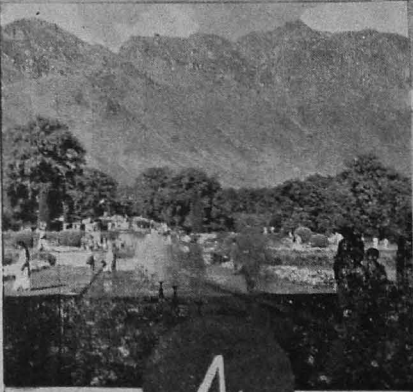
1

2

3

4

5

6

7

K
A
S
H
M
I
R

1. Memorial Well, Amritsar. 2. House boat Hotel, Srinagar, 3. Golden Temple, Amritsar. 4 & 5. Shalimar Gardens, Srinagar. 6. Tour party with the chief Minister. 7. A Kashmiri family.

BUGS AND MEN

(K. Venkataraman, III B. Sc.)

In spite of the progress and civilisation of the modern man, he still shares in common the predicament of his ancestors in being a helpless victim to a blood sucking foe—the inevitable Bug. We may be in a position to boast of our aeroplanes or television; we may destroy ourselves with a cobalt bomb or his younger brother, the hydrogen bomb, but we cannot yet claim that we have conquered the battalions of bugs that go about this earth in search of human blood. Not only that, our very knowledge about the tactics of warfare indulged in by our enemy is still in its infant stage with the result that we are in no way nearer the day of deliverance from the clutches of an all-devouring demon.

I often wonder why the All Merciful has decreed that men and bugs should co-exist in this conflict-ridden earth, when nations themselves (all human beings) find it difficult to exist without quarrelling among themselves. My researches and personal experience have convinced me that both these species can never exist together in harmony. Let it not be imagined by anyone that in this continuous war, man will emerge ultimately as the victor. Far from it; the bugs have developed by their contact with human beings fighting tactics far more effective than man's ingenuity could invent. So this eternal war goes on unabated in spite of the United Nations, Peace Councils, SEATO or NATO.

On behalf of defenceless humanity, I, on my little part, carry on this fight with our common foe in and out of my home. Before I go to sleep I make a hunt for the hidden insurgents with a (spray) gun in my hand and shoot indiscriminately in all the dugouts in the wall or furniture. Having thus satisfied myself that the place is safe for peaceful sleep, I lie down on my bed. Hardly would I have gone halfway through my sleep when I feel the enemies' shots piercing my body. Switching on the light, I search out every nook and corner of the bed for the marauders. My movements might have been closely watched by them, for when the light is on, the battle ground—my bed—appears deserted and even an enterprising news hawk will wire, "nothing to report." But I just turn my pillow and lo! a small group of cunning attackers huddle up in one corner and one would almost take them to be innocent. Summoning all my fury I make a clean finish of them and with a feeling of victory I again go to sleep. Would they leave me like that for long? Again another attack from one side, again the search out and the mass killing. Thus a good portion of the night

passes off without sleep. In addition to the loss of sleep is the loss of blood, and I get up next day with swollen eyes and itching body.

After a hurried breakfast I rush to the local train to go to the college and take a corner seat with a view to having a short nap before I reach my destination. But what is that? Something is pricking me under the seat. Ah! A contingent of enemy forces is ready poised for attack from the crevices of the wooden seat. The rest of the journey I spend standing.

Then I reach the college in time and take a seat suitable for sleep. The lecturer enters and begins his lecture. I put my head on the desk and all that is happening in the class looks as if it is happening in another world. A few minutes pass by when I have the attack of our unconquerable enemies here too! When I adjust myself for another nap before the end of the first hour, the call of the lecturer reaches my ear asking me to get out of the class for having slept. Lo! How much loss due to these bugs! Perhaps they could not resist the temptation to taste human blood even in such crowded places.

Thus the eternal strife is carried on in waiting rooms, office chairs, cinema theatres, restaurants and wherever man wishes to spend some time, sitting or resting. For the bugs, it is a struggle for existence, for man, it is a struggle for supremacy over this insignificant parasite. In this struggle, it is the bug that always triumphs.

As I write these lines, someone is pricking me from the chair. I am sure it can be none other than a member of the Bug Community, expressing its strong protest for having brought out their case for public disgrace.

RAIN

(K. P. Radhakrishnan Nair, IV B. Sc.)

Rain is a phenomenon in nature and though it occurs often and is familiar to all, it is a little difficult to comprehend the theory behind it.

Under the effect of the sun's rays, the land and sea get heated up and water evaporates; the water vapour formed, being lighter than air, ascends and in so doing its temperature falls by adiabatic expansion. Shortly, the air becomes supersaturated and in due course the excess will be condensed in the form of drops, thereby forming a cloud or fog.

But the thing is not so easy as said, for the extensive experiments conducted by a scientist, Aitken, between 1880 and 1890 showed the difficulty in the formation of rain drops in our atmosphere. He allowed air in a closed system which was standing over a pool of water to expand suddenly to a larger volume. He found as expected that a mist was formed consisting of minute water droplets which settled down within a short time. When this expansion and settling of cloud had been carried out a number of times, no more cloud would be formed even when the expansion was sufficient for condensation.

He tried to find out the reason for this. He discovered that the minute particles of dust which are always considered to be injurious to human health are actually indispensable to human beings, for they help the formation of rain droplets. During the expansion the droplets are formed around the dust particles which are carried downwards where the drops settle. When, as a result of successive settling, all the dust present in the air is removed, no further drops can be formed by adiabatic expansion. That is why no more cloud is formed when the expansion and settling of cloud is carried out a number of times, in the "cloud chamber experiment." In fact, if the air were free from such dust particles from the very beginning, no drops would have been formed even during the first expansion.

Let us consider the theoretical side of the matter. It is observed that dust or other minute particles are necessary for the formation of rain droplets. These rain drops are spherical and have a negative curvature (that is the surface is convex). Calculations show that if a drop of radius 10^{-6} c. m. is to be stable, the vapour above the droplets must be supersaturated to the extent of 1.127. If this supersaturation is not possible, the drop will evaporate. A water molecule has a radius of 2×10^{-8} c. m. and nearly a hundred of them must be gathered if a drop of radius 10^{-7} c. m. is to be formed. In actual cases, such drops are formed during adiabatic

expansion and they will be stable only if the supersaturation is 3.16; failing this, the drop will be evaporated as soon as it is formed due to the high pressure over the droplets. It is known that without such droplets water cannot be formed. But when a dust particle of radius 10^{-6} c. m. is present in the atmosphere water molecules depositing around it form a drop of radius 10^{-6} c. m. and little supersaturation is required to make the drop stable; and once these drops become stable in due course they will fall as rain. Thus minute particles are found to be necessary for the formation of rain drops.

But Aitken's experiment and the theoretical discussion show that cloud droplets cannot be formed under the conditions of our atmosphere unless some kind of nuclei are present. In addition to dust particles other condensation nuclei which are present in air are particles of smoke, minute particles of salt which are suspended in air as a result of evaporation of salty spray carried by air currents from over the sea surface, and probably also the sulphurous fumes from industrial towns which get oxidised, minute nitrous particles which are formed as a result of reaction of nitrogen and oxygen under ultra violet sunlight, and charged ions present in atmosphere on account of the ionising action of ultra violet sunlight.

It is not yet known which kind of nuclei play the predominant role in the formation of water drops which compose fogs and stratus clouds. But statistical observations show that the radii of these droplets are of the order of 2×10^{-3} c. m. The actual rain drops which reach the ground are however of larger size; observations show that they range in size from a radius of 10^{-2} cm. to drops of radius .25 c. m. Thus there is a considerable difference in size between the droplets formed in the cloud and the actual rain drops reaching the ground. This can quite easily be explained, for when a droplet of radius r c. m. is suspended in air, though subjected to free gravity, it falls with a steady velocity due to the viscous drag of air. The limiting velocity for small drops is, according to Stoke's Law, given by $\frac{2}{9} \frac{gr}{\eta}$ where r is the radius of the drop and η the coefficient of viscosity. The velocity varies as r^2 , and calculation shows, that a droplet of 10^{-3} c. m. radius will take 20 hours to fall 1 kilometre. By that time it will evaporate. A drop of 3×10^{-2} c. m. radius falls one k.m. in 6 minutes and this time is too short for evaporation. Thus though droplets are formed, all of them could not reach the ground.

Probably, the droplets of water occurring in clouds have all sizes ranging from 10^{-7} cm. to 2.5×10^{-1} c.m; meteorologists draw an artificial line $r = 100 \mu$ where $\mu = 10^{-4}$ c. m. Particles of smaller radius than this are called cloud droplets and the particles of larger radius are called rain-drops. Most non-bearing clouds, like fog and low-lying stratus, are composed of cloud droplets. They evaporate without giving rain.

Thus it is clear that the smaller droplets cannot reach the ground and that the rain drops found have a larger radius. There is therefore

some other agency which makes such droplets as compose rain-bearing clouds. Thus the question how rain drops are formed in our atmosphere is put forward.

At high levels, the temperature is so low that the water molecule cannot exist there as it is. So water vapour in those regions should condense directly into ice particles, but observation shows this does not usually happen. Thus at low temperatures a mixture of water drops and ice particles is formed, the proportion of the latter increasing down to -32°C , but water condenses more as liquid drops than ice particles.

This is in accordance with observations made in aeroplane ascents which show that even when the top of a cloud is below the freezing level, the cloud mostly consists of liquid drops. Such drops are "super cooled", that is, they are converted into ice particles when they strike against an aeroplane side.

This shows that when ice particles and water drops exist side by side as in high level clouds, the atmosphere there may be supersaturated with respect to ice. This will promote the evaporation of water drops and the growth of ice particles at their expense.

This phenomenon is also known, according to Bergeron, as the "ice crystal effect." This is mainly responsible for the conversion of cloud particles to rain drops. When these clouds reach somewhat above the freezing level, the ice particles grow at the expense of liquid drops, and, in course of time, they become heavy enough to fall quickly, and on reaching the lower levels of the clouds, melt into rain drops. According to Bergeron, 'rain' is, in fact, only melted snow.

These ideas form the basis of the methods of artificial rain-making. Clouds may often appear and disappear without shedding rain. What the rain makers do, is to seed the tops of such clouds with powdered solid carbon dioxide etc. which first produces a few crystals. Once they are formed, according to "Bergeron Process" they begin to grow and the cloud may be precipitated as rain. Another method proposed and reported to be carried out successfully is to sprinkle tops of clouds with powdered crystals of silver iodide. Ice particles grow round particles of silver iodide and, as mentioned, Bergeron process takes place.

Several suggestions have been put forward for making artificial rain, but no successful result on a significant scale has yet been observed. Sooner or later, however nature will be forced to reveal her secret about the formation of rain to the physicist.

"Can Any Good Thing Come out of Nazareth?"

(V. Sethuraman, III B. A.)

As we call for a doctor only when we fall ill, we are trying to establish peace in the world only after seeing the horrors of war. People can live merrily without fear in their hearts only when there is peace. The second world war ended in havoc, famine, and disease. After the war was over, fifty countries including India thought it wise to form what is known as the United Nations Organization. Their object is to prevent war and ensure peace. The formation of the U. N. O. is a beacon of hope.

India has always stood for peace and the very basis of her foreign policy is the preservation of peace in the world. Her 'sutra' of *panch shila* has won many converts, and the hopes for world peace are now brighter than ever before since the beginning of the East-West cold war.

But whatever be the efforts of political leaders, the world can enjoy peace only when the destructive powers invented by science are utilised for good purposes. Up to the end of the second world war, atomic energy was used only to make bombs. The scientists have since then found out that atomic energy could be utilised in industry, agriculture, medicine and for other constructive and peaceful purposes.

Given normal conditions for a few more decades, the atom that threatened to destroy the world holds promise of a golden age. The atom-for-peace conference which was held at Geneva a few months ago, gave assurance of a new era of international co-operation and prosperity for mankind. It envisaged a future when the problem of fuel and oil would have been solved through liberation of fusion energy in a controlled manner. It is common knowledge that our fuel reserves are rapidly dwindling and will be utterly exhausted in less than a century.

It is noteworthy that among the nations which have utilised nuclear energy for non-war purposes, Britain has gained a lead. It was revealed at the conference that most of her industries will be running on atomic power in twenty years' time. Before another decade rolls by, Britain will have established seventeen atomic power stations replacing eight million tons of coal.

Many people fear that the use of atomic energy in industry will lead to unemployment. But the optimist will reply that it will bring greater

leisure to people—leisure not only for mere amusement but for the pursuit of aesthetic and cultural enjoyment. The goal we aim at is a world where people will have abundant time to do things that they consider worthwhile.

But the use of atomic power for peaceful purposes involves serious risks. The accidental release of a large amount of radio-activity from an atom power station, stated British scientists, would kill everyone within a radius of a mile. Another grim warning came from American scientists, that absolute safety for workers in an atomic reactor building was not yet possible. But, at the same time, they admitted that they had been lucky that nobody had yet been killed by a run-away reactor. Nevertheless, it is unwise to rely on such good luck always. In history we see how as an immediate result of new inventions, there have been quite a number of accidents. But those accidents were minimised step by step. Similarly, the dangers arising from atomic power will also be minimised very soon.

This sudden change in the history of the atom enables us to reverse the proverb and say that good can come even from Nazareth.

Scenes at an Indian Village Well

(M. Krishnakumar, III. B. Sc.)

In India where villages are so common one never fails to see a village well. In most Indian villages there is a common well, and hence it serves not only as the village's water supply but also as a meeting place for the village folk.

Early in the morning the village well is surrounded by people who are buzzing with activity. The more enterprising housewives are already returning home with their water pots.

The well which is the centre of all this bustle and confusion is fairly large. It is in the middle of a large cement platform, and is provided with two pulleys, one for men and the other for women.

On one side the women in their multicoloured sarees sit cleaning their vessels with ash and mud. When the washing is finished the brass pots shine like gold in the gentle rays of the morning sun. The women then go home carrying the heavy brass pots filled with water. They may be poor, but the grace with which they move would shame a princess. They soon come back to bathe their children, and there is a great deal of shouting and crying and laughing, all washed down by the "swish" of water.

In the meantime the men are washing their faces or bathing. Some of them are washing their clothes by the simple but effective means of banging them on rough stones. Some are having oil-baths and yet others are holding up their wet clothes that they may dry.

By about ten o'clock the well is deserted except when an occasional passer-by stops to draw himself a drink. The gentle sun of the morning is now shining fiercely, steam rises from the marshy ground round the well. The hens, pariah dogs and pigs are regaling themselves in the slush.

In the afternoon the ground around the well is firm and dry. There is not a soul to be seen by the well. Under the neighbouring trees dogs lie half asleep with their red tongues hanging out.

In the evening the scene around the well is almost the same as that of the morning. Women are washing their pots and pans, children are washing their sleepy little faces and men are gossiping and laughing. However by six o'clock the well is again deserted.

The silvery moon rises and sheds its streaks of pale light on the well with its ropes drawn out to dry. The moon seems to whisper, "Good work, dear well," and you almost hear the well mumble a sleepy "Good night!"

Visit of Dr. Rajendra Prasad, President, Republic of India 15—11—1955.

Visit of H. E. Shri Sri Prakasa, Governor of Madras —15—11 1955.

LANDMARKS OF THE YEAR 1955—56 (Contd.)

Visit of Sir M. Visveswarayya 15—10—55

Visit of Mr. & Mrs. Norminton, British Council, for Madras University
Inter—Divisional Sports.

ALL ROUND ER?

(R. Pattabiraman, M. A., B. L.)

I learnt to bowl and aim the ball.
Against the bat and the stumbling wall.
Batsmen smiled whenever I came,
A four or six was all the same.

Tame leg-breaks were sorely hit
Back to where the pea-crunchers sit:
Well-laid plots were often smashed
When googlies to the ropes were crashed!

Good-length balls on leg and middle
Would rap the pads; (there is no riddle!)
A throw of hands; "Howzzat" I shout,
"No!" says the white coat, "NO, NOT OUT!!"

Nice to talk of caught and bowled,
But how on earth is one to hold
A return-catch and when that too
You just have had your follow-through!

Once my team had but to take
One wicket, and for fun's sake
I bowled: My God! I still do shake
At the thought of the ball crossing the lake.

Tails wagged wildly when I did wield
The ball and none was weak to yield;
A look at my analysis
Gave me adult paralysis!

With one before and one behind,
In all the field there are but nine.
With two at deep and two at fine,
To try and field will be in vain.

I scorned the ball and chose the bat,
To bowling sang "Requiescat!"
The way I knew to Hall of Fame
Was only tall score in that game.

But no, the bat too forsook me,
Twenty runs I'm yet to see :
No good did come of copy-book defence,
Runs came not from bold offence.

The stumps were tall, the crease was narrow,
Fast ones whizz'd like Cupid's arrow :
The rule that governs L. B. W.
Would sure, I think, also trouble you.

Have you noticed a little fact,
That bats on the slightest impact
Raise up a dolly dolly catch,
A parabola perfect to watch?

Perhaps you have; if not you go
Select the best seasoned willow :
Within an over, ten to one,
You'd be back in the pavilion.

Forward blocks were swallowed up
By silly mid-offs in close set-up:
Hectic pull and country shot?
The fine and square are on the spot.

A rainy day in a knock-out match,
Our team did strike a dirty patch :
I was the last to don the gloves,
"On You!" says the capt'n raising his brows.

If this be called a pitch in cricket,
Keep it to yourselves by all means;
On such a spoiled sticky wicket
You can only grow soya-beans.

The bowling always was too tight,
Existence was a sorry plight.
At the crease I pulled a muscle,
Add to that the jeering whistle!

With that I bade a sorry farewell
And quit the green merciless ground,
I now do write and try to sell
Books on cricket in gold-cloth bound.

GOLDEN WORDS

(R. Krishnamurthi, II U.C.)

Lead kindly light amid the encircling gloom.

Our patience will achieve more than our force.

No man can antedate his experience.

Good judges are as rare as good authors.

Literature, like virtue, is its own reward.

Industry is the parent of success.

Venerate art as art.

Excess of wealth is cause of covetousness.

Our birth is but a sleep and a forgetting.

Unity is the result of inner love.

Receiving a new truth is adding a new sense.

Follow thou thy own star.

Orders are heaven's first law.

Union is strength.

Nothing is more free than the imagination of man.

Draw not your bow till your arrow is fixed.

Every man for himself, and God for us all.

Recompense injury with justice, and unkindness with kindness.

Art is the perfection of nature.

Light is the shadow of God.

Above all things reverence thyself.

Giving alms never lessens the purse.

As you make your bed, so you must lie on it.

Punishment is justice for the unjust.

Proverbs are the abridgments of wisdom.

All are not friends that speak us fair.

கா விய வாழ்வு

அரு. சோமசுந்தரன், முன்றும் பி. ஏ.

“தடாகத்தினின்றும் தவளை பிரிந்து வாழ முடியும்; தாமரை பிரிந்து வாழ முடியுமா? என்று சொன்னாளே அன்றொரு நாள். தாமரையாக வாழ்வாள் என்று எண்ணினேன்; ஆனால் தவளையாக மாறிவிட்டாளே வஞ்சகி. காவியங்களைப் படித்தேன். காவியத் தலைவனாக வாழ நினைத்தேன். எனக் கேற்றவள் சாந்தாதான் என்றெண்ணினேன். ஏமாற்றப் படுகுழியில் உருட்டித் தள்ளப்பட்டேன்.....” இவ்வாறு புலம்பிக் கொண்டிருந்தான் சுந்தர். பம்பாயில் மருத்துவ நிலையத்தில் அவனைக் காணவேண்டும் என்ற ஆவலோடு பல நூறுகல் தொலைவு கடந்து வந்தேன். பார்த்தேன் அவனை; ஆனால் பைத்தியக்கார மனநிலையில். அவனுக்குப் பெயர் அங்கே “விடுதலை வீரன்.” ஆனால் கல்லூரியில் நாங்கள் அவனுக்குத் தந்த பட்டமோ “உலகம் தெரியாத மழலை.”

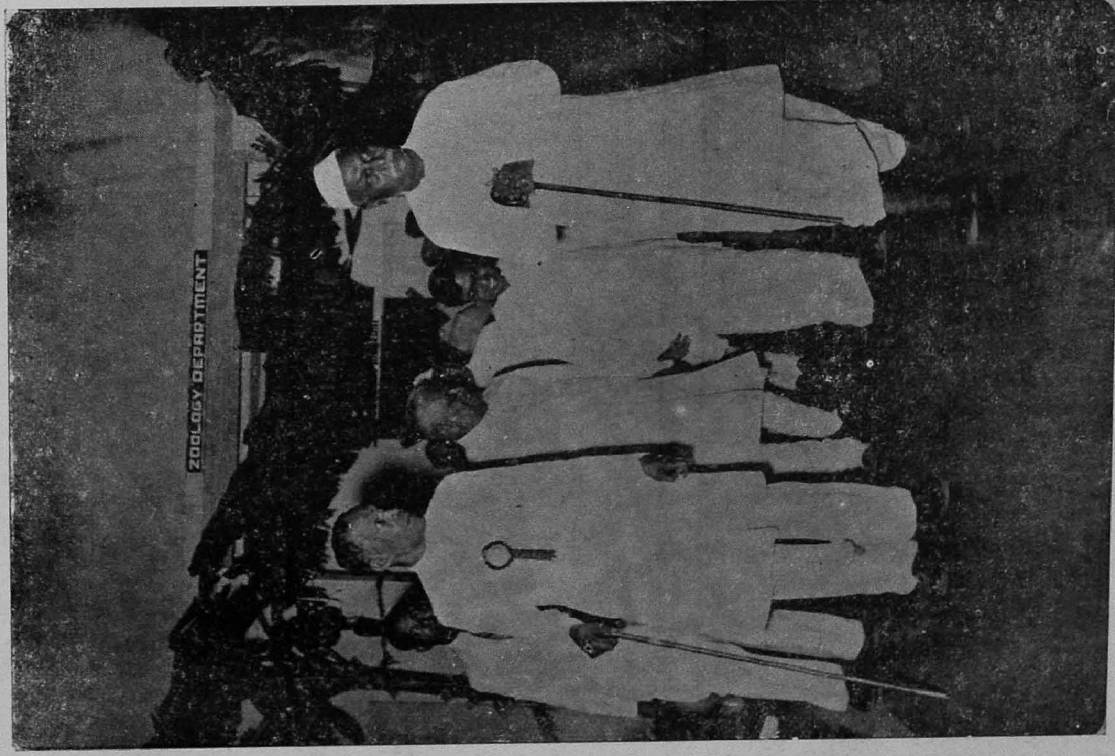
ஆம். அதுதான் உண்மை. காவியத்தைக் கற்றதன் காரணமாகக் கணிகையர் குலத்தில் தோன்றியவர்களெல்லாம் மாதவிகள் என்னும் மனப் பான்மை கொள்வது அறிவுடைமையாகுமா? கல்லூரியில் படித்துவிட்டாள் என்பதற்காகக் காவியத் தலைவியாக வாழத் தகுந்தவள் என்று கருதுவது உலகியலறிவுக்குப் பொருந்துமா? விலை மகளிர் இனத்துதித்த விலைமதிப் பில்லா மாதவி—கல்லூரி யறிவு பெற்ற கன்னித் தமிழ்ப் புதுமைப் பெண் என்றெல்லாம் சாந்தாவை எடை போட்டான் சுந்தர். அது யார் குற்றம்? காவியத்திலே கற்றதை, ஓவியத்திலே கண்டதை எல்லாம் வாழ்க்கையிலே மேற்கொள்ள முனைந்தால் அது யார் குற்றம்? அதனால்தான் நாங்கள் சொன்னோம் சுந்தர் ஒரு “உலகம் தெரியாத மழலை” என்று. அவன் கதையைக் கேட்டால் உங்கள் கண்ணீரே பதில் சொல்லும் அவன் உலகம் தெரியாத மழலையான் என்று.

*

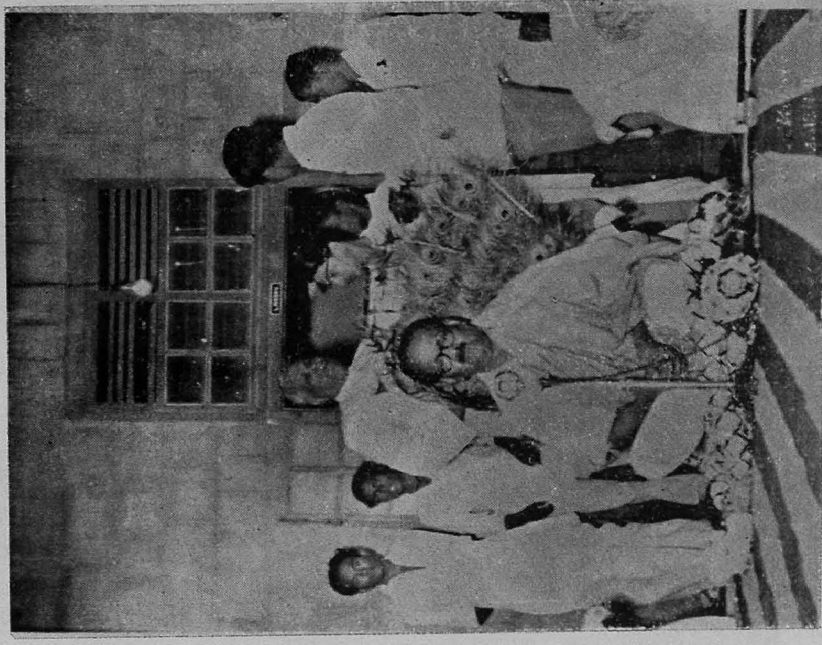
*

*

சுருங்கச் சொன்னால் சுந்தர் ஒரு பரம ஏழை. அவன் பரம்பரை ஆண்டியுமன்று; பஞ்சத்திற்கு ஆண்டியுமன்று. ஆனால் பிறரின் வஞ்சத்திற்கு ஆளாகி அதனால் வாழ்விழந்த ஒரு குடும்பத்தில் வந்தவன். அவன் தந்தையோ பைத்தியம்; தாயாரோ தலைசிறந்த பத்தினி. பைத்தியக் காரக் கணவனோடு பல்லாண்டுகள் வாழ்க்கை நடத்திப் பண்பாட்டின் உறை விடமான சுந்தரை உலகிற்கீந்த உத்தமி அவர். அந்த அம்மையாரைச் சுட்டிக் காட்டிச் சுந்தருக்குப் பாடஞ் சொல்லியிருக்கிறேன் நான், “உன் தாயாரைப் பார்த்தாவது வாழக் கற்றுக்கொள்” என்று. “சிலம்பு” அவனுள்ளத்திலே ஒலித்தது; “மணிமேகலை” அவன் மனத்திலே ஒளி வீசியது “மனோன்மனியம்” ஒரு உண்மைக்கதை என்று அவன் மனச்சான்று பறையறைந்தது. கோவலன் வாழ்ந்த காலத்திற்குப் பின்னோக்கி ஏறுநடை போடச் செய்தது சுந்தரின் கவிதையுள்ளம். ஆனால் மாதவியும் மணிமேகலையும் வாழ்ந்த மகத்தான காலத்தை ஏறிட்டுப் பார்க்கக்கூட மறுத்தாள்

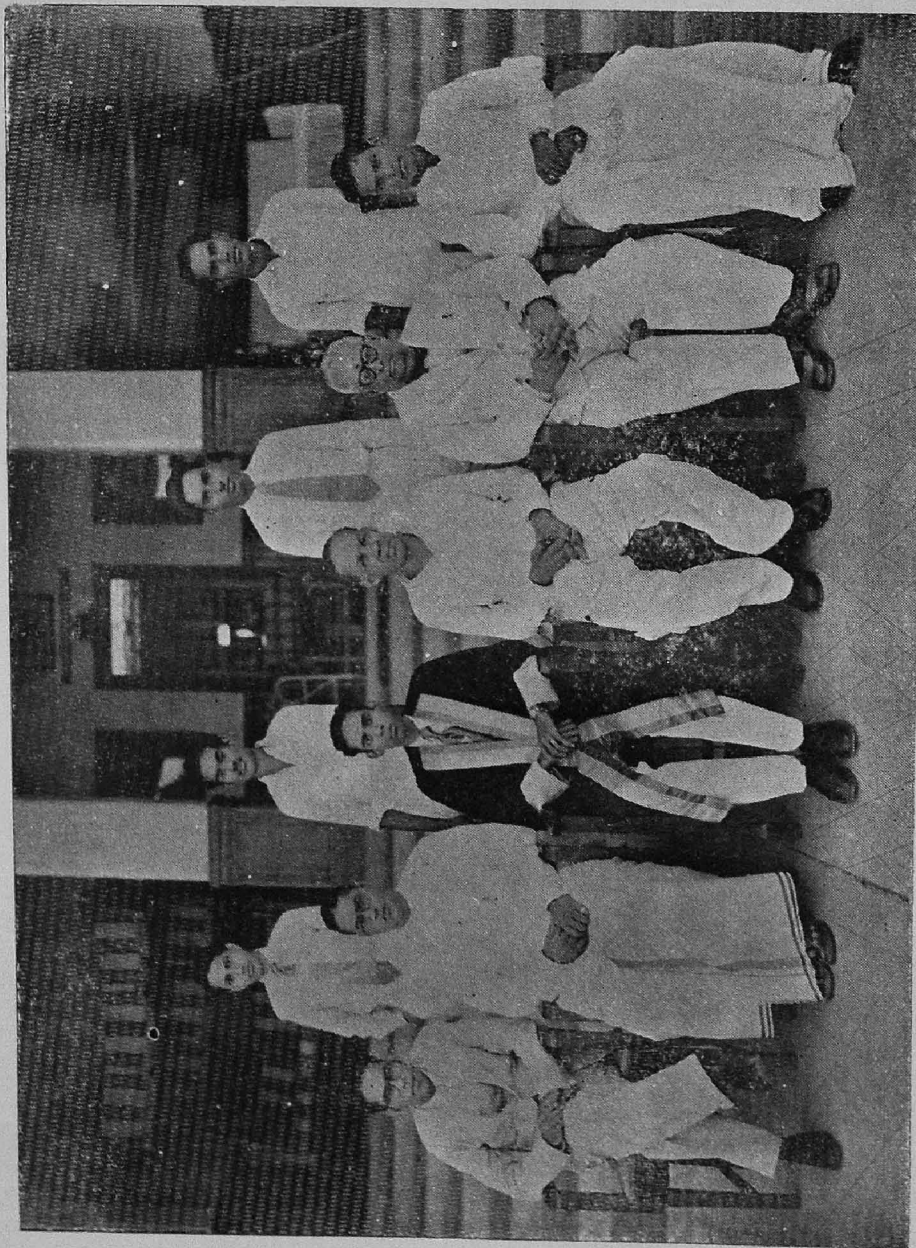

OUR RASHTRAPATHI VISITS ZOOLOGY MUSEUM

Kavigner Bharathi Dasan inaugurates
KAVI ARANGAM

COLLEGE UNION CABINET

சாந்தா. அதனால்தான் பெண்ணுள்ளம் அறியாத பேதை—காலம் தெரியாத காவியத் தலைவன்—இன்று உடல் முழுதும் காயத்தோடு உயிருக்கு மன்றோ கிருன் உலகின் எங்கோ ஒரு பகுதியில்.

சுந்தரின் உடம்பிலுள்ள ஒவ்வொரு வடுவும் இன்று சொல்லுகிறது “சாந்தா ஒரு சதிகாரி” என்று. ஆனால் ஓராண்டுக்கு முன்னர்வரை அவன் முரசறைந்தான் “சாந்தா ஒரு சந்தன நிலவு” என்று. “இடைப்பட்ட ஓராண்டுக் காலத்தே உலகம் அழிந்து விடவில்லை. ஆனால் உள்ளங்கள் மாறிவிடுகின்றன” என்ற கூற்றுக்குச் சான்றாகச் சுந்தர் விளங்குகிறான் இன்று.

தீந்தமிழ் இலக்கியங்களிலே ஈடுபட்டிருந்த அவன் வாழ்வில் ஒரு திருப்பத்தை உண்டாக்கும் நிகழ்ச்சி இந்த நேரத்தில்தான் நிகழ்ந்தது. சுந்தர் மேடையிலே ஏறிவிட்டான் என்றால் அவன் சொல் கேட்க அலைகட லிலும் கூட ஒரு அமைதி படிந்துவிடும். எரிமலையும் கூடத் தன் சீற்றத்தை இழந்து அமைதிச் சிலையாகி விடும். எங்கள் கல்லூரிப் பேச்சுப் போட்டியில் ஆண்டுதோறும் அவனுக்குத்தான் முதற்பரிசு. புதுச்சேரியில் அறப்போர் நிகழ்ந்து கொண்டிருந்தது. அந்த நேரத்தில் சென்னை மாநிலக் கல்லூரி கட்டிடையே நடைபெறும் பேச்சுப் போட்டி வந்தது. அந்த ஆண்டு அது மதுரையிலே நடைபெற்றது. எங்கள் கல்லூரியின் பேச்சாளனாகச் சுந்தர் அனுப்பப்பட்டான்.

“இந்தியாவின் வெளிநாட்டுக் கொள்கை” என்ற தலைப்பில் கார சாரமானதொரு சொற்போர் நடைபெற்றது. “இந்தியாவின் அமைதிக் கொள்கை ஏற்றது” என்ற தலைப்பில் சுந்தர் பேசினான். கடல்மடை திறந்தாற் போன்று கருத்துக்கள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக வெளிவந்தன. அமைதியான பேச்சு - அருமையான கருத்துக்கள் - ஆணித்தரமான சொல் வன்மை - இவ்வாறு புகழ்ந்தது அவன் பேச்சைக் கேட்ட பேரவை.

அவன் பேசியதும் அடுத்து வந்தாள் சாந்தா மேடைக்கு. எழிலாய இந்தியப் பெண்களின் அழகுக்கு அவள் ஒரு எடுத்துக்காட்டாகத் திகழ்ந்தாள். சொல்லாற்றலிலும் சிறந்து விளங்கினாள். கோவலனின் கலையுள்ளத் திற்கு ஈடுகொடுக்கக் கண்ணகியால் முடியவில்லை. ஆனால் மாதவியால் முடிந்தது. சாந்தாவும் ஓர் மாதவியாகத்தான் மிளிர்ந்தாள். சுந்தரின் கருத்துக்களை மறுத்துப் பாராட்டத்தக்க முறையிலே பேசினாள். “இந்தியாவின் அமைதிக் கொள்கை ஏற்றதன்று” என்ற தலைப்பில் உலக வரலாற்றி லிருந்து தக்க சான்றுகளை எடுத்துக்கூறி வாதாடினாள்.

எல்லோரும் எதிர்பார்த்தபடியே சுந்தருக்கு முதல் பரிசும், சாந்தாவுக்கு இரண்டாவது பரிசும் கிடைத்தன. பரிசிலர் இருவரும் ஒருவர் பேச்சை ஒருவர் பாராட்டினர். பாராட்டுடனே பழக்கம் தோன்றியது. ஆனால் வியப் பிற்குரியது என்னவென்றால் சாந்தாவும் சென்னைப் பெண்கள் கல்லூரியைச் சேர்ந்த ஒரு மாணவி என்பது இதுவரை எங்களுக்குத் தெரியாமலிருந்தது தான். பேச்சுமேடையிலே துவங்கிய அவர்கள் பழக்கம் புகைவண்டி நிலையம் வருவதற்குள் அன்பாக முதிர்ந்தது; சென்னையை அடைந்து பிரியும் பொழுது அது நட்பாக மலர்ந்தது; கடற்கரைச் சந்திப்புக்களின் காரணமாக அது காதலாகக் கனிந்தது.

கடற்கரையில் காதல் வளர்ந்தது. கலையுணர்ச்சியும் பெருகியது. ஓராண்டு கழிந்தது. சாந்தாவுக்காகச் சாவு வரினும் ஏற்றுக்கொள்ளக் காத்திருந்தானவன். “பிச்சை புகினும் கற்கை நன்றே” என்ற கருத்திற்கு இலக்கியமாகத் திகழ்ந்தான். என்றாலும் பத்திரிகைகளுக்கு எழுதிய கதை கட்டுரைகளின் மூலம் கிடைத்த தொகையைச் சாந்தாவுக்கு அளிப்பதிலே மகிழ்ந்தான். “நான் யாருக்காக வாழ்கிறேன்? உயிரினுமினிய என் அன்னையை இழந்துவிட்டேன். இனி என் ஒரே இலட்சியம் சாந்தாதான், அவளோடு வாழும் காவிய வாழ்வுதான்,” என்ற எண்ணம்—இல்லை, பித்தம் நாளுக்கு நாள் ஓங்கியது அவனுள்ளத்தில்.

சாந்தா ஒரு கணிகையின் மகள் என்பதை அறிந்த அவன் அவளுள் ளத்தில் வேறு யாருக்கேனும் இடமிருக்கிறதா என்பதையறிய மறுத்தான். “சேற்றிலே செந்தாமரையும், சிப்பியிலே முத்தும் விளைவதில்லையா?” என்று வாதாடினான். அந்தக் கட்டத்திலேதான் தவறிவிட்டான். பொன்முடிக் கேற்ற பூங்கோதைதான் சாந்தா என்று காவியம் அவனுக்குச் சாற்றியது. ஆனால் அவள் நடிப்புக்காதலி என்று அறிவுறுத்தும் காவியத்தை அவன் கண்டதே கிடையாது. அவள் பெருந்தொகை கேட்டுப் பிணங்கும் போதெல்லாம் அகப்பொருள் கற்ற அவன் அவற்றை ஊடல் என்று கருதினான். இனி ஏற்படும் கூடல் இனிக்கும் என்றெண்ணி அகமகிழ்ந்தான். ஆனால் பணம் பறிக்கும் பொருட்டுச் சூழ்ச்சிவலை பின்னும் சிலந்திதான் சாந்தா என்று காவியம் அவனுக்குக் கற்றுக் கொடுக்கவில்லை.

இழி சொல்லும் - சிலைக் கல்லும்

மு. அய்யாக்கண்ணு, பீ. ஏ. முதலாண்டு.

[வேண்மாள், அமைச்சர், வில்லவன் கோதை, அழும்பில் வேள், பறையாளர் முதலியோர் புடைசூழ வீற்றிருந்த செங்குட்டுவனிடம், சீத்தலைச் சாத்தனார் கண்ணகி வரலாற்றைக் கூறிமுடித்தார்.]

செங்குட்டுவன் : கிள்ளை மொழியாளே ! உள்ளங் கவர் கணவன் கள்வ னல்லன் எனக்காட்டிச் செஞ்சிலம்பெறிந்து தென்னவன்முன் வஞ்சினஞ் சாற்றி வெஞ்சினத்துடன் வஞ்சி நாட்டெல்லை வந்த கண்ணகி, நீதிக்கு உயிர்தந்த நாதன் சென்றவிடம் நானும் செல்கவெனத் தன்னுயிர் கொண்டு அன்பனுயிர் தேடிச் சென்ற கோப்பெருந்தேவி, இவர்களுள் சிறந்த கற்புடையவர் யார் ?

வேண்மாள் : மன்னவரே ! நுண்மாண் நுழைபுலமிக்கோர் பலரிருக்கையில் என்னையேன் வினவுகிறீர்கள் ?

செங் : 'பாம்பின் கால் பாம்புதானறியும்' என்ற பழமொழியை அறிந்த தில்லையா, பைங்கொடி !

வேண் : என் குறுகிய அறிவிற்கெட்டியதைக் கூறுகிறேன். மாலையிட்ட மணவாளன் வருத்தங்காணுது உடனுயிர் துறந்த பெருங்கோப்பெண்டு வானகத்தில் சிறப்படைவாள். கொழுநனின் குற்றங்களைந்த கோதை கண்ணகி நம் நாட்டெல்லை நண்ணியதால் அம்மங்கையர் தெய்வத்தை நாம் வணங்க வேண்டும்.

சாத்தனார் : நன்று ! நன்று !! அறிஞர்களும் விடைகூறத் தயங்கும் வினாவுக்கு அரசியார் அருமையான முறையில் விடையளித்து விட்டார்.

செங் : ஆம் ! புலவரே ! வேண்மாளின் விருப்பத்தை நாம் நிறைவேற்ற வேண்டுமல்லவா ? அறிவுடை அமைச்சரே ! உமது எண்ணம்.....?

அமை : பைந்தமிழ் மன்ன ! பத்தினிக் கடவுளைப் பரசல் வேண்டுவது பாராளும் மன்னவரின் கடமைதானே ? படிவம் சமைப்பதற்கு பணிமுடி இமயத்தில் கல்லெடுத்துத் தனிப்பெறு கங்கையில் நீராட்டுதலும், தென்றல்தரு பொதியில் கல்கொண்டு சென்னி நாட்டுக் காவிரியில் நீராட்டுதலும் சிறப்புடையதாகும்.

செங் : கன்னித் தமிழ்ப் பொதியில் கல்லெடுத்துப் பொன்னியாற்றில் நீராட்டுதல் மாற்றுரை வருத்தும் மறவாள் கொண்ட எம் மரபுக்கு மதிப் புத்தராது. பெருந்தொலைவு சென்று பொருநரை வென்று கருங்கல் கொணர்வதே பெருமை தருவதாகும். சேரநாட்டின் சின்னங்கொண்ட இமயமலையின் அரசன் கற்புத் தெய்வம் எழுதக் கல்தராவிட்டால் பனை

மாலையோடு வஞ்சிமலர் சூடி வடவரசரை எதிர்த்து வென்று வாகை சூடுவேன்.

வில்ல : வண்டமிழ் மன்ன ! வாழ்கநின் கொற்றம் ! கொங்கர்ப் போர்க் களத்தில் சோழ பாண்டியர் நின்னிடம் தோற்று ஓடிய செய்தி திக் கெட்டும் பரவியது. ஆரிய மன்னருடன் போரிட்டு அவர்களுடைய யானைகளை நீ வேட்டையாடிய காட்சி இன்னும் என் விழிகளிலேயே நிற்கின்றது. அரசரின் அன்னையை கங்கையில் நீராட்டும்போது ஆயிரம் ஆரியரை எதிர்த்து நீ கொண்ட போர்க்கோலம் கண்டு கூற்றுவன் வியப்பெய்தியதைக் குவலயம்மறந்துவிடமுடியுமா? மன்னவா! முழங்குங் கடலை வேலியாக வைத்து முத்தமிழ் நாடாக்கிய நீ, இமயத்தில் கற்கொள்ள எண்ணினால் எதிர்ப்பவர் எவரிருக்கமுடியும்? இறைவனே ! வண்டமிழ் நாட்டு வழக்கப்படி, வடநாட்டார்க்குத் தென்னாட்டுச் சின்னங்கள் விற்கயல் புலிகொண்ட ஓலைகள் வரைவோம்.

அழும் : நந்தமிழ்ப் புரவல ! இந்நாவலந்தீவு முழுதும் பகைவரின் ஒற்றர்கள் பரவியிருப்பதால் வடநாட்டுப் போர் பற்றி இங்கே பறையறைந்தாலே போதும் ; பகைவர்க்குச் செய்தி எட்டிவிடும்.

செங் : ஆம் ! அழும்பில்வேளின் கருத்தும் அருமையானதே. நகரிலேயே போர் குறித்துப் பறையறிவிக்கட்டும் !

அமை : பறையாளரே ! நீவிர் நகரெங்குஞ் சென்று, “எம் நாட்டு இறைவன் இமயஞ்சென்று கற்புக்கடவுள் சிலைக்காகக் கல்லெடுத்து வருவானாதலால் வடநாட்டரசர் யாவரும் திரைகொண்டு தந்து சேரனின் தலைமையை ஏற்கட்டும் ; இல்லையேல் கடல் கடந்து படைவென்ற கதையையும் விரிமலை இமயத்தில் வில்பொறித்தவீரகாவியத்தையும் கற்று அறியட்டும் ; அதுவுமில்லையேல் பிறைநுதல் மகளிர் தோளைப் பிரிந்து வாழட்டும் ” என்று கூறிப் பறைசாற்றுங்கள்.

பறை : ஆணை ! (பறையாளர் செல்கின்றனர்)

*

*

*

*

செங் : அவையோர்களே ! இமயமலையினின்று வந்த முனிவர்கள் எம்மிடம் ஒரு செய்தி கூறினர். உத்திரன், உருத்திரன், சித்திரன், சிங்கன், சிவேதன், தனுத்திரன், விசித்திரன், பைரவன் என்னும் வடநாட்டு மன்னர்கள்—தென்னாட்டு மறவரின் திறலறியாதவர்கள்—கூடிப் பேசியிருக்கிறார்கள் நம் வீரத்தைக் குறை கூறி.

வில்ல ; கொற்றவனே ! கூறுங்கள். அந்தக் கோழைக் குள்ளநரிகள் என்ன கூறின, தென்னவரின் வன்மை பற்றி ?

செங் : செந்தமிழ் நாட்டு வேந்தர் செருக்களம் வந்து எங்களினத்தாரை வென்று இமயத்தில் கொடி பொறித்தபோது எங்களைப்போன்ற வீரர்கள் இங்கில்லையாதலால் எளிதாக வெற்றியடைந்தார்கள் என்றார்களாம்.

வில்ல : வேந்தே ! இப்பொழுதே விடை கொடுங்கள் அந்த வீணர்களின் விலா எலும்புகளை நொறுக்கி வந்து நம் பேரியாற்றுக்குக் கரைகட்டு கிறேன் ; வீரத்தின் அரிச்சுவடி தெரியாதவர்கட்கு பாடம் கற்பித்து

வருகிறேன். அளவற்ற மரத்துளைகளின் வழியே புகுந்து ஆழியில் குளித்து அம்புருத் தூணியை அடையும் வீரபுராணம் படிப்பவர்களுக்கு, பாய்ந்தோடும் புலியைத் துளைத்துப் பயந்தோடும் மாளை ஊடுருவி சாய்ந்தோடும் நரியைக் கொன்று தாவியோடும் முயலை வீழ்த்தும் ஓர் அம்பைப் பாடும் புறநானூற்றைப் படித்துக் காட்டி தருகிறேன்.

செங் : படைத்தலைவரே! பாராட்டுகிறேன் உம்இனப்பண்பை! இப்பொழுதே நாம் வடநாடு புறப்படத்தான் போகிறோம். அறிவுடை அவையோரே! அருமை மக்களே! கற்புத் தெய்வச் சிலைசெய்ய இமயத்தில் கல்லெடுத்து வடநாட்டு ஆரியரின் தலைமீது கொண்டு வராமல் என் வாள் திரும்பு மாயின், தாய் வயிற்றில் இறந்து பிறந்த சேய் ஆயினும் நோய்பற்றி மாண்ட முதியோராயினும் வாளால் பிளந்து அடக்கஞ் செய்யும் மறத் தமிழ் மரபிற் பிறவாதவனாவேன்; போர்க்கணவந்த மாற்றாரை நடுங்கஞ் செய்யாது ஊர்க்கண் வாழும் மக்களை நடுங்கச் செய்யும் கொடுங் கோலனாவேன்; என்றுமுள தென் தமிழ் இயம்பி இசைகொண்ட புலவர்கள் பாடாதொழியும் புல்லனாவேன்; செருக்களத்தில் பொருநர்க்குப் புறங்காட்டிய முதுகும் அருந்துணைவி விட்டுப் பொருள் பரத்தையரை அணைத்த மார்பும் உடையேனாக... அமைச்சரே! நம் திண்மற வானையும் வெண்கொற்றக் குடையையும் வடநாடு நோக்கி விடுவீராக!

*

*

*

*

[வடக்கிலிருந்து திரும்பிய செங்குட்டுவன் ஊடியிருந்த வேண் மாளிடம் வருகிறான்.]

செங் : மடவன்னமே! ஊடல் என்பது மடந்தையரின் கூடப்பிறந்த நோய் தானா? விரிந்த அறிவுடைய நீயாவது அதற்கு விதிவிலக்காக இருக்கக் கூடாதா? இன்பமே! இதோ பார்! உன்னை நினைத்து ஓடோடி வந்த என்னைச் சிறிது திரும்பிப்பார்! என்படை மறவரெல்லாம் மனைவியரிடம் மதயானை கொம்புபட்ட மார்புப் புண்ணைக் காட்டியும் மாற்றானின் புறங்கண்ட வன்தோளைக் காட்டியும் மகிழ்வடைகின்றார்கள்: மலைமுடியும் மழைமுகிலும்போல மறுமலர்ச்சி பெறுகிறார்கள். மன்னவன் நானோ தனிமைத் தீயிலே தவிக்கிறேன். நறுமலர்க் கொடியே! அருந்தமிழ் இகழ்ந்த ஆரியர் தலையில் கருங்கல் ஏற்றி என் களவீரர்கள் களிப்புடன் சிரித்ததைப்போல் உன் கைவளையல்கள் சிரிக்கின்றன! ஆனால் உன் மலர் முகம் மட்டும் ஏன் சிரிக்க மறுக்கிறது? மங்கையர்க்கரசி! மாற்றாரை வென்று வந்த மணவாளனை இப்படி வரவேற்பதுதான் முறையா?

வேண் : போர்க்களத்தில் என்னைச் சிறிதாவது நினைத்தீர்களா?

செங் : மறந்தாலல்லவா மறுபடியும் நினைக்கவேண்டும்? மலைமேல் தவழ்ந்த மேகத்தில் உன் மலர்க் கூந்தலைக் கண்டு மகிழ்ந்தேன். இமயத்தின் மேல் விற்கொடியைப் பொறித்தபோது உன் புருவத்தைப் பொறித்தாக எண்ணிக் களித்தேன். கங்கைநதிப் பெருக்கில் ஏற்பட்ட நீர்ச்சுழிப்பில் உன் கன்னத்தில் சிரிக்கும்போது ஏற்படும் குழியைக் கண்டேன். எங்கே, இப்பொழுது உன் பவளப் பெட்டியைத் திறந்து முத்து வரிசையைக் காட்டுவாயா? சிரிக்கும் உன் கன்னங்களின் அழகைக்காண என் சிந்தை துடிக்கிறது செல்வமே!

வேண் : நீங்கள் காதலாகப் பேசியே மயக்கிவிடுகிறீர்கள் !

செங் : குற்றம் என்னுடையதில்லை. பொற்கொடி ! கற்றுக்கொடுத்தவள் நீ தானே?

வேண் : நானா கற்றுக்கொடுத்தேன் ?

செங் : இல்லை, மதிபோன்ற உன்முகம், மையுண்ட மலர்விழிகள், குமுத இதழ்கள், அமுதக் கன்னங்கள், முல்லைப்பற்கள், மூங்கில்தோள்-இவை தான் எனக்கு அகநானூற்றுக்கு விரிவுரை தந்தன.

வேண் : பேசாமலிருக்க மாட்டீர்களா ?

செங் : ஆணை, அரசியாரே! உங்கள் கட்டளையைக்காட்ட கனிவாய்மொழியே போதாதா? விழியம்பைவேறு ஏன் வீணாக்குகிறீர்கள்? வேண்மாள்! பகைவர் நாட்டில் பாசறையில் வந்து தோன்றி நோய் செய்த அதே கண்கள், இன்று அந்நோய் தீர்க்கும் மருந்தாகவும் பயன்படுகிறதே! அதோ, வெண்ணிலவுக் காலம் வீணாகக் கழிகின்றது கண்ணே!

வேண் : அதோ, வானத்தில் மேகங்கள் காற்றால் விரட்டப்படுவது எது போலிருக்கிறது தெரியுமா?

செங் : என் வீர உணர்ச்சிகளெல்லாம் உன் விழிநோக்கால் விரட்டப்படுவதைப் போலிருக்கிறது!

வேண் : குறும்புக்காரர் நீங்கள்! நானொன்று கூறட்டுமா? தென்னாட்டுத் தமிழரின் வலிமையால் வடநாட்டு ஆரியர் விரட்டப்பட்டதைப் போலில்லையா?

செங் : அமுதமே! பகைவருடைய வாளுடன் என் வாளை மோதிப் போரிட்ட பின்னர்தான் களத்தில் குருதி ஓடியது. ஆனால் உன் கொய்யாக்கனி இதழ்கள் எப்படி இப்பொழுதே குங்கும நிறம் பெற்றன?

வேண் : பேசாமலிருங்கள்! வெளியே ஏதோ ஆரவாரம் கேட்கிறது.

[கனகவிசயர் கல் தூக்கிவர நீலன் வருகிறான்]

* * * * *

நீலன் : வணக்கம் அரசே! வளர்க நின்புகழ்!

செங் : வேண்மாள்! பார், பைந்தமிழர் வலிமையை இகழ்ந்த ஆரியரின் நிலையைப் பார்! நாகாக்கும் திறனின்றி நம்மவரைக் கேலிசெய்த கோழைகளின் கோலத்தைப் பார்! வீரத்தை நெஞ்சிலேந்தி வில்லைக் கையிலேந்தி விளையாடும் தென்னாட்டின் திறம் தெரியாது செப்பினார் ஒரு சொல்; சூழ்ச்சியை மனத்திற் கொண்டு சோம்பலைத் தோளில் கொண்ட வடநாட்டார் இன்று தூக்குகிறார் ஒரு கல். வீரத்தின் வரையாய், வெற்றியின் ஊற்றாய் விளங்கும் தமிழ் நாட்டை இகழ்ந்தார்கள் அன்று; உள்ளத்திலே தோல்வியும் உடலிலே நாணமும் உடையாராய் தலையில் கல் சுமந்தார்கள் இன்று. நரிகளின் கூட்டத்திலே குதித்த அரிகள் போன்று நம் தமிழ் மறவர்கள் செருக்களத்திலே பொருத காலத்

துத் துறவிகள்போல் வேடமணிந்து புறமுதுகிட்டு ஓடிய ஆரியர்களைப் பார் !

வேண் : குன்றனைய உங்கள் தோளுக்குமுன் இந்தக் கொற்றவர்கள் வலிமை நில்லாது என்று நான் நினைத்தேனேயொழிய, உயிருக்காகப் பகைவருக்குப் புறங்கொடுத்து ஓடும் கோழைகளாக இருப்பார்களென்று எதிர் பார்க்கவில்லை.

செங் : மயிர்நீப்பின் வாழாக் கவரிமான் போன்று மானவுணர்ச்சிமிக்க மறக் குடியில் பிறந்த உனக்கு இது வியப்பாகத்தானிருக்கும். ஆனால் அவர்களுக்கு மானத்தைவிட வாழ்வே மேல். அது கிடக்கட்டும், தூதுவர் தலைவ! வடநாட்டரசர்களை அடிமைகளாகக் கண்ட சோழபாண்டியர் யாது கூறினர் ?

நீலன் : தென்னகத் தலைவ! என்னுள்ளம் புண்படுகிறது அவர்கள் கூறியதைத் தெரிவிக்க.

செங் : நீலா! அவர்கள் கூற்றை விரைவாகக் கூறு.

நீலன் : சோற்றுவளமிக்க சோழநாட்டு அரண்மனை சென்று அரசனுக்கு ஆரியர்களைக் காட்டினோம். பைந்தமிழ் வளர்த்த பாண்டியனவை சென்று கன்னித் தமிழிகழ்ந்த கனகவிசயரைக் காட்டினோம். அவர்கள் “ போர்க்களத்திலே வாளையும் குடையையும் போட்டு இறைவனை வணங்கித் துறவி வடிவம் பூண்டு உயிர் பிழைக்கக் கருதிய ஆரியர்களைச் சிறைப் பிடித்தல் அருந்தமிழரசனுக்கு அழகன்று ” என்று கூறினர் இறைவ !

செங் : ஆ, அப்படியா கூறினார்கள் அவ்வரசர்கள் ? பால் தரும் பசுக்கும் பசுத்தோல் போர்த்த புலிக்கும் வேற்றுமை தெரியாதவர்கள். பஞ்ச வர்ணக்கிளி வடிவிலே நஞ்சுள்ள பாம்பு வந்தால் கொல்லாமல் கொஞ்ச வார்கள் போலும் இந்தக் கொற்றவர்கள் ! தாயை இகழ்ந்த தாசி தவ வேடம் பூண்டுவிட்டால் தண்டிக்காது தாளில் விழுந்து வணங்குவார்களா இந்தத் தமிழ்ப் புரவலர்கள் ?

சிவகாசி நினைவுகள்

க. கோவிந்தராமானுசன், இரண்டாம் இடைநிலை

சென்ற கோடை விடுமுறையில் நடைபெற்ற பொதுநலக் குழுத் தொண்டு முகாமில் நிகழ்ந்தன இவை!

“ வள்ளியும் நாங்களும் ”

நாங்கள் செயலாற்றப் புகுங்கால் கருவிகள் பல பழுதுபடும். மண் வெட்டிகள் மடங்கும், இருப்புச் சட்டிகள் சொட்டைபடும், மழை பெய்தால் களிமண் நிலம் இறுகி மண்வெட்டிக்கு வரும். ஆயின் மண்வெட்டியில் ஒட்டிக்கொள்ளும்; சட்டியிலும் ஒட்டிக்கொள்ளும். ஒருநாளிக்குக் குறைந்தது பத்துப் பதினைந்து பூரான்களைக் கொல்வோம். தப்பிப் பிழைப்பது கணக்கிறந்தன. மண்நுழைப் பாம்பு ஒன்றையும், நண்டுவாய்க்கிழி ஒன்றையும் நிலத்திலிருந்து அடித்துள்ளோம். மண்நிலம், கல்நிலம், இறுகிய நிலம், புல் நிலம், முள்நிலம் முதலியன மாறிமாறி வரும். ஒருபோது சர்க்கரை வள்ளிக்கிழங்கு பயிரிட்ட நிலம் வந்தது. ஆழத்தில் கிடக்கும் கிழங்குகளைத் தோண்டாது விட்டுவிட்டனர் போலும். எல்லோரும் மனம் மகிழ்ந்து நீ, நான் என வேலை செய்தோம். கிழங்குபெற எண்ணித் தோண்டினால் கிடைக்கவில்லை. வேலையை ஒழுங்காக செய்ய எண்ணிச் செய்தவர்கட்குத் தோண்டத் தோண்டக் கிழங்குகள் மலிந்தன. எங்கள் ஆசிரியர் குழியின் ஆழங்கண்டு அகமகிழ்ந்து பாராட்டினார். எங்கள் வினை அவருக்கு யாங்கனம் தெரியும்?

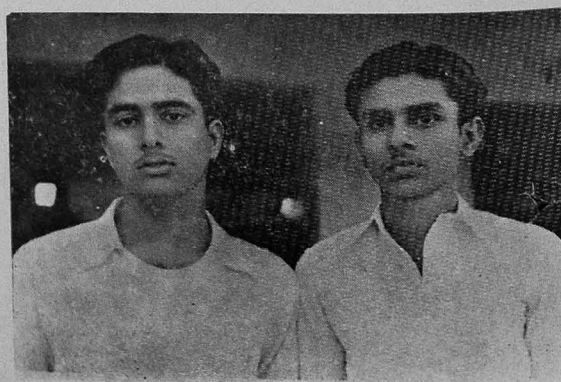
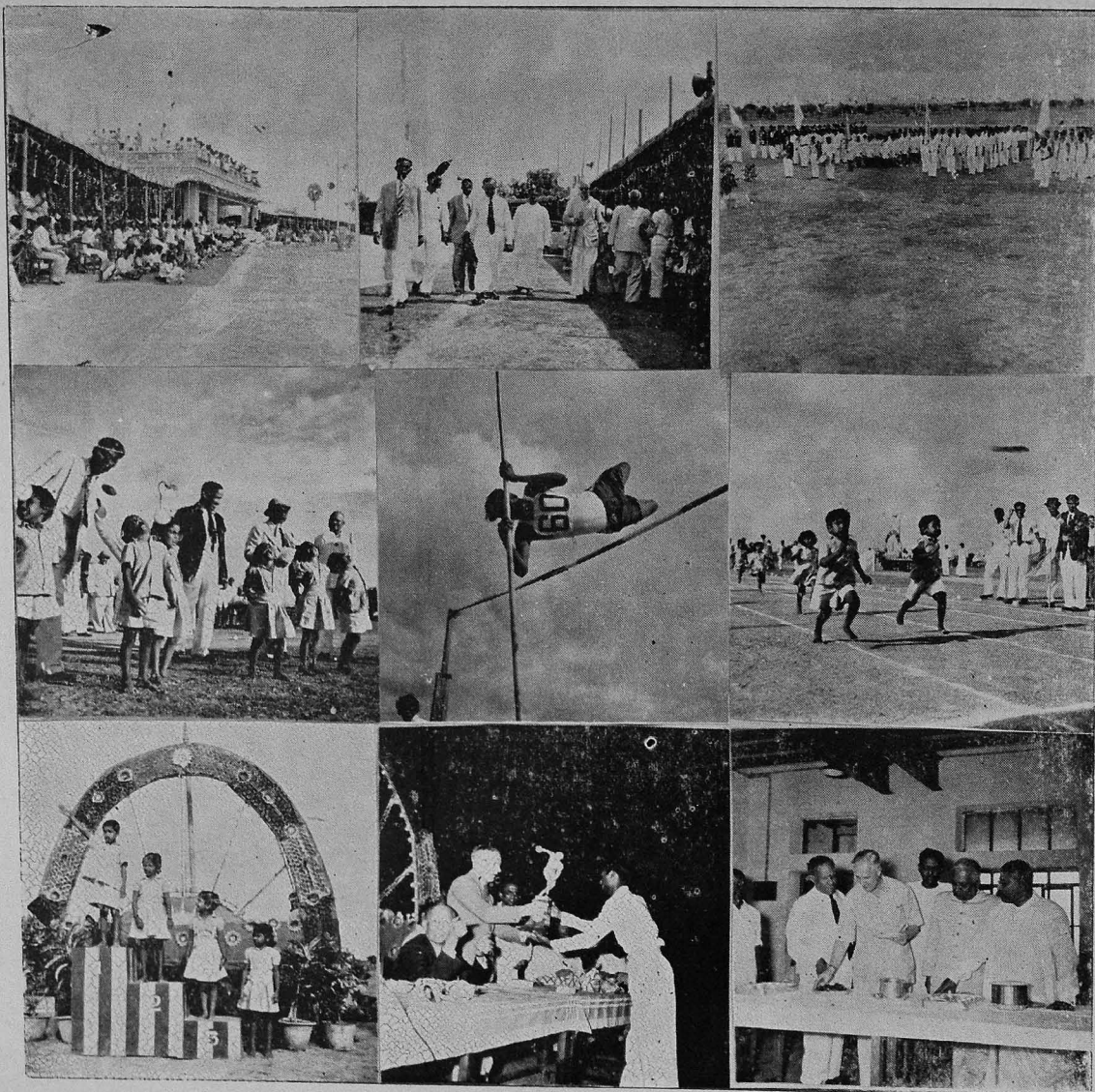
மருத்துவரும் மருந்தும்

“ வ. க ”, “ நீ. க ” என்றால் எங்கள் தொண்டுப் படையினருக்குத்தான் பொருள் தெரியும். உழு காளைகளின் உழைப்பினால் காய்த்துப்போன கழுத் தினைப்பாடிய கம்பர் இருந்திருந்தால், பகலவன் வெம்மையால் தோள்பட்டையின் தோல் உரிந்த எங்களைப்பற்றித்தான் பாடியிருப்பார். போர்க்களத்தில் விழுப்புண் பெற்றவர்களைப் புலவர்கள் பாடிப் போந்தனர். நாங்கள் வேலை செய்யும் இடம் நோக்கி மூன்றுகல் தொலைவு நடந்தக்கால், காலில் குத்திப் புகுந்த நெருஞ்சி முட்களின் புண்களை யாரே பாடவல்லார்? உடல், பொருள், ஆவி எனப்பட்ட மூன்றில் முதலிரண்டைத் துறந்த நாங்கள் மூன்றாவதைத் துறக்க விரும்பாது மருத்துவர் உதவியை நாடியதில் வியப்பென்ன உள்ளது?

மருத்துவர் எங்களகம் வந்தார். எல்லோரையும் விசாரித்தார். என் முறை வந்தபோது நான் “ தொண்டையில் கரகர என்கின்றது ஒரு இட்டலி கூட விழுங்க இயலவில்லை சார் ” என்றேன். உடனே அவர் சிரித்துக் கொண்டே “ ஒரு இட்டலியை விழுங்கும் அளவு உன் தொண்டை பெரிதல்ல ” என்றார். என்னை கொல்! இது யாருக்குத்தான் தெரியாது. வழக்கு முறைப்படி ஒரு இட்டலியை விழுங்குதல் எனக்கூடாது?

"KALAI VIZHA"

R. Muthusamy, III B. A. A. Thiruvenkitasamy II cl
Athletic Champion Seniors) (Athletic Champion, Juniors)

TENNIS TEAM 1955—56

பாம்பும் “ பேட்டரி ” யும்

மல்லிபுதூரில் உள்ள அரசினர் ஆதாரப் பள்ளியில் தங்கியிருந்தோம். அது ஊருக்குத் தனித்தும், இரயில் நிலயத்தின் பக்கத்திலுமிருக்கின்றது. இங்கு இரண்டு நாய்கள் உள்ளன. வேலை செய்யும் இடத்திற்கு எங்களுடன் கூடவரும். இரயிலில் சிவகாசியோ திருவில்லிப்புத்தூருக்கோ சென்றால் இரயில் பின்னாலேயே இரண்டுமூன்று மைல்கள் ஓடிவரும். இரண்டு தோழர்கள் இரவு 7-30 அல்லது 8 மணியளவில் ஒரு மனையிலிருந்து மற்றொரு மனைக்குப் போகுங்கால் ஒரு பாம்பினைக் கண்டனர். வழுவழுவெனவும் கருப்பாகவுமிருந்தது. ஒரு நண்பர் ஒரு கையில் காகிதச் சுருளும் மற்றொரு கையில் பாட்டரி விளக்கும் வைத்திருந்தார். கூடப் போந்தவர் “ பாம்பு ” “ பாம்பு ” எனவும், பேட்டரி வைத்திருந்தவர் அவசரத்தில் காகிதச் சுருளை அமுக்குகிறார். இது மிகவும் வேடிக்கையாயிருந்தது. பின் விளக்கொளியில் கண்டதில் அது நல்லப் பாம்பு. பிறகு கொல்லப்பட்டது. சாரைப் பாம்பு பின்தொடரும் என்றனர்.

பொழுது புலர்ந்தது. தண்டவாளத்தில் தலை நசுக்கப்பட்டு சாரை இறந்து கிடந்தது. தற்செயலோ தற்கொலையோ? யார் கண்டது. பிரிவுத் துன்பம் பொறுக்கவிலையோ? யார் அறிவார். நினைத்தோம் நடந்தது.

கவலையும் நீரும்

கல்லூரிக் காரிலே சிவகாசிக்குச் சென்று கொண்டிருந்தோம். அது போழ்து இம் மாவட்டத்தைப் பற்றிப் பேச்சு வந்தது. பருத்தியும் காக்காய்ச் சோளமும் தான் இங்கே பயிரிடப் படுகின்றன. இம் மாவட்டத்தோர் பயிரிடும் முறைகளைப் பற்றியெல்லாம் பேசிக்கொண்டு இருந்தோம். கதிரவனின் வெம்மைமிக்க இம் மண்ணில் உடலுழைப்பின் காரணமாக எங்களில் சிலர் பல நோய்கட்கு ஆளாகிப் பின் நலனடைந்தனர். அன்னோரில் ஒருவர் “ தினம் தினம் பல கிராமங்களுக்குச் செல்லுகின்றேன். கவலைகள் தான் அதிகம் காண்கின்றேன் ” என்றார். உடனே உடன் வந்த ஆசிரியர், நோய்வாய்ப்பட்டதால் இங்ஙன முரைக்கின்றனன் என எண்ணி “ கவலையடைந்து என்ன பயன்? ” என்றார். “ பயன் நிறைய உள்ளது. மனிதன் கவலையினாலேயே நீர் அடைகின்றான் ” எனக்கூறினர். கவலையினால் கண்ணீர் விடுகின்றான் என எண்ணி உளம் நைந்துபோனார். ஆனால் மாணவர் கூறிய கவலை நிலத்திற்கு நீர் பாய்ச்ச உதவுவது. பொருளறிந்தபின் ஆசிரியர் விழித்தார்.

உண்டியும் உருண்டையும்

அன்று சிவகாசியில் நடந்த கண்காட்சிக் கூட்டத்திற்குச் சென்றிருந்தோம். யாங்கு நோக்கினும் விளம்பரங்களே. இதுவும் ஒரு வாணிபத் தந்திரம் என எண்ணிப் பல இடங்களையும் சுற்றிவந்தோம். அதுகாலை மாதர் நலக் கழகத்தார் அமைத்துள்ள கூட்டத்திற்கும் சென்றோம். மாதர் நலச் சங்க மங்கையர் சில உடைகளையும், உண்டிகளையும் காட்சிக்கு வைத்ததோடன்றி விற்கவும் செய்தனர். கைத்துண்டு வாங்க ஆசிரியர்களும் மாணவத்தோழர்களும் மிகுந்த ஆர்வங்கொண்டு வண்ணப் பூக்களிட்டத் துண்டுகளை

வாங்கினர். நான் பெண்டிர் விற்க உண்டிகளின் பக்கம் நின்றிருந்தேன். கண்ணாடிக் குடுவைகளில் சீடைகளும், ரவா உருண்டைகளும் நிறைய விருந்தன. ஒரு அணுக்கொடுத்து ஒரு உருண்டையை வாங்கி உள்ளே தள்ளினேன். கழுத்துக் கரகரவென்றது. இந்த உருண்டை செய்யும் முறை எழுதியிருந்தது. இந்த உருண்டை எளிதில் செமிக்காதவாறு தென்பட்டது-அதைப் படித்ததினால். அடுத்தக் குடுவையில் “ஜீரண மாத்திரைகள்” என எழுதியிருந்தது. செமிப்பதற்கு அதையும் விலை கொடுத்து வாங்கிக்கொள்ளக் கூறினார்கள். என் செய்வது-வாங்கிக் கொண்டேன். குழந்தையைக் கிள்ளி விட்டுத் தொட்டிலையும் ஆட்டுதல் போலாயிற்றென்றேன். அதுதானில்லை இதுவும் வாணிபத்தந்திரம். ஒரு பொருள் வாங்க அது சரிப்பட இன்னொன்று வாங்க வேண்டியதாயிற்று. இம்மட்டுமா? வயிற்றுவலியுமல்லவோ எனையாட் கொண்டது !

அகநானூற்றின் சுவை

ந. இராமசாமி, இடைநிலை.

சங்க இலக்கியங்களுள் ஒன்றாகிய அகநானூறுதான், நான் பெரிதும் விரும்பும் ஒரு தமிழ் இலக்கியம். எந்த மொழியிலும் கண்டிராத அகப்பொருளைப் பற்றி, அகநானூறு அத்துணை விளக்கமாகக் கூறுகின்றது. சங்க காலத்துத் தலைவனும், தலைவியும் எப்படிக்காதல் கொண்டார்கள், களவியல் முறையைக் கையாண்டார்கள், பின் அவர்கள் எவ்விதம் கடிமணம் புரிந்துகொண்டு வாழ்ந்தார்கள், என்பனபோன்ற அகப்பொருள்களைப் பற்றிச் சுவைபடக் கூறுகின்றது அகநானூறு. அகநானூற்றை அருளிய புலவர்கள் ஒரே காலத்தவரோ ஒரே சமயத்தவரோ அல்லர். எண்ணற்ற புலவர்கள் அகப் பொருளைப் பற்றிப் பாடியுள்ளார்கள். அகத்தைப் பற்றிய நானூறு பாக்களைத் தன்னகத்தே கொண்டுள்ளதால் அது அகநானூறு எனப் பெயர் பெற்றது. புலவர் தன் உள்ளத்திலே எழுந்த இலக்கியத் தேனை அப்படியே கொட்டியுள்ளார். உண்ண உண்ணத் தெவிட்டாத உயிரோவியம் அது. பிற மொழிகளோ அகத்தைப் பற்றி அப்படியே வெட்ட வெளிச்சமாகக் காமத்தைக் கிளறும்படியாகக் கூறுகின்றன. ஆனால் தமிழ் மொழியோ சிறந்த முறையில் இலக்கியச் சுவை ததும்ப அகப்பொருளை அள்ளித் தருகின்றது. தமிழ் மொழி, பிற மொழிகளைவிடச் சிறப்புப் பெற்றுத் தலை சிறந்து விளங்குகின்றது என்றால், அகநானூறு அதற்கு ஒரு ஏது என்று கூறினால், அது மிகையாகாது. அகநானூற்றுப் பாடல்களைப் பாடிய புலவர்கள், இன்பம் பயக்கும் காட்சிகளையும், துன்பம் நல்கும் காட்சிகளையும் ஒருங்கே இயைத்துப் பாடியிருப்பது போற்றற் பாலதாம். புலவர்கள் தங்கள் நறுமணம் வீசும் மலர்களாகிய நாவினால், அகநானூற்றுத் தேனைக் கொட்டித், தமிழர்களாகிய வண்டினத்தை அள்ளிக்குடிக்க அழைக்கிறார்கள். தேனினும் இனியது வேறெது? அமிழ்தம் என்றால் அது தேவர்கட்காம். அப்படியிருக்க அவ்வகநானூற்றுத் தேனைப் பருகாமல் இருக்கலாமா? இனி அகநானூற்றில் இலக்கியச் சுவை எங்ஙனம் கமழுகின்றது என்பதை ஆராய்வோம். புலவர்கள் இன்பத்தை மட்டுமே பாடாமற் துன்பத்தையும் இயைத்துப் பாடியுள்ளனர். குறிஞ்சித் திணையைப் பற்றிக் கபிலர் அகநானூற்றின் இரண்டாவது பாட்டிலே மிகவும் அழகாக வருணித்துள்ளார்.

“செழுமையான வாழைகள் பார்க்குமிடந்தோறும் காட்சியளிக்கின்றன. எங்குப் பார்த்தாலும் ஒரே நறுமணம் வீசும் காட்டு மலர்கள். அநருகே பளிங்கு போன்ற தெள்ளிய நீர்ச்சுனைகள். முள்ளைப் புறத்தே யுடைய முதிய பலாக்கனி முற்றி வெடித்துத் தன்னுடைய சுளைகளை எல்லாம் வெளியே காட்டிப் போவோர் வருவோரையெல்லாம் கைகாட்டி அழைக்கின்றது. மலர்களிலிருந்து சொட்டிய தேன் பளிங்குக் சுளைகளிற் போய்ப் பாய்கின்றது. அந்நீரையும், பலாக்கனிகளையும் உண்ட கடுவன் மதுவின் மயக்கத்தினால் தன்னுடைய துணையையும் மறந்து, மிளகுக் கொடிகள் சுற்றிய

சந்தன மரங்களின் மேல் ஏற முடியாமல், மலை முழுதும் பரவிக்கிடக்கும் மலர்ப் படுக்கையில் தன்னுடைய துன்பமெல்லாம் மறந்து துயிலுகிறது. இத்தன்மையான மலை நாடனே” என்று தலைவி தலைவனைப் பார்த்துக் கூறுகிறாள். மேலும் “தலைவ! நின்னுடைய நாட்டிலுள்ள விலங்கினங்களே! துன்பம் மறந்து வாழ்கின்றன. நான் ஏன் இன்னும் தனியே இருக்க வேண்டும். என்னை விரைவில் மணம் செய்து கொள்க”! என்று களவியலின் போழ்து தலைவி கூறியதாகக் கபிலர் பாடியுள்ளார். இக் கருத்தைக் கேட்ட உடனேயே நமக்கு எத்துணை இன்பம் ஏற்படுகின்றது. இப்பாட்டு தலைவியின் அறிவு நுட்பத்தையும் விளக்குகின்றதல்லவா?

அன்று மக்கள், பிறர் துன்பப்படத் தாம் மட்டும் இன்பம் நுகர அவாவ மாட்டார்கள். விலங்கினங்கள் இன்னலுற்றால்கூடத் தமிழ் மகன் கண்ணீர் வடிப்பான். தலைவன் அயல்நாடு சென்று பொருளிட்டித் தன் தலைவியைக் காண விரைந்து வருகிறான்” அப்போது தலைவன் “குதிரை ஓட்டுவோனைப் பார்த்துக்” குதிரைகளைத் துன்புறுத்தாதே” என்று கூறினான். பிறகு சிறிது நேரத்தில் ஒரு காடு வந்தது. கார்காலமாகையால் முல்லை மலர்கள் நறுமணம் பரப்பின. தேன் வண்டுகள் இன்னிசை கீதம் பாடின. அப்போது தலைவன் பாகனைப் பார்த்து! தேரிலுள்ள மணிகளின் நாக்கைக் கட்டிவிடுக! என்று கூறினான். அதற்குக் குதிரை ஓட்டுவோன் ஏது வினவ தலைவன் கூறுகின்றான் “காட்டிலே வண்டுகள் தன் துணைகளுடன் கூடி மகிழுகின்றன, ஆதலால் இம்மணி ஒலி கேட்டு அவை அச்சமுற்றுப் பிரிந்து செல்லக்கூடும்” என்று கூறியதாக ஒரு புலவர் பாடியுள்ளார். இப்பாட்டில் இலக்கியச் சுவை மட்டுமன்றித், தலைவனின் நல்லுள்ளமும் தெரிய வருகின்றது.

இத்தகு சுவையை அள்ளி அள்ளித் தருகின்றது அகநானூறு!

“கலித்தொகையில் ஒரு கண்ணோட்டம்.”

ச. சுந்தர ராகவன் பிள்ளை, 4-ஆம் பி. எஸ்ஸி.

“கற்றறிந்தோர் ஏத்துங்கலி” என்று போற்றப்படும் கலித்தொகை எட்டுத்தொகையுள் ஆளுவதாகும். அகத்திணைக்கு உரிய ஐந்து கலிப் பகுதிகள் இதிலுண்டு. ‘பாலைக் கலியை’, சேரமான் பாலை பாடிய பெருங் கடுங்கோவும்; ‘குறிஞ்சிக்கலி’யை, கபிலரும்; ‘மருதக்கலி’யை மதுரை மருதனிளநாகனாரும்; ‘முல்லைக்கலி’யை, சோழன் நல்லுருத்திரனாரும்; ‘நெய்தற்கலி’யை, நல்லந்துவனாரும் பாடியுள்ளனர்.

முதற்பகுதியாகிய பாலைக்கலியில் ஒரு காட்சி.

கொள்வாரும், கொடுப்பாருமின்றித் தாமே ஊழ்வினையால் எதிர்ப்பட்ட தலைவனும் தலைவியும் பிறர் அறியாது களவொழுக்கம் நடத்திவந்தனர். அதில் ஏற்பட்ட இன்னஸ்களைக் கண்ட தலைவன், தலைவியை முறைப்படி மணம் செய்யக் கருதி அவளை அழைத்துக்கொண்டு தன் ஊர் நோக்கிச் சென்றான். தலைவியும் மகிழ்வோடு தன் பெற்றோரைத் துறந்து தலைவனுடன் சென்றாள். இது உடன்போக்கு எனப்படும். இங்ஙனம் தலைவி தலைவனுடன் செல்வது தோழிக்கு மட்டும் தெரியும்.

அவர்கள் சென்றபின் தலைவி எங்கே என்று வினவிய செவிலித் தாய்க்குத் தோழி யாவற்றையும் கூறினாள். அது கேட்ட செவிலித்தாய், தலைவியைப் பிரியமாட்டாது வருந்தித்தானும் அவ்வழியே சென்றாள். அங்ஙனம் செல்லும் வழியில், பாலை நிலத்தே தன் எதிரில் அந்தணர் சிலர் வரக்கண்டு அவர்களிடம் தன் மகளைப் பற்றி வினவினாள்.

“உறியிலே தங்கின கமண்டலத்தையும்; அரி, அயன், அரன் என்னும் மூவரும் ஒருவரே என்று காட்டும் முக்கோலையும் தோளிலே வைத்து, குடையின் நிழலிலே காட்டிடத்துப் போதலை இயல்பாகக் கொண்டுள்ள அந்தணர்! என் மகள் ஒருத்தியும், பிறர் மகன் ஒருவனும் பிறர் அறியாமல் தங்களில் கூடினர். இப்பொழுது பிறர் அறிந்த கூட்டத்தை உடையாராயினர். அத்தகைய இருவரைக் கண்டீரோ பெரும!” என்றனர்.

“ஆண்களுக்குள்ள அழகெல்லாம் ஒருசேரத் திரண்ட அண்ணல் ஒருவனோடு மாட்சிமை பொருந்திய அணியினை அணிந்து செல்லும் பெண்ணிற்குத் தாய்போல் காணப்படுகிறீர். இனிய தண்மையை உடைய நறுஞ் சாந்தமதை மேனியில் தடவுவோர்க்குப் பயன்படுதல் அல்லாது மலை யிடத்தே பிறந்து வளர்ந்தாலும் மலைக்கு அதனால் யாது பயன்? அதுபோல் நினைக்குங்கால் உம்முடைய மகளும் உமக்கு அத்தகையனளே. சிறந்த வெண் முத்துக்கள் அவற்றை அணிபவர்க்கு அழகு செய்வதல்லாது ஆழ் கடலில் பிறப்பினும் கடலுக்கு அவற்றால் யாது பயன்? அதுபோல் ஆராயுங்

கால் உம்முடைய மகளும் உமக்கு அத்தன்மை உடையவளே. ஏழு நரம் பால் ஆய யாழிலிருந்து பிறக்கும் இன்னிசை அதைப் பாடுவார்க்குப் பயன்படுதல் அல்லாது அவற்றால் யாழுக்கு யாது பயன்? அதுபோல் ஆராயுங்கால் உம்முடைய மகளும் உமக்கு அத்தகையனளே. இரு முது குரவரினும் சிறந்த கணவனை வழிபட்டு அவன் பின் சென்றாள். அறங்களில் தலையாகிய அறமாகிய கற்பொழுக்கத்தைக் கைக்கொள்ளும் அவர்கள் மறுமையில் நிலையான பேரின்பத்தை அடையும் வழி அதுவே என்றெண்ணி அமைக.” என்று அந்தணன் பதிலுரைத்தான். (பாலைக்கலி-9)

பாலுட்டிச் சீராட்டித் தன்னை வளர்த்தவர்களைத் துறந்து நேற்று வந்த ஒருவனோடு சென்றாள் தலைவி. அவளை வளர்த்து ஆளாக்கிய செவிலித்தாய் நற்றாயைவிட அன்பும் பாசமும் உடையவள். எனவேதான் தலைவனுடன்—தக்க துணையுடன்—மகள் சென்றாள் என்பதை அறிந்தும் அவளைப் பிரிய மாட்டாது பாலை வழியே தானும் செல்ல முற்பட்டாள். செவிலித்தாயின் வளர்த்த பாசமும், கடமையுணர்ச்சியும் எண்ணி எண்ணி வியக்கற்பாலன. பாலையில் எதிர்ப்பட்ட அந்தணர் சிறந்த அறிவுடையர் என்பதை அவரது மொழி விளக்குகின்றது. பாமரரும் ஒப்புக்கொள்ளும் சிறந்த ஆனால் எளிய கருத்துக்களை எடுத்துச் சொல்லிச் செவிலித்தாய்க்கு ஆறுதல் கூறினார். செவிலித்தாய்க்கும், தலைவிக்கும் ஒப்புக்காட்டி அந்தணர் வாயிலாகப் புலவர் கூறும் உவமை நயம் படித்துப் படித்து இன்புறத் தக்கதன்றோ!

இனி இரண்டாம் கலிப்பகுதியாகிய குறிஞ்சிக்கலிக்குச் செல்வோம்.

தலைவனும் தலைவியும் களவொழுக்கம் மேற்கொண்ட காலையில் பகலில் கூடுவதற்குத் தடை ஏற்படவே இரவில் பிறர் அறியாதவாறு கூடிமகிழ்ந்தனர். பின் தலைவிக்கு ஏற்பட்ட காவல் மிகுதியால் இரவிலும் சந்திப்பது இயலாததாயிற்று. இங்ஙனம் பகற்குறியும், இரவுக்குறியும் இயலாது போன தினால் தலைவியைக் காணும் எண்ணம் மீக்கூர்ந்து அவளைக் காணவந்தனன். உண்ணும் நேரத்தில் சென்றால் தவறுது உண்பிப்பார் எனக்கருதி உண்ணும் வேளையில் தலைவியின் வீட்டின் வாயிலில் வந்து நின்று “இல்லீரே உண்ணும் நீரைக் கொடுப்பீராக” எனக்கூறி நின்றான். வீட்டின்கண் இருந்த தலைவிக்கும் அன்னைக்கும் இது காதில் விழுந்தது. உடனே அன்னை, “விளங்குகின்ற பூணினை உடையவளே பொன்னால் செய்த கரகத்தில் நீரை ஊற்றி வருவாயாக” என்றாள். தண்ணீர் வேண்டி நின்றவன் தன் தலைவன் என அறிந்த மாத்திரத்திலே தன்னை மறந்த நிலையை அடைந்த தலைவி நீர் கொண்ட பாத்திரம் ஏந்தி வெளிப்போந்து நீர் ஊற்ற வருமபோது பலநாள் காணாது வருந்திய தலைவன் தன்னை மறந்து அவள் வளைமுன்கை பற்றினான். உடனே தலைவி, “அன்னையே இவன் செய்ததைப் பாராய்” என விளித்தாள். அது கேட்டு அன்னை ஓடிவந்தாள். ஆனால் அவளிடம் உண்மையைக் கூறுது, “அம்ம, இவன் உண்ணு நீர் விக்கினான்” என்றாள். அது கேட்ட அன்னை அவன்பின் சென்று அவனது முதுகையும் விலாப்பக்கத்தையும் தடவிக் கொடுத்தாள். அவ்வமையம் அக்கள்வன் மகன் அவனைத் தன் கண்களால் கால்வதுபோன்று நோக்கி நகை புரிந்தான். இந்த நிகழ்ச்சியைத் தோழிக்கு கூறும்போது தலைவனைத் தாம் வினையாடும்போது தொந்தரவு கொடுக்கும் “சிறுபட்டி” எனக் குறிப்பிட்டு கூறலுற்றுள்.

(குறிஞ்சிக்கலி-15)

விருந்தோம்பும் குணம் மிகமிகச் சிறந்திருந்த காலம் அது. அதனால் உண்ணும் வேளையிற் சென்று உண்ணுநீர் கேட்டால் மறுக்கமாட்டார்கள் என்பதை நன்குணர்ந்த தலைவன் உண்ணும் வேளையில் வந்து நீர் கேட்டான். அவன் எண்ணம் நிறைவேறியது. தலைவனுக்கு நீர் ஊற்றச் சென்ற தலைவி “தன்னையறியாது சென்றேன்” எனக் கூறுகின்றாள். குரல் கேட்டதுமே வந்திருப்பது தன் தலைவன் என்று உணர்ந்தவள் அவனை நேரில் காணச் சென்றபோது தன்னை மறந்த நிலையில் சென்றாள். ஆனால் அங்ஙனம் சென்றனள் ஆயினும் தெருவில் தன் கையைத் தலைவன் பிடித்ததும் நாணத்தினாலும் மடத்தினாலும், “அன்ன இவனெருவன் செய்தது காண்” என்றாள். உடனே தன் தவறு உணர்ந்து தலைவனுக்கு விக்கல் வந்தது என்கூறி நிலைமையைச் சரிக்கட்டி விடுகிறாள். தலைவனும் அவ்விதமே நடிக்கிறான். முன்னேற்பாடு எதுவுமின்றியே இருவரும் தாயின் முன் நடித்துக் காட்டுகின்றனர். இந்த நாடகக் காட்சியை படிப்போர் முன் நடப்பது போன்று காட்டும் கபிலருடைய ஆற்றல்தான் என்னே!

கலித்தொகையில் இன்னமும் எத்தனை எத்தனையோ அழகிய உயிரோவியங்கள் உண்டு. முதற்பாட்டில் செவிலித்தாய்க்குக் கூறிய மொழிகள் இன்றும் நமக்குப் பயன்படுகின்றன. காலம் மாறினும் கருத்து மாறவில்லை. இரண்டாவது பாட்டில், காதலன் காதலி இவர்கள் இருவரின் ஒரு “விளையாட்டு” நம் முன் காட்டப்படுகிறது. இருவரும் சிறப்பாக நடித்துக் காட்டுகின்றனர்.

சிலம்பின் பொருள்

ச. சிங்காரவடிவேலு இரண்டாம் இடைநிலை.

நெஞ்சையள்ளும் கொஞ்சதமிழ்க் காவியங்கள் அனைத்தும் நினைத் தாலே சிலிர்க்கச் செய்யும் பான்மையன. அவற்றுள்ளும் நீதிநூலாம் திருக்குறளும், வாழ்வியற் காப்பியமாம் சிலம்புவரலாறும், “உள்ளுதொறும் உள்ளுதொறும்” நெஞ்சம் நெக்குருகச் செய்து, பெரியோர்க்குப் பெரு விருந்தும், சிறியோர்க்கு அறிவு விளக்கமும் அளித்து, நடுவண் பான்மதி போல பீடும் பெருமையும் பெற்றிலங்கும் நீர்மையனவாயிலங்குகின்றன. அன்னவற்றுள் என்னுள்ளத்தை இரண்டும் கவர்ந்தாலும், திருக்குறள் “மதிப்புலவோர்க்கு ஆய்தொறும் அறிவாகலான்” அதை அன்னார்பால் விட்டொழித்து, செந்தமிழின் நந்தாப் புகழ் நவிலும் நாடகக் காப்பியமாம் சிலப்பதிகாரத்தைத் தெரிந்தெடுத்தேன் யான் விரும்பும் இலக்கியமாக.

கற்புங் காதலும்: பொற்புடைப் பெண்டிரை நற்குண ஆடவர் கண்டதும் **காதல் கொண்டனர்** என்பது (சிலப்பதிகாரத்தால்) சிலம்பால் நன்கு போதரும். அந்நாள், மக்கள் “காதலர் இருவர் கருத்தொருமித்து ஆத ரவு படுவதுதான் இன்பம்,” கொண்டானும் மனையாளும் அன்பு பூண்டொ முகின் அல்லால் இல்லறம் நல்லறமாய் இலங்காது என்றுணர்ந்து ஆடவரும் மகளிரும் காதல் கொண்டு ஊடிக்கூடி உவகையாழியில் ஆடிக்களித்தனர். அங்ஙனே, கோவலனும் பொன்னொளிர் மின்னலைப்போல் பொலிவுற்றிருந்த வளும், ‘மாதரார் தொழுதேத்த வயங்கிய பெருங்குணத்துக் காதலாளுமாய் கண்ணகியைக் கடிமணம் புரிந்து விடியுமளவும் படுக்கையிலேயே, “மலை யிடைப்பிறவா மணியே என்கோ, அலையிடைப் பிறவா அமிழ்தே என்கோ, பொன்னே மணியே புனைபூங் கோதாய்” என்றெல்லாம் போற்றி இன்பந் துய்த்திருந்தான். கண்ணகியும் பெண்களெல்லாம் ‘ஆயத்துப் பாராட்டிக் கண்டேத்தும் செவ்வேளாம்’ கோவலனை மனத்திற் கொண்டேத்தினாள்; மணவியின் பின்னர் ‘மங்கலம் என்ப மனைமாட்சி’ என்பதற்கிலக்காய் இல்லறத்தில் அன்றிலும் அகன்றிலும் போல் அன்புதோய்ந்த இன்பவாழ்வு வாழ்ந்தனர். கோவலன் மாதவியோடும் “புதுமணல் விரிமணலே, முரிபுரிவில்லினையே, பழுதறு திருமொழியே, பொழில் தருமணலே என் றெல்லாம் போற்றி நன்றுதான் வாழ்ந்தான். காதல் கொண்ட பெண்டிரும் கற்பு நெறி வழுவாது வாழ்ந்தனர். கண்ணகி கோவலன் பிரிந்த பின்னர் வேற்றரை வெளியிலும் சென்று நோக்காளாய் “பாடமை சேக்கையுட் புகுந்து” படுத்திருந்தாள். மாதவியும், ‘கானல்வரி அவள்பாடத் தான் ஒன்றின்மேல் மனம் வைத்துப் பிரிந்த கோவலன் வாரான் எனவறிந்து பிக் குணிக்கோலம் பூண்டாள். எனவே இருவரும் ஒருவர்க்கொருவர் தாழாமல் கற்பு நெறியில் நிற்கின்றனர். கண்ணகியின் சீறிய கற்புக்கெதிர் மாதவியின் ஆறிய கற்புத்தான்.

கடவுளும், கணவனும்:

பண்டை மக்கள், கல்லையும் மண்ணையும் கடவுளாகப் பரசவில்லை. வெள்ளொளி பரப்பும் விரி ஞாயிறும், மண்ணைப் பொன்னுக்கி, வாழ்வை

வளமாக்கும் மாமழையும், வெண்ணிலா தரும் தண்மதியும். ‘குடிபுரவுண்டும் கொடுங்கோலஞ்சும் மன்பதையாளும்’ மன்னவன் சென்னிக்குடையும் பண்டையோர் பரசிவந்த கடவுள்கள். மேலும் பெண்கள் கொண்ட கணவனை கண்கண்ட கடவுளாகத் தொழுதனர். தீக்கனக் கண்டு திடுக்கிட்ட கண்ணகியைத் தேற்றுமுகமாக தோழி தேவந்தி, சந்திரமண்டலம் சூரிய மண்டலம் துறை மூழ்கிக் காமவேள்கோட்டம் கை தொழச் சொன்னாள். பீடுடைக் கண்ணகி கணவனையன்றி கண்டவரைப் பரசல் தண்டமிழ்ப் பெண்டிர்க்குப் பீடன்று என்று இருந்தாள்.

செந்நெறியும், செங்கோலும்

குடிதழுவித் கோலோச்சும் பண்டை மன்னர் கொடுங்கோலஞ்சி உயிருந்துறந்தனர். கோவலனைத் தீரவினவித் தெளிவு கொள்ளாது கொல்லப் பணித்தான் பாண்டியன். பின்னர் கண்ணகி கணவன் பிரிவைப் பொருளாய் படரடவருந்தி சீறிச்சினந்து மன்னவனிடம் போராடினாள். மன்னவன் செய்ததவற்றை உணர்ந்ததும் சிறிதும் காலந்தாழ்க்காது “வல்வினைவனைத் தன் செல்லுயிரால் நிமிர்த்துச் செங்கோலாக் கினான்”. பின்னர் மன்னன் கிழத்தி பெருங்கோப்பெண்டும் ‘தன்னுயிர் கொண்டு அவனுயிர் தேடினள் போல் ஒருங்குடன் மாய்ந்தனள். தவறிழைத்தோர் அரசராயினும் அன்றி எவராயினும் பெண்டிரும் சினந்து சென்று நடுவு நிலைமை நிலைநாட்டும் செந்நெறியும், கணவன் இறந்ததும் கற்புடைப் பெண்டிர் வாழாது உயிர்மாய்க்கும் செந்நெறியும் நன்கு போதரும்.

“அமைகடல் அருவி இமையம் விற்பொறித்து அரசாண்ட பண்டை யோர் மதுகையையும், பட்டினும் மயிரினும்” துண்ணிய பருத்தியினும் நல்ல நல்ல உடை தந்த வினையாற்றும் பண்டை வினை செய்வோர் மாண்பையும் சேரன் இளங்கோப் புலவன் செவ்வையாக இனிது விளக்கி என்றும் பொன்னுடு இசை கொண்டானாய் இலங்குகின்றான். இத்தனையும் எட்டுணையும் ஐயமற உணரக் காரணமாய் இலங்கிய சிலம்பு வரலாற்றை, முத்தமிழ் மன்னர் முறையாக வணங்கிய கற்புக்கரசியை, இத்தமிழ் நாடும் எத்தரை மக்களும் இலக்காகக் கொண்டு, ‘உலகம் யாவையும் நிலைபெற ஆக்கி’ அவ்வுலகில் தமிழ்நாடு உலகோடு சமமாக நின்று தலைதூக்கி நிலைபெற்று வளமாகவாழ பேணவாக் கொண்டு, மாணவரும் மற்றோரு அவ்வழியான செவ்வனே செயல் ஆற்ற வேண்டுவல்.

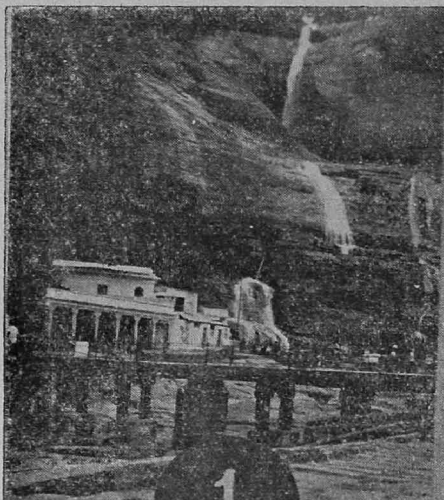
தமிழ் உரைநடை

இரா. அரங்கராசன், IV. பீ. ஏ. (கணிதம்)

“உரைநடை” என்ற தமிழ்ச் சொல்லிற்கு நடந்து செல்லும் உரை என்று பொருள் கூறலாம். “உரைத்துப் போதலின் உரை; நடத்தலின் நடை” என்றும் பொருள் கூறுகின்றனர். இலத்தீன் மொழியில் உரை நடைக்கு ஒரேஷியோ பெடஸ்டிரிஸ் என்று பெயர். இச்சொல்லுக்கும் நடந்து செல்லும் மொழி என்றுதானும் பொருள். செய்யுள்களுக்குப் பொருள்கூறும் பொழுதும் விளக்கம் எழுதும் பொழுதும் இவ்வுரை நடையைக் கையாள வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டதால் அவற்றிற்கும் “உரை” என்ற பெயரே நிலைத்தது. பண்டைத் தமிழ் நூல்களில் ‘உரை’ தொன்மை என்ற பொருளிலே வருகின்றது. பெருந்தேவனர் பாரதத்தில் உரைநடை இடையிடையே காணப்படுகிறது. ‘தகடூர் யாத்திரை’ யிலும் உரைநடை நடுவில் வந்து அழகு அளிப்பதைக் காணலாம். சங்ககாலத்தின் இறுதியில் தோன்றியதாகக் கருதப்படும் சிலப்பதிகாரத்திலும் இளங்கோவடிகள் உரைநடை எழுதியிருக்கிறார்.

உரைநடையின் இயல்பைப்பற்றி ஆங்கில விமரிசகர்கள் பலவாறு ஆராய்ச்சி செய்திருக்கிறார்கள். தமது கொள்கைக்கேற்ற பாணியை உரைநடை எழுதும்பொழுது மேற்கொள்ளுவது இவர்கள் வழக்கம். ஆங்கில இலக்கியத்தில் மிகப்பழைய காலத்திருந்தே உரைநடை நூல்கள் மலிந்திருக்கின்றன. கி. பி. பதினைந்தாம் நூற்றாண்டுக்கு முன்பாகவே இங்கிலாந்தில் அச்சியந்திரங்கள் நிலவியிருந்ததால் உரைநடை வளர்ச்சி நமது நாட்டை விடப் பன்மடங்கு மிகுந்தது. தமிழ் நாட்டிலோ பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் தான், இங்கு தம் சமயத்தைப் பரப்பவந்த கிறித்தவர்களால் அச்சு இயந்திரங்கள் புகுத்தப்பட்டன. எனவே பதினெட்டாம் நூற்றாண்டுக்குப்பிறகு தமிழில் உரைநடை நூல்கள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக வெளிவரத் தொடங்கின. ஆனால் பதினேழாம் நூற்றாண்டுக்குப் பிறகுதான் தமிழில் உரைநடையே தோன்றியது என்று கூறுவது ஆதாரமற்றது; உரையாசிரியர்கள் உரை எழுதும் போதுதான் ‘உரைநடை’ யைக் கையாண்டனர் என்றும் கூறிவிட முடியாது.

தமிழ் மொழியில் அமைந்துள்ள ‘உரைநடை’யைப் பார்ப்பதற்குமுன் உரைநடையின் இலட்சணத்தைப் பற்றிய சிறந்த அறிஞர்களின் கொள்கைகளை நோக்குதல் நல்லது. “பேசுகிற சாயலிலேயே, மக்கள் பேசும் எளிய நேரான பாஷையிலேயே, வசனம் இருக்கவேண்டும்,” என்று கூறுகிறார் திருவாளர் டி. கே. சி. இதே கொள்கையை உடைய பல எழுத்தாளர்கள் இன்று இருக்கிறார்கள். இந்த சித்தாந்திகளைச் சிறிதும் சட்டை செய்யாமல் உடம்புப் பிடியாகப் பழமையிலேயே ஊறும் பண்டிதர்கள் இருக்கத்தான் செய்கிறார்கள். ஒவ்வொருவர்க்கும் வசனநடை ஒவ்வொரு பொருளில் காட்சி அளிக்கிறது. வசன நடையின் இயல்பை நன்றாக ஆராய்ந்து, பலருடைய கருத்துக்களையும் எடுத்துச் சீர்தூக்கித் தக்க காரணங்களால் ஒரு முடிவுக்கு

1

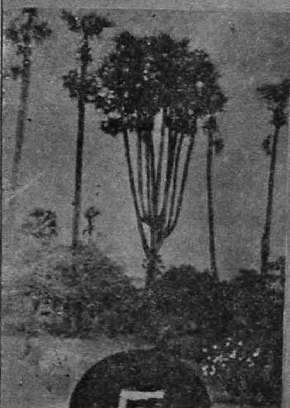
2

3

4

5

6

7

1. Courtallum Main Falls. 2. Tour Party. 3. Way to Shenbagadevi Falls. 4. *Cycas* seedling 5. Palm with nine branches—a freak 6 & 7. Visit of the Founder and Raja of Ramnad to the Botany Exhibition.

ZOOLOGISTS ON TOUR

1

4

5

2

3

6

1. Collection at Solayandar koil. 2. Muddy banks. 3. Weedy tank near Kottaiyur.
4. Hill top, Courtallum. 5. Fresh water tank at Pudukad. 6. on the Cannanore shore

வந்த, அறிஞர்களின் கருத்துக்களையே நாம் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். ரஸ்கின் என்ற ஆசிரியர் தம் இளவயதில் எந்தப் பொருளையும் வளைத்து வளைத்தே எழுதிவந்தார். பிறகு எழுதி எழுதிப் பழகிய பின்னர் எந்தப் பொருளையும் நேர் நேராக அப்படி அப்படியே எழுதுவதுதான் சிறந்த உரை நடையாசிரியனுக்குரிய இலட்சணம் என்ற முடிவுக்கு வந்தார். மாண்டெயின் (Montaigne) என்ற பிரெஞ்சு ஆசிரியரும் ரஸ்கினின் கொள்கைக்கே ஆதரவான கருத்துக்களை வெளியிடுகிறார். இயற்கையான படாடோபமற்ற கருத்துச் செறிந்த நடையைத்தான் ஆசிரியர் மாண்டெயின் விரும்புகிறார். “சுருக்கமாயும், தளக்கும் மினுக்கும் இன்றி விறுவிறுப்பாயுள்ள நடையே சொல்லவேண்டிய கருத்துக்களைப் படிப்போர் மனத்தில் நன்கு பதியச் செய்யும்.” மூன்று விதமான நடைகளை மாண்டெயின் விவகரித்து அவையெல்லாம் பயனற்றவை என்ற முடிவுக்கே வருகின்றார். பண்டித நடை, துறவிகள் நடை, வழக்கறிஞர் நடை - இம்மூன்றுவிதமான நடைகளையும் உதறித்தள்ளி, மிக இலாவகமாகச் செல்லும் உயிருள்ள எளிய நடையைத்தான் எழுத்தாளர்கள் மேற்கொள்ள வேண்டுமென்று தன் கருத்தை மாண்டெயின் அழகாகக் கூறுகிறார்.

உரைநடையின் கதியைக் கட்டுப்படுத்த முடியாது. யாப்பிலக்கணம் போன்ற அணைகள் உரைநடை வெள்ளத்தைத் தடுத்து நிறுத்த முடியா. உரை நடையில் இந்த உரிமையை நன்கு சிந்தித்த ஒரு விமரிசகர், “செய்யுள் விதிகளுக்கெல்லாம் கட்டுப்படாது நிற்கும் எளிய, எல்லோரும் இயல்பாகப் பேசுவதுபோல் அமையும் மொழி” என்று உரைநடைக்கு விளக்கம் தருகிறார். இந்த விளக்கத்தையே நாம் துணையாகக் கொண்டு தமிழ் இலக்கியத்தில் அமைந்துள்ள பழம் உரைநடையை மதிப்பிடக்கூடாது. ஏனென்றால் உரையாசிரியர்கள் நடையெல்லாம் முழுக்க முழுக்கச் செய்யுள் நடையாகும். அவற்றை இசையுடன் பாட்டாகக்கூடப் பாடமுடியும். அடைமொழிகளும் அணி வகைகளும் ஏராளமாக மலிந்திருக்கும். சந்தத்துக்கும் அங்கு பஞ்சமிராது. இளங்கோவடிகள் நடையில் இவ்வியல்பினைக் காணலாம்

“அது கேட்டுக் கடல்கு ழிலங்கைக் கயவாகு வென்பான்,
நங்கைக்கு நாட்பலி பீடிகை கோட்ட முந்துறுத்தாங்கு அரந்தை
கெடுத்து வரந்தரு மிவளென ஆடித்திங்க ளகவையி னாங்கோர்
பாடிவிழாக் கோள் பன்முறை யெடுப்ப மழைவீற்றிருந்து வளம்பல
பெருகிப் பிழையா வினையுள் நாடாயிற்று”

(சிலப். உரைபெறுகட்டுரை)

சில விமரிசகர்களுக்கு இந்த மாதிரியான நடை கட்டோடு பிடிப்பதில்லை. இம்மாதிரியான நடை உணர்ச்சிவசப்பட்ட கவிஞனுக்குத்தான் தானாகவே வரும். இல்லாவிட்டால் எழுத்தாளன் செய்யுள் இயற்றுவது போல் ஒவ்வொரு வாக்கியத்தையும் சிரமப்பட்டு எழுத வேண்டும்; சந்தம் தட்டுகிறதா என்று அடிக்கடி பாடிப் பார்த்துக் கொண்டேயிருக்கவேண்டும். இந்த நடை எல்லாருக்கும் எளிதில் வராது. எனவே பல விமரிசகர்கள் இம்மாதிரி நடையை வெறுக்கின்றனர். இந்த இடத்தில் காலரிட்ஜ் (Coleridge) கவிதைக்கும் வசனத்திற்கும் கூறிய வேறுபாடுகளைக் கவனிக்க வேண்டும். “உரைநடையில் சொற்கள் உன்னதமான நீர்மையில் அமைகின்றன; ஆனால் கவிதையிலோ உன்னதமான சொற்கள் உன்னதமான நீர்மையில் அமைகின்றன.” என்று கூறுகின்றார். இவ்வாசிரியர் கொள்

கைப்படி நோக்கினால் இளங்கோ அடிகள் நடையும், பரிமேலழகர் நடையும் சிறந்து உயிர்நடையாக இருக்கின்றனவென்று ஒத்துக்கொள்வர். இக் காலத்திலும் புலவர் ஜெகவீர பாண்டியனார் போன்றவர்கள் இம்மாதிரியான கவிதை நடை எழுதுகின்றனர். இனித் தமிழ் மொழியில் வெவ்வேறு காலங்களில் வழக்கத்தில் இருந்த உரைநடைச் செல்வங்களைக் காண்போம்.

சங்ககாலத்தில் எழுந்த சிலப்பதிகார ஆசிரியர் இளங்கோ அடிகளும் உரைநடை எழுதினர் என்று மேலே பார்த்தோம். இவர் நடையில் எளிமையும் இனிமையும் வண்ணமும் (Rhythm) ஒன்று கலந்து துள்ளுகின்றன.

கி. பி. 200—600-க்கு இடைப்பட்ட நான்கு நூற்றாண்டுகளில் உரைநடை சிறிது வேகம் பெற்றது. தமிழ் நடையில் ஒரு பெரிய மாறுதல்கூட இக்காலத்தில்தான் நிகழ்ந்தது. வடமொழியின் ஆதிக்கம் வலுப்பெற்றிருந்த காலம் அது. இந்நூற்றாண்டுகளில் தோன்றிய பெரும் நூலாசிரியர்கள் யாவரும் வடமொழித் தொடர்களையே மிகுதியான அளவில் எழுதினர். வாக்கியத்தின் தலையும் முடிவும்தான் தமிழாக இருக்கும். இடையேயுள்ளவை அசல் வடமொழியாக மிளிரும். “மணிப்பிரவாளம்” என்று இம்மாதிரியான நடையை அழைத்தனர். மணியும் பவளமும் இடையிலடையே விருவிக் கோக்கப்பட்ட மாலை போன்று மிகக் கம்பீரமாகச் செல்லும் நடை என்று அதற்குப் பொருள். தமிழ் படித்தவனும் இந்த நடையைப் புரிந்து கொள்ள முடியாது, வடமொழி கற்றவனும் புரிந்துகொள்ள முடியாது. இரண்டையும் படித்தவனே இந்நடையை ஓரளவில் புரிந்து கொள்ளலாம். “ஆபாசமான நடை” என்று இந்நடைக்குப் பெயர் கொடுத்துள்ளார் வி. கோ. சூ. சமணர்கள்தாம் இந்த நடையை வளர்த்தனர் என்று கூறி விடலாம். அவர்கள் தாம் எழுதிய சமய நூல்களை எல்லாம் இந்த நடையிலேயே எழுதினர். ஸ்ரீபுராணம், கத்திய சிந்தாமணி போன்ற நூல்கள் மணிப்பிரவாள நடையில் எழுதப்பட்டவையே.

“சிரேணிக மகாராஜன்...அசோக விருக்ஷமூலத்து ரூபயௌவன சுபலக்ஷண ஸஹிதராகித் த்யாநாருடராகியிருந்து ஜீவந்தரமுனிகளைக் கண்டு அத்யந்தம் விஷ்மிதனாகி சுகதரும கணதரரை அடைந்து, ‘பகவானே ஈதிருபர லக்ஷண சகிதராகிய இத்தபோதனர் யார்?’ என்று வினவ அவரும் அருளிச் செய்வார்.....” (ஸ்ரீ புராணம்)

கி. பி. பதினான்றாம் நூற்றாண்டிலிருந்து பதினைந்தாம் நூற்றாண்டு வரையுள்ள காலங்களில் பெரும் உரையாசிரியர்கள் தோன்றினர். நச்சினர்க்கினியர், பரிமேலழகர், இளம்பூரணர், பெரியவாச்சான் பிள்ளை போன்ற சிறந்த உரைகாரர்கள் பல நூல்களுக்கு உரை எழுதி வசன நடையைப் பெருவாரியான அளவில் உபயோகிக்கத் தொடங்கினர். இவ்வரைகாரர்களெல்லாம் நல்ல தமிழ் நடையை வளர்த்தனர். பெரியவாச்சான், வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை போன்ற வைணவ உரையாசிரியர்கள் நடையில் மணிப்பிரவாளம் பயிலுவதைக் காண்கிறோம். இளம்பூரணர் நடையில் வடசொற்கள் மிகக் குறைவு. “தமிழ் நூலொன்றே வல்ல உரையாசிரியர்” என்று அவரைச் சிவஞான யோகிகள் மதிப்பிட்டிருக்கிறார். சேனாவரையர் என்ற உரையாசிரியரும் நல்ல தமிழ்நடை எழுதியவர். இவர் நடை அவ்வளவு கடினமானதன்று; எளிதில் பொருள் புரியுமாறு ஆசிரியரின் கருத்துக்களைத் தாங்கிச் செல்லும் இவரது நடை.

“நீ பூக்கொய்யச் சிறிதுபுடை பெயர்ந்தாய்; அந்நிலைமைக்கட் கீழ்க்காற்று மிகுதலாற்கரை மேலேறுங்கடல் மேல் வந்துற்றது. உற, யான் தோழியோ! தோழியோ! என்று நின்னை விளித்தேன்; அது கண்டிரங்கி அவனருளொடு வந்து தன் கையைத் தந்தான்; யானும் மயக்கத் தாலே அதனை நின்கை யென்று தொட்டேன்.” —சேனுவரையர்

தொல்காப்பியத்துக்கு உரை எழுதியவர்களுள் நச்சினர்க்கினியர் ஒருவர் சொற்களைத் தெரிந்தெடுத்து வேண்டிய இடத்தில் அமைத்துச் சமநிலையான வாக்கியங்களை அமைத்து எழுதுவதில் வல்லவர் நச்சினர்க்கினியர்.

“யானை நூல் வல்லா னொருவன் காட்டுட் போவுழி, ஓர்யானை யடிச்சுவடு கண்டு இஃதரசுவா வாதற்கேற்ற இலக்கண முடைத்து என்றவழி.....” — (நச்சினர்க்கினியர்)

சிலப்பதிகாரத்துக்கும் பழையகாலத்தில் தோன்றிய அரும்பதவுரை ஒன்று உண்டு. அடியார்க்கு நல்லார் எழுதிய உரை விளக்கமாகவும் விரிவாகவும் இருக்கிறது. மேற்கோளாகக் காட்டும் பாடல்கள் இன்ன நூல்களில் உள்ளவை என்று கூறும் அரிய இயல்பினை உடையவர். இவரது நடை ஆற்றெழுக்குப் போன்றது; தெள்ளியது; மிகத்தூயது. அழுத்தமாகக் கூற வேண்டிய இடத்தில் வேகமான நடையைக் கையாள்வது இவர் வழக்கம்.

“கன்றிய காவலர் என்றார், அவரும் முன்னர்த் தீதுசெய்யார் என்பது தோன்ற.” — (அடியார்க்கு நல்லார்)

கி. பி. பதினேராம் நூற்றாண்டில் அரசுபுரிந்த வீரசோழன் என்னும் அரசன் காலத்தில் இயற்றப்பெற்ற ‘வீரசோழியம்’ என்னும் இலக்கண நூலுக்கு ஒரு பழைய உரை உண்டு. அதை இயற்றியவர் பெருந்தேவனார் என்பர். இவர் நடை எளிய நடை. ஒவ்வொரு வாக்கியமும் அதிக நீளமில்லாமல் உரிய காரணத் தொடர்போடு சொல்லவந்த கருத்துக்களை விளக்கிச் செல்லும்.

“சொல்லே உடலாகவும், பொருளே உயிராகவும், வண்ணங்களே நிறமாகவும், நடையே செலவாகவும், நின்ற செய்யுட்கள் மானிடரை ஆபரணங்களைப் பெயர் வேறுபாடு உணர்த்துதற்குத் தண்டியார் சொன்ன படியே இலக்கணம் சொல்லுவான் என்றவாறு இவ்விடத்து மானிட வடிவம் முன்பே உண்டாம். ஆபரணங்கள் பின்னை வேறு ஒருவரால் செய்து பூட்டப்படுவன. அதுபோலச் செய்யுட்கள் முன்பே உளவாய், அலங்காரம் பின்பு ஒருவனாற் செய்து இவற்றிற் பூட்டப்படுவன அல்ல.....”

(வீரசோழிய உரை)

தமிழில் உள்ள சைன நூல்களில் நீலகேசி என்பது ஒன்று. அது ஒரு வாதநூல். அந்த நூலுக்கு உரை எழுதியவர் சமயதிவாகர வாமன முனிவர் என்பவர். கி. பி. 14-ம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த அவருடைய உரை நடை வடசொற்கள் விரவிய மணிப்பிரவாள நடை. இருந்தாலும் நன்கு பொருள் புரியுமாறு அமைந்துள்ளது. ஒட்டக்கூத்தர் எழுதிய ‘தக்கயாகப் பரணிக்கு’ யாரோ ஒருவர் உரை எழுதியிருக்கிறார். அவரது நடையும் சமயதிவாகர வாமன முனிவர் நடையும் ஏறக்குறைய ஒரே சாயலாக இருக்கின்றன.

பாரதி கண்ட குடியரசு

(ச. ஜவஹர்லால், இரண்டாம் இடைநிலை)

முன்னுரை :-

அரசியற் போக்கிலும் சரி; சமய நெறியிலும் சரி; சமுதாய வாழ்விலும் சரி; பழமை இருளில் பட்டுத் தடுமாறும் மக்களுக்குப் புதுமை ஒளி ஊட்டிப் புத்துலகப் பாதை கூட்டும் புதுமையாளன் ஒருவன் தோன்றுவது இயல்பு. அவ்வாறே பழையன கழித்துப் புதியன புகுத்தப் பிறந்தவன் பாரதி. அரசியலிற் புதுமை அவனது குறிக்கோள். இலக்கியத்திற் புதுமை அவனது இயக்கம். வறுமைக்கு ஏதுவாகித் தாழ்மைக்குத் தள்ளிச் செல்லும் அடிமை வாழ்வின் அவல நிலையை அறிவுறுத்தி, வாழ்வுக்கு வழிகூட்டும் விடுதலை வாழ்வின் விழுமிய சிறப்பைத் தன்னாட்டார்க்கு உணர்த்துவதே கடமையாகக் கொண்டான். இது அவனது அரசியற் புதுமை. தனது இந்தப் புதுமை எண்ணத்தை நாட்டு மக்கள் உளத்திலே நன்கு பதியச் செய்வான் வேண்டி, இலக்கண வரம்புக்குள் இயங்கும் கவிதையினும், இனிய ஒலியோடியங்கும் இன்னிசைக் கவிதைக்கே படிப்போரின் உளத்தைக் கவர்ந்து உணர்வூட்டும் இயல்பு மிகுத்துள்ளது என்பதைத் தெளிந்து தெள்ளிய தமிழில் தீஞ்சொற் கவிதையாக்கினான். இது அவனது இலக்கியப் புதுமை. இங்ஙனம் இலக்கியப் புதுமையை ஏணியாகக் கொண்டு அரசியற் புதுமைபெற அல்லும் பகலும் அரும்பாடு பட்டான் பாரதி.

நாடு :-

பாரதி கண்ட குடியரசு நாடு பூரண விடுதலை பெற்றுப் பொலிவுறும் நாடாகும். கன்னலும் தேனும், கனியும் இன்பாலும், கதலியும் செந்நெல்லும், - எக்காலும் நல்கும் இயல்புடை நாடாகும். நாளெல்லாம் பாடுபட்டுத் தாம் நலிய, தமது உழைப்பால் ஊதியம் பெற்று, அலைஅலையாக இந்தியச் செல்வத்தை ஏற்றிச் செல்லும் அயல் நாட்டாருக்கு அடங்கிக் கிடந்த நிலை மாறி,

“பொழுதெல்லா மெங்கள் செல்வங் கொள்ளை கொண்டு
போகவோ?—நாங்கள்—சாகவோ?

அழுதுகொண் டிருப்போமோ ஆண் பிள்ளைகள்
அல்லமோ?—உயிர்—வெல்லமோ?”

எனச் சுரண்ட வந்தவர்க்குமுன், மார்தட்டி எழும்பும் மறவர்தொகை கொண்ட மாண்புடை நாடாகும். அங்கு வாழும் எல்லார்க்கும் உண்ண உணவுண்டு; உடுக்க உடையுண்டு; உழைக்க நிலமுண்டு. “வயிற்றுக்குச் சோறுண்டு கண்டிர்—இங்கு வாழ மனிதரெல்லோர்க்கும்”—என்பது அவரது உறுதி மொழி. வடக்கில், இமயமலை; தெற்கில், வாழும் குமரிமுனை; கிழக்கும் மேற்

கும், கிடக்கும் பெரிய கடல்—இதனுள்ளடங்கிய பரந்த பாரத நாடே, பாரதி கண்ட குடியரசு. தமிழ் நாட்டிற் பிறந்தாரேனும், தமிழ்க் கவிதை புனைந்தா ரேனும், தமிழ்த் தாயைப் புகழ்ந்தாரேனும் அவர் கண்ட குடியரசு அனைத் திந்தியாவே! பாரதியின் குடியரசிலே வடவர்-தென்னவர் என்ற வேற்றுமை இல்லை. தமிழர்-தெலுங்கர் என்ற மாறுபாடு இல்லை. உயர்ந்தோர் - தாழ்ந் தோர் என்ற பிரிவினை இல்லை. கங்கை நதிப்புறத்துக் கோதுமைக்கும், காவிரி வெற்றிலைக்கும் பண்டமாற்று நடக்கும். காதலர் நெஞ்சினை வெதுப்பும் வெண்ணிலவின் தண்ணொளியிலே, சிந்து நதியின் தெள்ளிய நீரோட்டத் திலே, கேரளத்து நங்கையும், தமிழகத்து நம்பியும், தேனெத்த தெலுங்கிற் பாட்டிசைத்துத் தோணி ஓட்டி மகிழும் தெவிட்டா நல்லின்பக் காட்சியைப் பாரதியின் குடியரசிலே காணலாம். ஈனப் பறையர்களேனும்—அவர் எம் முடன் வாழ்ந்திங்கு இருப்பவரன்றோ' என்று தெளிந்து, 'வேதியராயினு மொன்றே—அன்றி வேறு குலத்தினராயினு மொன்றே' என்று கொண்டு. வேற்றுமை நீங்கிய விழுமிய பண்போடு வாழும் பண்புடையாளரால் அமைந் ததே பாரதியின் குடியரசு.

அரசியல் :—

'குடிமக்கள் சொன்னபடி குடிவாழ்வு மேன்மையுறக் குடிமை நீதி' ஓச்சும் அரசியல்தான் குடியரசு நாட்டின் அரசியல். பாரதியின் குடியரசுத் தலைவர் தன் மனங்கொண்டவாறு, குடிமக்களின் கொள்கைகளைப் புறக் கணித்து வாழமுடியாது. 'அரசன் எவ்வழி; குடிகள் அவ்வழி,' என்ற முடி யரசுக் காலத்துச் சொற்றொடர், பாரதியின் குடியரசிலே குடிகள் எவ்வழி; தலைவன் அவ்வழி' என்னும் நிலை அடைவதைக் காணலாம். சர்வாதிகார எண்ணங் கொண்டவனுக்குத் தலைவனாகும் தகுதி கிடையாது. குடியரசுத் தலைவன் தன்னை நாட்டு மக்களின் காப்பாளனாக எண்ணிக்கொள்ள வேண் டுமேயன்றி, அந்நாடு முழுதும் தனக்கே உரியது என்னும் உரிமை எண்ணம் கொள்ளக்கூடாது. கோயிற் பூசை செய்வோன்; வாயிற்காத்து நிற்போன்; இவரணைய தகுதியே குடியரசுத் தலைவனுக்கும். வாயிலோன் வீட்டைக் காப்பதுபோலத் தலைவன் தனது நாட்டைக் காக்கவேண்டுமே யல்லாது, அதற்குமேல் ஒரு உரிமையும் நாட்டின்பாற் கொள்ளக்கூடாது. சூதாட்டத் திற்குப் பணயப் பொருளாக நாட்டை வைத்திழக்கும் சிறியர் செய்கையுடை யோனெல்லாம் நாட்டுத் தலைவனாக அமர முடியாது. பாரதத்தாய் குடியரசுத் தலைவனின் ஒழுக்கத்தை-பண்பை-உயரிய குணங்களை அளவிட்டுக் கொண்டே இருப்பாள். நல்லறநெறிச் செல்லும் நாயகனுால் அவனை வாழ்த்தி நயம் புரிவாள். அவர் அல்லவராயின் அவரை விழுங்கிப் பின் ஆனந்தக் கூத்திடுவாள். அரசியல் பிழைத்தோர்க்கு அறம் கூற்றுவதுபோல், இங்கே அறவடிவா யமைந்த பாரதத்தாய் அல்லவரான அரசியல் தலைவருக் குத்தானே கூற்றுவாள்.

சமுதாயம் :—

பாரத நாடு முழுமையும் ஒரே சமுதாயமாய்க் கண்டான் பாரதி. 'பாரத சமுதாயம்' என்று அதற்குப் பெயரிட்டு முப்பதுகோடி மக்களுக்கும் பொது வுடைமையாக்கினான். இச்சமுதாயத்தின் உறுப்பினர் அனைவரும் 'எல்லோ ரும் ஓர்குலம்; எல்லாரும் ஓரினம்' என்ற உணர்வோடு வேறுபாடின்றி வாழ் வர். சமுதாயத்தின் எந்த மூலையிலிருந்தும் உணவில்லை என்ற குரல்

எழுது. அவ்வாறு எங்கிருந்தேனும் எழுமாயின், அத்தனியொருவனின் துயர் துடைக்கச் சமுதாயமே திரண்டெழும். உணவில்லை என்ற நிலை உருவாகாதிருக்க, உலகத்தையே அழிக்கவும் துணியும் உறுதி கொண்ட சமுதாயம் அது. அச்சமுதாயத்திலே மக்களாக உள்ள அனைவரும் மன்னரே. எனவே, ஒவ்வொருவரும் கடமை யென்னும் முடியணிந்து, உரிமை யென்னும் செங்கோலேந்தி, வளமை யென்னும் பயன் காண, உரிமைச் செங்கோலை நற் பயன்தரும் முறையில் கையாள வேண்டும்.

மக்கள் நிலை :

பாரதியின் குடியரசு நாட்டிலுள்ள மக்கள் பூரண சுதந்திரம் பெற்று விளங்குகின்றனர். சுதந்திரம் பெருத ஒருவன் எத்துணைச் செல்வங்கள் பெற்றிருந்தாரேனும் அவையனைத்தும் பிணத்துக்கணியப்பட்ட அணிகளேயன்றி வேறில்லை என்பது பாரதியின் உளத்திலே ஊறித் திளைத்த உண்மைக் கருத்தாம். சுதந்திர அருள் பெருதார்,

“ நிகரிலாச் செல்வரேனும்

பன்னருங் கல்வி கேள்வி படைத்துயர்ந் திட்டாரேனும்

பின்னரும் எண்ணிலாத பெருமையிற் சிறந்தா ரேனும்

அன்னவர் வாழ்க்கை பாழாம் அணிகள்வேய் பிணத்தோடொப்பர்”

என்பது பாரதியின் முடிவு. எனவே, சிட்டுக் குருவியைப்போல விட்டு விடுதலையான நிலையே இந்நாட்டு மக்கள் நிலை. அவர்கள் எண்ணத்திற்கும் தடையில்லை; எண்ணத்தை வெளிப்படுத்தும் வண்ணத்திற்கும் தடையில்லை; தடைபடா நீரோட்டமே அவர்தம் வாழ்வோட்டம். எண்ணிய போழ்தெல்லாம் இயன்றவாறெல்லாம் இயற்கையின் இன்பப் பொய்கையிலே நீந்தித் திளைப்பர். தென்னங் கீற்றின் சலசல ஒலியிலும், தெள்ளிய ஆற்றின் கலகல இசையிலும், கொஞ்சமொழி அஞ்சுகத்தின் குழறிய பேச்சினிலும், கோலக் குயிலிசைக்கும் கொள்ளை கொள்ளும் பாட்டினிலும், பசுமை வெளியினிலும், பார்க்கும் திசைகளிலும் - எங்கும் தோன்றும் இயற்கை இன்பத்தைப் பருகித் திளைக்கும் பக்குவம் பெற்றவர்கள் பாரதியின் குடியரசு மக்கள்.

சமய நிலை :

பாரதியின் குடியரசிலே சர்வ மதமும் சம நிலையாகக் கொள்ளப்படும். “எல்லா மதத்திற்கும் ஆதிப்பரம்பொருள் ஒன்றே. அதுவே அறிவு. அறிவின் நிலை கண்டார் அமரவாழ்வடைந்தோரே. மோனம் புரியும் முழு வெண் மேனியான்; கருநிறங் கொண்ட திருமால்; மகமது நபிக்கு மறையருள் புரிந்தோன்; ஏசுவின் தந்தை; இப்படிப் பலபடப் பரவப்படும் பரம்பொருள் ஒன்றே. அதுவே அறிவு, என்பதே பாரதியின் குடியரசுச் சமயநிலை.

“ஆயிரம் தெய்வங்கள் உண்டென்று தேடி
அலையும்றிவினிகாள்—பல்

லாயிரம் வேத மறிவொன்றே தெய்வமுண்
டாமெனல் கேளீரோ!”

என்றும், “சுத்த அறிவே சிவமென்றுகூறுஞ் சுருதிகள் கேளீரோ” என்றும் அவர் முறையிடும் பான்மை, அவர் கண்ட குடியரசு நாட்டிலே அறிவே தெய்வமாய் இலங்கவேண்டும் என்ற அவரது அவாவைத்தானே அறிவுறுத்து கிறது! ‘தெய்வ வழிபாடு நிகழ்த்த விரும்புவோர் அறிவை வழிபடவேண்டும். அன்ன சத்திரம் ஆயிரம் வேண்டாம்; ஆலயம் பதினாயிரம் வேண்டாம்; பின்னருள்ள தருமங்கள் யாவையும் பேணி வளர்த்து நிறுத்த வேண்டாம்; ஆங்கோர் ஏழைக்கு எழுத்தறிவித்தாற் போதும். தேடிய நல்வினை தேடி வந்தடையும். நல்வினை தேடுவோர் நல்லறிவினை வளர்க்க வேண்டும். ஆண்டவனுக்கு ஆலயம் வேண்டாம்; அறிவுக்கு இல்லம் வேண்டும்’ இதுவே பாரதி கண்ட குடியரசு மக்களின் தெய்வம் பற்றிய கொள்கை.

கவிஞனின் கனவு கட்டாயம் கைகூடுமென்பர். பாரதி கண்ட விடுதலைக் கனவு உருப்பெற்றுவிட்டது. அவன் கண்ட விழுமிய நாட்டுக் கனவு கூடும் நன்னூலை எதிர்நோக்கி இருப்போமாக.

கவியரங்கம்

(அரங்கேறிய கவிதைகளில் சில பகுதிகள்)

பொருள் — ‘நாகரிகம்’

தலைவர் — கவியரசர் பாரதிதாசன்

நாள் — 31—12—55.

மொழி

கோ. பாலகிருட்டிணன்.

அலையொலிக்கும் கடல்கூழ்ந்த வையம்தன்னில்
அன்றுதித்த மனிதஇனம் ஊமையாகி
நிலையின்றிக் கிடைத்திட்ட உணவை உண்டே
நினைத்திட்ட இடமெல்லாம் உறங்கும்காலை
கலையுள்ளம் படைத்திட்ட மொழியாம் நங்கை
கருத்துணரும் ஒலிக்குறிப்பைப் பையனாட்டி
மலையொத்துத் திரிகின்ற விலங்கினின்றும்
மனிதர்களைப் பிரித்துயர வைத்தாள் நன்றே.

அருமைநிறை அணங்கேநின் அழகைக்கண்டும்
அயராதார் உண்டென்றால் உணர்ச்சியற்றார்
திருவுருவாய் நிற்கின்ற உன்னைக்காணத்
தேடிவரா மாந்தர்தமை என்னென்பேனான்
உருப்படியாய் நாட்டுக்கோர் நன்மைசெய்வோர்
உண்டென்றால் அவருனது அன்பைப்பெற்றோர்
கருப்பொருளே! நிற்பெருமை தன்னையெல்லாம்
கவிதையிலே புடிப்பதிலும் உணர் தல்இன்பம்.

மாமலையும், ஊற்றாறும் இயற்கைக்காவும்
மாறிடும் நன்மக்கள் செய்த தொண்டும்
பூமிதனில் புதைந்தாலும் ஆண்டுநூறு
போய்ப்பின்பு மறுவுலகம் தோன்றிட்டாலும்
பாமாலை தொகுக்கின்ற புலவரெல்லாம்
பாடுதற்கு உணவின்றிப் போய்விட்டாலும்
தீமையென ஒன்றுனக்கு வருமோஎன்று
சிறிதேனும் என்றனுக்கு ஐயம் இல்லை.

அன்றுதொட்டு இன்றுவரை உலகில்யாரும்
அன்னைமொழி இகழ்ந்துறைந்தார் வாழ்ந்தார் நன்றாய்
என்றவொரு கொடுஞ்சொல்லைக் கேட்டதில்லை
இனிமேலும் நிகழாது; உலகம்வாழும்
அன்னையே! இறுதியிலே ஒன்றுகேட்பேன்
அதைமட்டும் நீசெய்யத் தவறிடாதே!
உணர்வற்ற மக்கள்சிலர் இன்னும்இங்கே
உறைகின்றார் அவர்களையும் திருந்தச் செய்வாய்.

எண்ணம்

முடியரசன்.

பழைய எண்ணங்கள்

தன்பால் வந்திரந் தோனுக்கில்லை என்னான்
தலைதந்தான் ஒரு குமணன்; பாடல்கேட்கும்
அன்பார்வம் தலைதூக்க அரிய நெல்லிக்
கனியொன்றை அதியனுமோர் அவ்வைக் கீந்தான்;
வன்பாலை நடந்தயர்வால் முரசம் வைத்து
வணங்குகட்டில் எனஅறியா துறங்க வேந்தன்
அன்பாக அருகிருந்து கவரிவீசி
அகமகிழ்ந்தான்; தமிழறிந்து மதிக்குமெண்ணம்.

உயர் எண்ணங்கள்

நடப்பவர்தாம் கால்வருந்தத் தைக்கும் முட்கள்
நஞ்சிருக்கும் அரவினங்கள் மேவும் காட்டைக்
கெடுத்தொழித்து நகராட்சிக் கல்விக்கூடம்
கிளைத்தெழும்பத் தாமுறையும் மனையும்சேர்த்து
கொடுத்திருக்கும் இயல்புடையார் சேர்க்கும்செல்வம்
அத்தனையும் ஈத்துவக்கும் குமணன்போல்வார்
உடுத்திருக்கும் ஆடையதும் பிறருக்கென்றே
உன்னுவதேன்? நாகரிக வள்ளல்எண்ணம்.

உடல்பழுத்தும் நரைமுதிர்ந்தும் நடந்துசெல்ல
ஊற்றுக்கோல் துணைகொண்டும் தளராநெஞ்சர்
மடம்படுத்த பழமைஎலாம் வேரறுந்து
மடமடெனச் சாய்ந்தொழியத் தமிழர்வாழும்
இடமெல்லாம் புயல்வீசப் புரட்சிசெய்தார்
இளைஞர்படை அறிஞர்படை பெருக்ககண்டார்
திடங்கொண்டு செயற்கரிய செய்தார். ஏன்? நாம்
திருவிடத்தின் மன்னர்எனும் உரிமைஎண்ணம்.

வேண்டிய எண்ணங்கள்

அரசிருக்கை தமிழ்மொழிக்கு நல்கவேண்டும்
ஆள்வோரும் இதையுணர வேண்டும் ஈது
தரிசுநிலம்அன்று; எமக்கும் உணர்ச்சியுண்டு
தமிழ்மொழிக்கே உயிரியும் இளைஞர்உண்டு
பரவிவரும் தென்றலென இனிதுசொல்வோம்
படியாமல் புறக்கணித்தால் வெகுள்வோம்போரின்
முரசொலியே கேட்குமென உரைப்பதென்னே?
முடியரசர் வளர்த்ததமிழ் வாழும்எண்ணம்.

51
T45m21196X, N56

காதல்

நா. பழனியப்பன்.

நாகரிக்கலைகள்தில் நடமாடும்காதல்
மொழிமேலேகொண்டிருக்கும் முடிவறியாக்காதல்
எண்ணத்தால்உதிக்கின்ற எழுத்தறியாக்காதல்
உடையாலேஉண்டாகும் உண்மையிலாக்காதல்
படக்காட்சிகாட்டிவரும் பயனில்லாக்காதல்
அரசியலார்காட்டிவந்த அளப்பரியாக்காதல்
பார்க்காமலேகேட்டவுடன் பரவசத்தில்ஆழ்த்திவிடும்
பண்டைத்தமிழர்காதல்...
மறமுடையார்காட்டிவந்த மறக்கவொணு மாக்காதல்
இத்தனைக்கும்மத்தியிலே
நான்பாடத்தலைப்பட்டேன் நாகரிகக் காதலினை.
வாழ்வின் அடிப்படையும்
வாழப் பெருந்துணையும்
இன்பத்தின் பிறப்பிடமும்
இல்லறத்தின் நல்லறமும்
கலியுகத்தில் சாத்திரத்தைக்
கலப்பு மணத்தாலே
மாத்துகிற பெரும்பொருளும்
கவின்மிக்க காதலன்றோ!
அய்யர் அழையாமல்
அக்கினியை வளராமல்
மந்திரத்தை ஓதாமல்
மாங்கல்யம் கட்டாமல்
ஊர்மேளம் முழக்காமல்
ஊராரை அழையாமல்
கூட்டம் கூடாமல்
கூத்தாட்டம் போடாமல்
யாரும் அறியாமல்
ஆவணத்துக் களரியிலே
மனமுவந்து பேர்சொல்லி
மாலையினை மாற்றுகின்ற
நாலாறு திருமணமும்
நாகரிகக் காதலினால்
வந்தே வினைந்ததென்றால்
வம்புக்கே யாரும்வரார்.

* * *
பொருப்பிலே பிறந்தமொழி
பொருப்பாட்சி மொழியாமோ ?
நெருப்பிலே நின்றமொழி
நீதிமன்ற மொழியாமோ ?
சங்கத்திருப்பிலே இருந்தமொழி
சட்டதிட்டமாளு மொழியாமோ ?

கற்றோர் நினைவினிலே நடந்தமொழி
 கல்லூரிப் போதன மொழியாமோ ?
 என்றுமிக ஏங்குகின்றேன்
 கன்னித் தமிழ்மேலே
 காதல்கொண்டு கவியரங்கம்
 காணவந்த பெரியோரே !
 ஆர்வமுடன் தணியுங்கள்
 நான்கொண்ட பெருஏக்கம்.

*

*

*

*

உடை

தமிழண்ணல்-

உடை நாகரிகம்

மற்றவிலங்கில் மனிதன் தனிப்பெருமை
 உற்றதுடையாலே; உண்மை உணர்நிடுவீர் !
 காதல் உணர்ச்சியிலான் கண்ணானஎண்ணமிலான்
 ஓதும் மொழியறியான் உள்ளத்துரமில்லான்
 உண்ண உணவில்லான் ஊரைவலம்வரலாம்
 திண்ணம் பிறரறியார் தீமைசிறிதில்லை
 நண்ணும் உடையின்றி நண்பர் வெளிவந்தால்
 கண்டோர் நகையாரோ? கல்லால் எறியாரோ!
 நாகரிகம் நாகரிகம் என்றுபல பேசுகிறீர்
 நாகரிகம் ஆடையின்றேல் என்னாகும் சிந்திப்பீர் !

உடை ஏமாற்றம்

புத்தம்புதியனவாய் நாகரிகம் போய்வரலால்
 இத்தரையில் ஆடைபெறும் ஏற்றம் மிகப்பலவாம்.
 வேளைக்கோர் ஆடை விளங்க அணிவதனால்
 ஆணைமதிப்பதில்லை ஆடையைத் தான்மதிப்பார்!
 வீட்டகத்தே உண்ண விதியில்லான் ஆனாலும்
 நாட்டகத்தே செல்வனென நாடுவதும் ஆடையினால்!
 ஆண்டு பலகழிந்தும் பெண்கள் அணங்குகள்போல்
 மீண்டும் இளமைபெற மேலுடையே காரணங்காண்!
 ஆகாதமுடனே ஆனாலும் ஆடைகளை
 வாகாய்அணிந்தால் வணங்குவார் எல்லோரும்!
 கொள்ளையிட்டுப் பற்பலரைக் கொன்று குவித்திட்ட
 கள்ளர் மறைவதற்கும் கட்டுமுடை நற்றுணையாம்
 நல்லவர்போல் தோன்றி நமதுபொருள் கைப்படுத்திச்
 செல்லுதற்கும் ஆடை சிலர்க்குத்துணையாமே!
 கள்ளமனத்தாரும் காவிஉடை தரித்தால்
 உள்ளம்ஒடுங்கி உலகோர் பணிவாரே!

ஒருடையால் மக்களின ஒற்றுமையும் கண்டிடலாம்
வேறுடையால் அன்னவர்க்குள் வேற்றுமையும் நாடிடலாம்!
ஏமாறநேர்வதுவும் ஏமாற்ற வாய்ப்பதுவும்
ஆமோ உடைக்குற்றம், ஆக்குபவர் குற்றமன்றி!

தமிழர் உடை நாகரிகம்

நெய்யும் தொழில்பிறந்து நீண்டநாள் ஆனபின்னர்ச்
செய்யுள்பிறந்த சிறப்பறிவீர்! செய்யுளுக்குச்
சீரும் தனையும் சிறக்க அலகிடலாம்
பேரும் பெருமைதரும் நூலோடு நூற்பாவும்
நெய்யும் தொழிலால் நிகழ்ந்த பெயர்கள்காண்!
வையமிதில் நாகரிகம் வந்துறையத் தந்தஇனம்
பாலாவிஅன்ன நிறத்தோடு வண்ணஞ்சேர்
நூலால்இழைந்தும் எண்ணெய்நுரை போன்றும்
மூங்கில் உரிபோன்றும் பாம்புரியின் பான்மையிலும்
ஆங்கு பலஉடைகள் ஆக்கினர்காண் இந்நாட்டார்!
நுண்ணூல் அவிர்நூல் நுழைநூல் முறுக்கமைந்த
திண்ணூல் திரிநூல் திகழ்பட்டு நூலோடு
மென்மை எலியிர்போல் மேவும் பலநூற்கள்
நன்மை தரக்கண்டு நாடியநந் நாடிதுகாண்!
கச்சை அறுவைதுகில் கலிங்கம் நற்கலைகள்
இச்சைதரு பட்டாடை கண்தாங்கி இன்னனவாய்
எத்துணையோ வகைகண்டார் அந்நாளில்! இந்நாளில்
அத்துணையும் விட்டார்! -அடிமை நிலைகண்டார்!
கலவி மயக்கமொடு காதலான் பால்கூடி
நிலவைத் துகிலென் றெடுத்துடுத்தாள் இந்நாட்டுப்
பெண்ணொருத்தி காதல் பெருமயக்கால். இக்காட்சி
பண்பாட்டு நல்லோரே! பால்நிலவைப் போலாடை
அன்னவர்க்கு வாய்த்த அருமை உரைப்பதன்றோ!
தென்னாட்டு நாகரிகம் தேர்ந்ததனைக் காத்திடுவீர்!

திரைப்படத்தில் உடை

முன்றில் விளையாடி முல்லை மலர்த்துகிற
தென்றல் செயங்குறும்பைத் தித்திக்கும் தென்மொழியில்
பெண்கள் விலக்காத ஆடையைப் போய்த்தென்றல்
பண்பாய் விலக்குமெனப் பாடும் கவியரசர்
நம்நாட்டுப் பண்பை நவீனருர்காண் என்றாலும்
தம்நாட்டு நாகரிகம் தாழ்த்தும் திரைப்படத்தார்
தென்னாட் டுடைவிடுத்தார் தென்னாட் டிசைவிடுத்தார்
பன்னாட்டுக் குப்பை பரப்புகிறார். பெண்களுக்குப்
பாவாடை கட்டியொரு மேலாடை இல்லாமல்
தாவாட்டம் ஆடும் தமிழ்ப்படத்தில் நம்நாட்டுப்
பெண்கள் விலக்காத உடையில்லை, வெட்கமன்றோ!
கண்கள் உறுத்தாவோ, கற்புக் கணிகலமோ!

படக்காட்சி

நா. ரா. தண்ணீர்மலை.

மேல்நாடு புதுமைதனைக் கண்டதாங்கே
மேவுமுயிர் உய்யுதற்குக் கொண்டதெண்ணம்
கீழ்நாடு என்செய்யும் அந்தோ, ஐயோ!
கீழான நிலையினிலே விழுந்ததய்யோ!
பாழான படக்காட்சி வந்ததென்பார்
பகுத்தறிவு என்னவென்று தெரியாதாங்கே
தாழ்விடு தாழ்விடாய் இருத்தல்போல
தாழ்ந்தநிலை மாறவில்லை என்னைநாடு!

“முன்னேற்றம் கோருகின்ற இற்றைநாளில்
மூளிசெயல் தாங்காத நல்லதங்கை
தன்னேழு பிள்ளைகளைக் கிணற்றில்போட்ட
சரித்திரத்தைக் காட்டுகின்றார் சினிமாக்காரர்”
பண்பாடிக் கோதிவிடும் பாவின்தாசன் (பாரதிதாசன்)
பகன்றிட்டார் பான்மையிது கேட்டிர்நீரே
பின்னேற்றம் பின்னேற்றம் தமிழர் நாட்டில்
பின்னென்ன வாழ்மிங்கே அடிமைநாட்டில்

மொழியழகு வேண்டுமென்று முன்புசொன்னாய்
முந்தாதே வந்துவிடு கின்றேன் என்றேன்
கலையழகு போகிறதே அத்தான் என்றாய்
கட்டழகி உனைக்காக்க இருப்பே நென்றேன்
அலையழகி உனைக்கண்டு மயங்குகின்றேன்
அவனியிலே நீயழகி வாழவேண்டும்
இலையாக நீயிருக்கக் கூடாதிங்கே
எடுத்துண்ணும் பொருளாக இருத்தல் வேண்டும்

வீசுபுகழ் காதலெண்ணம் அத்தனையும்
விரைந்துள்ள படக்காட்சி விரியவேண்டும்
பேசுபடம் மொழிஅரசு தினைத்தவிந்தப்
பெற்றிநிறை படக்காட்சி பெருகவேண்டும்
ஏசுலிலால் தமிழர்மறம் எழுச்சிகாட்டும்
எழில்வண்ணப் படக்காட்சி ஓங்கவேண்டும்
மாகபடா உடையழகின் உயர்ச்சி கொண்ட
மாண்புநிலைப் படக்காட்சி வளரவேண்டும்.

*

*

*

அரசியல்

பா. சூரியநாராயணன்

தமிழ்வளர்ந்த சங்கந்தான் தழைத்த நாளில்
தன்னுடைய தோட்டகத்தே சென்ற ஆற்றில்
அமிழ்தனைய மாங்கனியை எடுத்தா ளென்றோர்
அழகுசிறு பெண்கொலையைச் செய்தான் நன்னன் ;
தமதாட்சி முறையினிலே வழுவி டாத
தகையுடையன் என்றாலும், தண்மை இல்லான்
நமனென்றே புலவர்பலர் நணுகா வேந்தன்
நாகரிக மென்பதனை நசுக்கி விட்டான்

அல்லல்களின் நீங்கியவர், அமைச்சர் தம்மால்
ஆட்சியினை நடத்திமிகக் காமம் தூண்ட
மெல்லியலார் ஆட்சியினில் வீழ்ந்த பின்னால்
முகலவரும் ரோமரும்தன் நிலைஇழந்தார்
நல்லறிவும் ஆற்றலுமிக் கிருந்திட்டாலும்
நடுநிலைமை பிறழாத காமம் வேண்டும்.
அல்லியலார் அடிவருடும் வீரமன்னர்
அரசியலில் நாகரிகர் என்னலாமோ !

சமயத்தின் சார்புற்ற ஆட்சியாலே
சமுதாயம் கெட்டமையைக் கண்டீர், கண்டீர் !
அமைதியுடன் சமயத்தில் விரிந்தகொள்கை
அறிவோடு கொண்டமையால் குப்தர்நாடும்
இமம்புகழும் முன்னோப் பாண்டிநாடும்
இன்பமுற எக்குடியும் செழிப்பக்கண்டோம் !
நமதரசும் சமயச்சார் பற்றதாகும் ;
நலம்பெருகக் காணீரோ, நம்முன், நம்முன் !

* * * *

(வேறு)

பல்சமயக் குடிகாக்கும் பரந்தநலப் பண்பால்
அல்சமய அரசியலை அமைத்தார்கள் அந்நாள்.

குடியாட்சி நாகரிகக் கூறுகளுள் ஒன்று
மடியாட்சி கொள்ளாது மக்கள் மொழி பேணல்.

* * * *

மறம்

சித. வேங்கடாசலம்

நாளுக்கு ஒருதேர்வு நம்மை வாட்ட
நலமிழந்த என்னுளமும் இந்தப் போழ்தில்
வாளுக்கும் வேலுக்கும் வருவ தெங்கள் ?
வந்திடினும் மறமதனைப் பாடுமோ காண் !
கோளுக்கு அஞ்சுகிற குவல யத்தில்
குறியற்ற அறிவிலிகள் கூடும் நாட்டில்
நாளுக்கு விதியிற்கும் நடுங்கிச் சாகும்
நலமற்ற இந்நிலையில் மறம் தெங்கே ?

“ என்நிலையில் வாழ்பவராம் என்றன் மக்கள்
எம்மிறைவன் கொடிய னெனக் கண்ணீர்சிந்தி
வன்பழியை யாற்றுகிற கோலைக் கொண்ட
வருவார்க்கு ஈதல்செயா வன்நெஞ் சாவேன்
தன்மையனாய் இவ்வாறு உறுதி கூறி
தலையாலங் கானமதைத் தகர்த்துவென்ற
மன்னுபுகழ் நெடுஞ்செழியன் மறத்தின் பேச்சில்
மாச்செயலில் அந்நேரம் மறத்தைக் கண்டேன் !

விற்கண்ட திருநுதலார் வீணை மீட்டும்
விரலதுவும் வாளதனை விரும்பி யேற்று
மற்கண்டா ரெனக்கண்ட போழ்தி லின்றை
மரப்பல்லி பூனைகாண் மகளிர் கண்டேன்
பொற்கொடியார் கொழுநரவர் போருக்கேகில்
புகழ் வாழ்த்து மிகக்கூறிப் புகவிடுத்தும்
கற்கண்டா னன்னவனும் களத்தே பட்டால்
காரிகையர் அவ்வேளை களத்திற் கண்டேன் !

தன்தந்தை கணவன் முதல் தமையர் ஈராய்
தன்குலத்து அனைவருமே தரையிற் சேர்ந்தும்
தன்குலத்து ஒருமைந்தன் தங்கமேனி
தாலாட்டிச் சீராட்டித் தழைத்த பிஞ்சு
பொன்குலத்துத் தமிழ்மறவர் புகழைக் காக்கப்
பொம்மையிடை வினையாடும் புதல்வன்றன்னை
தன்னலத்தைக் கருதாது தனையன் ஈந்த
தாயவளின் செய்கைதனில் மறத்தைக் கண்டேன்

✽

✽

✽

✽

பண்டைத் தமிழர்

சாமி பழனியப்பன்.

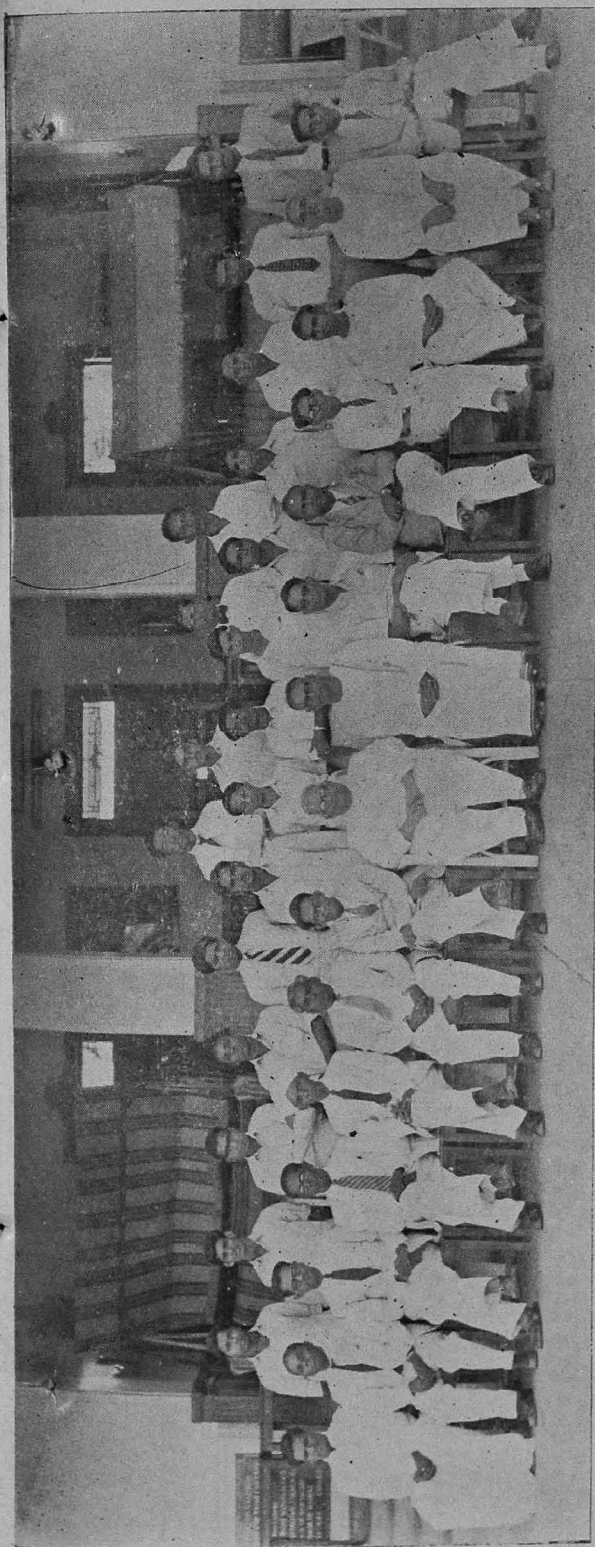
உளமொன்றிப் பழகியவர் நஞ்சையூற்றி
'உட்கொள்க எனச் சொல்லித் தருவரேனும்
உளம் சிறிதும் திரியாமலதனைவாங்கி
உவப்போடு குடிக்கின்ற பண்பு கொண்ட
வளமுள்ள நாகரிகம் நமது முன்னோர்
வாழ்க்கையிலே மிளிர்ந்திருந்த தென்பதானால்
குளமதியோர் அல்லார்மற் றெவரே நந்தம்
குற்றமற்ற பண்பாட்டைக் குறைசொல்வார்கள் ?

காதலினை வீரத்தைக் கண்களாகக்
கருதியவர் பழந்தமிழர் ; அவர்கள் கண்ட
காதலினைத் தெளிவாக எடுத்துக்காட்டிக்
கவின்கெய்யும் அகநூல்கள் ; மற்றன்னோரின்
கோதற்ற வீரத்தை-பண்பை யெல்லாம்
குறைவறவே புறநூல்கள் எடுத்துக்காட்டும்
ஏதுக் கிங்கிவையாவும் ? வையமக்கள்
ஏற்றமுற வழிகூறும் குறளே காட்டும் !

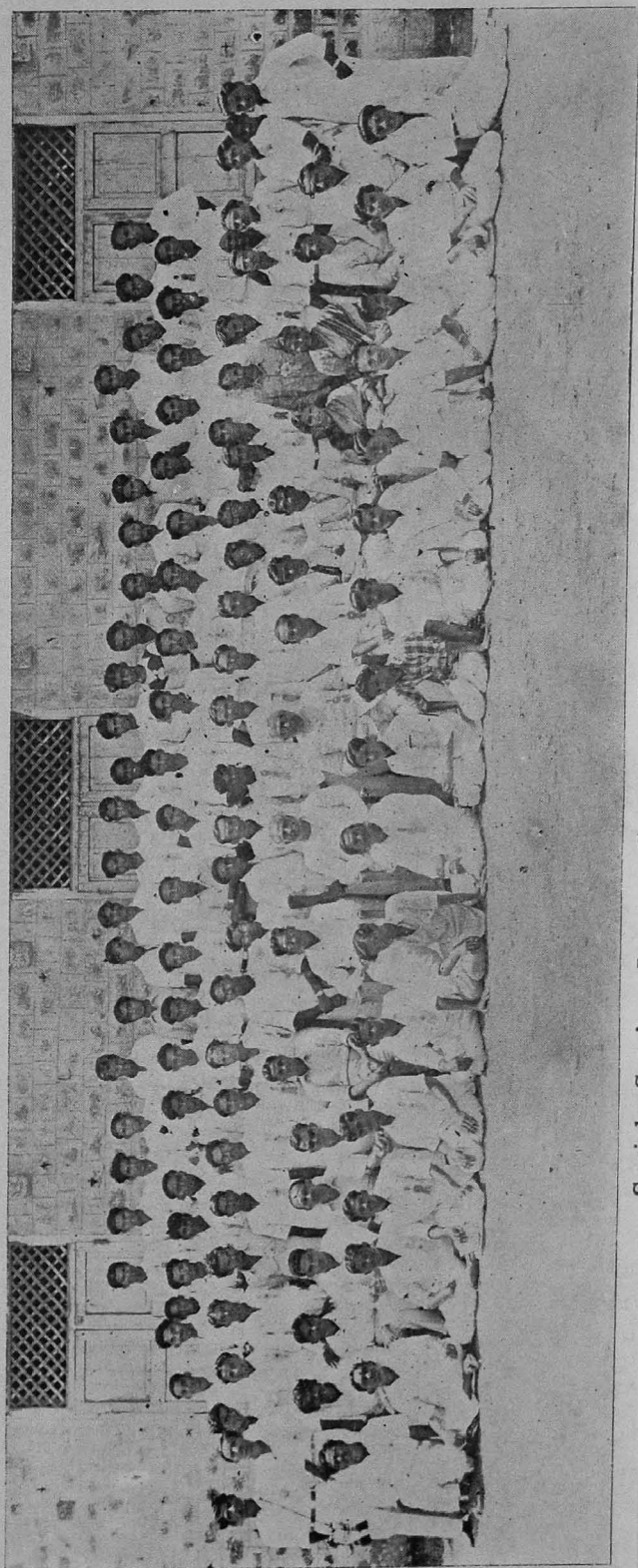
உழைக்கின்ற ஒருசாரார் உழைத்துழைத்தே
உடல்தேய்ந்து உளநொந்து நைந்துசாவ,
உழைக்காமல் உழைப்போரின் உழைப்பால் நாளும்
உண்டுகொழுத் தொருசாரர் உலவும் பொல்லா
இழிந்தநிலை பழந்தமிழர் பண்பில்இல்லை ;
ஏற்றமுற வாழ்ந்திட்ட தமிழரந்தாள்
உழைப்பேதான் ஆடவருக் குயிராம்என்ற
உயர்நோக்குப் பெற்றிருந்தார் ; அவர்கள்வாழ்க !

பதம்போட்டும், மிகமட்டச் சரக்குச்சேர்த்தும்
பார்வைக்கோர் பொருள்தந்தும் அதன்பின்வேறு
விதமான பொருளளந்தும் விலையில்இலாபம்
மிகச்சேர்த்தும் விற்கின்ற வணிகர்தொல்லை
நிதழும்நாம் துய்க்கின்றோம் இற்றைநாளில் !
நெறியோடு பொருளளந்தும் கொடுத்தும்கொண்டும்
விதவிதமாப் பண்டங்கள் விற்றும்மக்கள்
விரும்புமா றற்றைநாள் வணிகர் வாழ்ந்தார் !

ஐயகோ பழந்தமிழர் பண்பினுக்கே
அனல்மூட்டும் கொடுமையினர் துணிச்சலோடு
செய்கின்ற செயலினியும் வளர்ந்தால் நந்தம்
செந்தமிழும் தமிழினமும் அழிந்தேபோகும் !
செய்யொத்த நன்னெஞ்ச இளைஞரே !
செந்தமிழ்ப் பழம்பண்பு மீண்டும்இந்த
வையத்தே பரவுதற்கு வழிசெய்வீரே !
வளர்பண்பு காத்திடுவீர் ! வணக்கம்கொள்வீர் !

The President, Vice-Presidents and Secretaries of College Associations.

VARIETY ENTERTAINMENTS

COLLEGE DAY DRAMA

क्या वर्तमान युग में युद्ध अनिवार्य है ?

[by K. S. Krishnamoorthy II class]

इस बीसवीं शताब्दी के पूर्वार्द्ध में ही दो भयंकर, रोमांचकारी और प्रलयंकारी विश्वयुद्ध हो गये और इन युद्धों के कारण संसार नष्ट-भ्रष्ट हो गया। तो भी संसार ने इन अनुभवों से काफ़ी शिक्षा ग्रहण नहीं की है और लोगों के मन में यह संदेह लगा रहता है कि क्या तीसरा युद्ध निकट भविष्य में शुरू हो जायगा और शुरू हो जायगा तो उसका परिणाम क्या होगा ? मेरा यह दृढ़ विश्वास है कि भविष्य में या कम से कम इस पीढ़ी के जीवनकाल में युद्ध न होगा, होने की आवश्यकता भी नहीं।

इस निर्णय पर पहुँचने का मेरा मुख्य कारण यह है कि दूसरे महा युद्ध के बाद संसार की ऐसी काया-फलट हो गयी है कि पुराने साम्राज्यवाद और पूंजीवाद के आधार पर खड़ी रहनेवाली शक्तियाँ, जिनके लाभ के लिये युद्ध छिड़ जाते थे, बहुत कमजोर हो गयी हैं। एशिया के बहुत से देश जो इनके गुलाम थे, अब स्वतंत्र हो गये हैं और सदियों से शोषित लांछित और पीड़ित इन देशों की जनता अब जगमगा रही है। इनका जागरण युद्ध लोलुप पश्चिमी राष्ट्रों में एक नया प्रभाव डाल रहा है। हम बड़े गर्व के साथ यह कह सकते हैं कि उन पेशियायी देशों में हमारा भारत ही प्रधान देश है जिसने स्वतंत्र होने के बाद विश्व के राजनैतिक क्षेत्र में ऐसे ऐसे चमत्कार करके दिखाये जिनको देखकर दुनियाँ की आंखें चौंधिया गयीं।

पहलेपहल बिना किसी युद्ध के, बिना रक्त की एक बूंद बहाये और बिना अपने विपक्षी को दुश्मन बनाये, भारत ने जो स्वतंत्रता प्राप्त की, उसीने पाशविक बल पर विश्वास रखनेवाले पश्चिमी राष्ट्रों के मन में खलबली मचा दी। भौतिक सुख-भोग को तुच्छ समझनेवाली और आध्यात्मिक मूल्यों पर जोर देनेवाली हमारी अधिक प्राचीन सभ्यता की साधना के फलस्वरूप जो महात्मा इस पवित्र भूमि पर अवतरित हुये, उनके सत्य और अहिंसा के बल के सामने इस विश्व के शक्तिशाली ब्रिटिश

साम्राज्य ने सिर झुका लिया। तब युद्ध-जीवी शक्तियों के सामने यह बड़ा प्रश्न चिह्न दिखाई पड़ा “अब हम इन अस्त्र-शस्त्रों को लेकर क्या करें।” जब हमारे राष्ट्र-पिता ने यह घोषित किया कि “साध्य अच्छा होना है तो साधन भी अच्छा होना चाहिये। युद्ध से युद्ध का अंत कभी नहीं हो सकता। हिंसा हिंसा को जन्म देगी; लेकिन उसको नष्ट नहीं करेगी।” सारी दुनियां पर इस घोषणा का गहरा प्रभाव पड़ा।

ऐसी हालत में उनके वारिस हमारे लोकमान्य प्रधान मंत्री जवाहरलाल नेहरू जी ने गांधीवाद के उच्च आदर्शों को व्यावहारिक रूप देकर विश्व - कल्याण के लिये अपनी जो नयी वैदेशिक नीति चलायी उसके संबंध में हम जितना ही कहें वह थोड़ा ही है। पूंजीवादी आङ्गलो-अमेरिकन गुट या साम्यवादी रूसी गुट, दोनों में किसी से न मिलकर दुनियां के सभी देशों के साथ मित्रता और सदभावना रखते हुये, विश्व शांति की स्थापना के लिये सतत प्रयत्नशील रहना ही इस नीति का मुख्य सिद्धांत है। यद्यपि पहले इस नीति के कारण कुछ गलतफहमियां फैल गयीं, खास करके अमेरिका को भारत से चिढ़ हो गयी तो भी धीरे धीरे सबको इस नीति के गुण स्पष्ट हो गये। इस नीति के फलस्वरूप लोकप्रसिद्ध ‘पंचशील’ की उद्घाटना हुई।

दूसरे महायुद्ध के बाद जब विश्व के प्रमुख राष्ट्रों ने विश्वशांति की रक्षा के साथ साथ सामाजिक, सांस्कृतिक और आर्थिक क्षेत्रों में अंतर्राष्ट्रीय सहयोग प्राप्त करने के लिये आपस में परामर्श किया तब उन्हें संयुक्त राष्ट्र संघ की स्थापना के सिवा कोई दूसरा उपाय नहीं दिखाई पड़ा। इसके परिणाम स्वरूप नौ बरस के पहले संयुक्त राष्ट्र संघ की स्थापना हुई। लेकिन दुर्भाग्यवश इस संघ का जन्म ऐसे मुहूर्त में हुआ जब रूस और अमेरिका-ब्रिटन गुटों के बीच में मानसिक संघर्ष आरंभ हो चुका था। इसलिये इसके जन्म के साथ साथ इस आशंका का जन्म भी हुआ था कि क्या इसकी दशा भी वही होगी जो इसके पूर्व लीग आफ नेशनस (League of Nations) को हो चुकी है। लेकिन नेहरूजी की वैदेशिक नीति और पंचशील सिद्धांत ने संयुक्त राष्ट्र की नींव को और भी दृढ़ बनाया और उसके तत्वों की पुष्टि की।

इस दिशा में बांडुंग सम्मेलन ने महत्वपूर्ण काम किया। पेशिया और आफ्रिका के उन्तीस राष्ट्रों के प्रतिनिधि जो संसार की जन-संख्या के आधे से अधिक लोगों के

प्रतिनिधि हैं जब इस सम्मेलन में शरीक हुये और पिछले सैकड़ों वर्षों से शोषित अपने देशों को सुखी और समृद्ध बनाने के लिये परामर्श करने लगे तब पश्चिम के राष्ट्र आंखें मलते हुये इस सम्मेलन की तरफ देखने लगे। पश्चिमी देशों ने पहले इसकी तरफ शंका और अवहेलना की दृष्टि से देखा था। इस सम्मेलन में जो निर्णय किये गये वे पंचशील के आधार पर थे। शांति और सुरक्षा को स्थायी बनाये रखने के लिये सम्मेलन में ये सिद्धांत स्वीकृत हुये।

- (1) मूल भूत मानवीय अधिकारों का आदर किया जाय और युनाइटेड नेशंस (United Nations) के मूल सिद्धांतों का पालन किया जाय।
- (2) प्रत्येक देश के राजनैतिक प्रभुत्व और राष्ट्रीय सीमाओं की अक्षुण्णता की रक्षा की जाय।
- (3) छोटे-बड़े सब राष्ट्रों की समानता को स्वीकार किया जाय।
- (4) दूसरे देशों के आंतरिक मामलों में कोई हस्तक्षेप न करे।
- (5) परस्पर झगड़ों का निर्णय आपसी समझौतों, पंचायती या अदालती निर्णय द्वारा कराया जाय।

शांति स्थापना के इन प्रयत्नों के फलस्वरूप कोरिया और इंडोचीन के युद्ध रुक गये। गत जुलाई मास जेनिवा में संसार के चार शक्तिशाली राष्ट्रों के प्रमुख शासकों का जो शिखर सम्मेलन हुआ था, उससे संसार का वातावरण बदल गया। एक दूसरे के प्रति संदेह अविश्वास और घृणा की बाढ रुक गयी है। अब इन महाशक्तियों को स्पष्ट हो गया है कि “अणु की अपार शक्ति का दुरुपयोग किया जाय तो सारी मानवता ही मिट जायगी। भविष्य में युद्ध हो जायगा तो कोई भी विजित या विजेता न रह जायगा। सबका सर्वनाश हो जायगा।” हम निस्संदेह कह सकते हैं—जेनेवा सम्मेलन का सफलता का मुख्य कारण यह भी था कि संसार के सभी राष्ट्रों की सर्वसाधारण जनता शांति की व्याप्ती हो गयी है। अब इस शांति-प्रिय जनता की प्रबल इच्छा को कुचलकर किसी भी देश का शासक वर्ग युद्ध आरंभ करने का दुस्साहस न करेगा।

यह निर्विवाद सत्य है कि इस प्रकार सारे संसार में एक नयी और आशापूर्ण परिस्थिति पैदा करने का श्रेय शांति के अग्रदूत हमारे प्रधान मंत्री जी को है जिन्होंने

पूर्वी और पश्चिमी राष्ट्रों को एक दूसरे के निकट लाने का अथक प्रयत्न किया और यह भी साबित किया कि सह-अस्तित्व कोरी कल्पना नहीं। अब जिस नये रास्ते पर चलने के लिये संसार प्रयत्न कर रहा है अगर वही प्रयत्न जारी रहेगा और भारत की इस उच्च आदर्श को “उदार चरितानां तु वसुधैव कुटुम्बकम्” मानकर संकीर्ण राष्ट्रीयता को ठुकराकर सभी देश के लोग मानव बनने के लिये प्रयत्न करेंगे तो इसमें जरा भी संदेह नहीं कि युद्ध का नाम सिर्फ कोशों में ही रह जायगा। मेरा दृढ़ विश्वास है कि वर्तमान युग इसके उपयुक्त है और भारत हमारे माननीय नेहरूजी के नेतृत्व में इसको प्रत्यक्ष रूप में दिखायेगा कि युद्ध के बिना संसार के काम सुचारु रूप से चल सकते हैं।

सहनाववतु । सह नौ भुनक्तु । सहवीर्यं करवावहे ।

तेजस्विनावधीतमस्तु । मा विद्विषावहे ।

ॐ शान्तिः शान्तिः शान्तिः ।

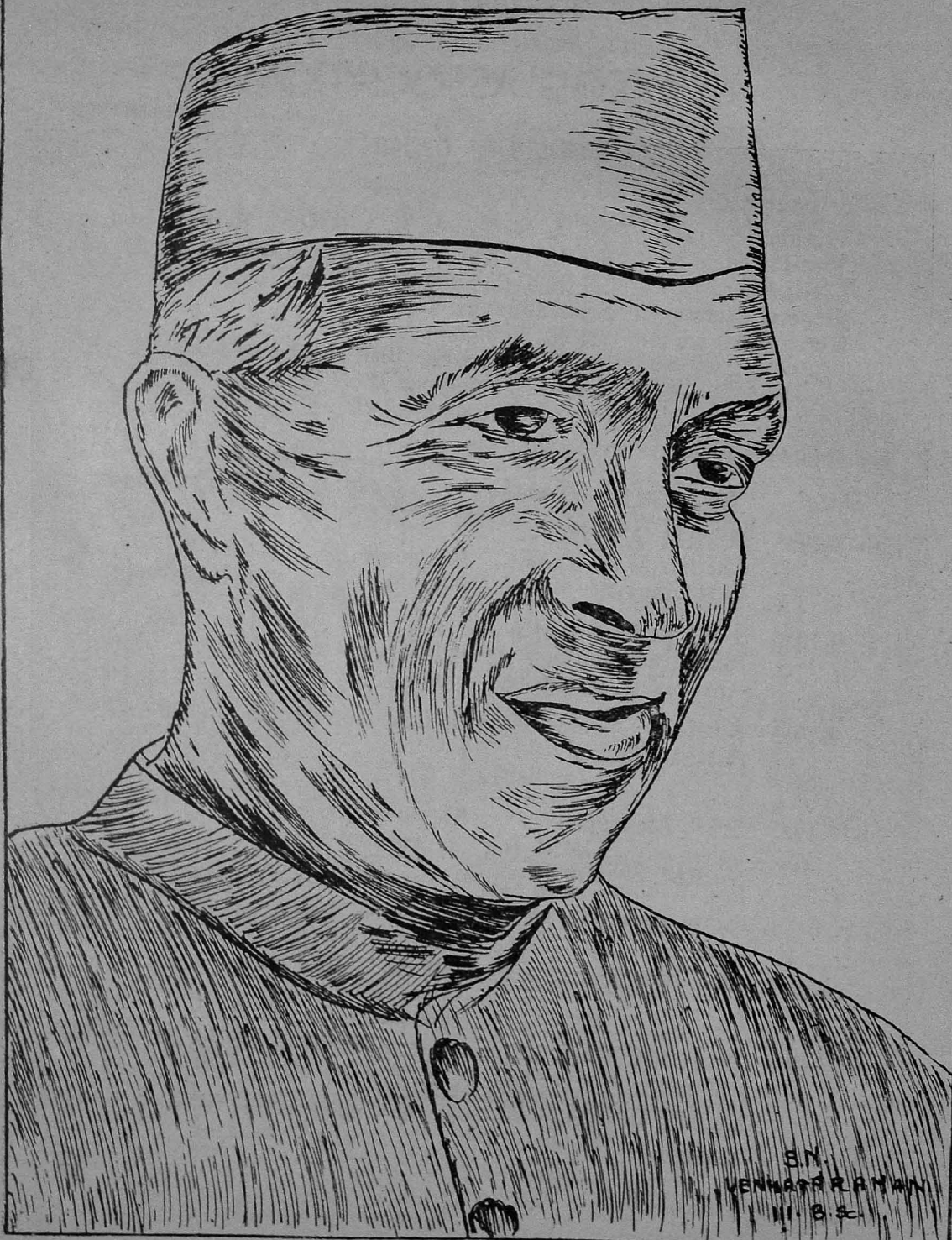

HOSTEL CABINET, 1955—56.

Sitting : Messrs. RM Ramanathan B. A. (Hons) Dy. Warden, P. Suryanarayanan B. A. (Hons) Dy. Warden, C. V. CT. V. Venkatachalam Chettiar, (Sec. Trust Board), A. N. Tampi B. A. (Oxon), Bar-at-Law, Dip. Edn. (Oxford) Principal & Warden, K. V. Krishnaswami B. Sc. (Hons) Dy. Warden, R. Kuppuswamy M. A., Dy. Warden, N. Shanmuganathan IV B. Sc. Secretary.

Standing : Messrs. M. P. Chokkalingam III B. Com. (Rep. V. A. Hostel), S. Gopalan I Class (Rep. M. A. Hostel), AR. Kasi III B. Sc. (Rep. Visalakshi Hostel), K. Lakshmanan I Class (Rep. M. A. Hostel), P. K. Rangaian II Class (Rep. Umayal Hostel), G. Jayaraman III B. Sc. (Rep. V. A. Hostel), S. Ramiah IV B. Com. (Rep. Umayal Hostel).

COLLEGE ASSOCIATIONS

COLLEGE UNION

Office-bearers :

President :	Sri A. N. Tampi, B. A. (Oxon), Barrister-at-Law.
Vice-President :	Sri K. P. Karunakara Menon, M. A., Ph. D.
Chairman :	Sri N. Palaniappan IV B. A.
General Secretary :	Sri Kannappa Valliappan II cl.
Representatives :	Sri M. Palaniappan IV cl.
	Sri P. N. Krishna Bhat III cl.
	Sri PL. Thenappan II cl.
	Sri KN. Sundaram I cl.

The following meetings were held :-

<i>Date</i>	<i>Name of the Speaker</i>	<i>Subject</i>	<i>President</i>
30- 8-1955	Dr. RM. Alagappa-Chettiar M.A., D.Litt., LL.D., Barrister-at-Law.	Inaugural Address	Sri N. Palaniappan (Chairman)
5- 9-1955	Sri C. R. Myleru M.A., Reader in English, Annamalai University.	'The Art of Public Speaking'	do
7- 9-1955	Sri A. K. Chettiar (Ulagam Sutrya Tamilan)	'Indians Abroad'.	do
11-10-1955	Sri P. Alagappan III B. A. Sri RM. Sivaraman IV B. A. Sri D. Chellappa M.A., Lecturer in Economics and History	'Co-education is welcome in the Colleges'. (Debate in Tamil. Proposition carried) <i>United Nations Day-Symposium.</i>	do
22-10-1955	Sri P. Doraikannoo-Mudaliar, M. A., L. T., Principal, Dr. Alagappa Chettiar Training, College.	'Education and the United Nations.	Sri A.N. Tampi, Principal.

	Sri M. Robson, B.A., MPE (Spfld), Director of Physical Education.	'Personal impressi- on of the United Nations Buildings'	
	Sri K. G. Krishnan, M. A., M. Sc., Professor of Physics.	'Science and the United Nations'	
	Sri P. Suriyanarayanan, M. A., Lecturer in History.	'Sociology and the United Nations'	
	Sri S. Kulandainathan, B. A.,	'Social Service and the United Nations'	
	Sri N. Palaniappan, IV B. A. (Student Chairman)	'Students and the United Nations'	
	Sri D. Chellappa, M. A. Lecturer in Economics.	'Achievements of the United Nations'	
7-11-1955	Dr. U. Krishna Rao.	College Day	Sri. N. Palaniappan
27-12-1955	Sri. Koshy Abraham, M.Sc.,	'English should be the medium of Instruction in the colleges'	
	Sri. D. Chellappa, M.A.,	(Debate in English. The proposition was lost)	
30-12-1955		Kavi Arangam 'Nagarigam '	Purachi Kavingner Barathi Dasan.
	Sri Mudiarasan Tamil Pandit, S. M. S. High School	'Ennam '	
	Sri Tamilannal, Tamil Pandit, S. M. S. High School	'Udai '	
	Sri Sami Palaniappan, Associate Editor, Varacheithi	'Pandaithamilar'	
	Sri P. Suriyanarayanan, M. A., Lecturer in Economics and History	'Arasiyal '	
	Sri Palaniappan IV B.A., Student Chairman	'Kathal '	

	Sri S. Balakrishnan II Cl.	'Mozhi'	
	Sri Nara Thannirmalai II Cl.	'Padakatchi'	
	Sri CT. Venkatachalam	'Marram'	
4- 1-1956	Sri-la-Sri Kunrakudi Adigalar.	'Religion in Life'	Sri. N.Palaniappan Student Chairman.
21- 2-1956	Sri K. T. Solayappan Sri CT. Venkatchalam & Others.	'The Formation of Dakshina Pradesh' (debate)	do
24- 2-1956	Rev. D. Thambuswamy, M. A., L. T., B. D., Principal, The Kellett High School, Madras.	Valedictory Address	do

Other Activities

A new radio was bought for the Union and it has been made available to the Union by the Principal.

On 15th August 1955 at 7-30 A. M. Independence Day was celebrated at the Bhavnagar Stadium. Dr. Alagappa Chettiar hoisted the flag.

Dr. Chettiar and Sri N. Palaniappan addressed the gathering. Sweets were distributed.

A symposium on United Nations was held on 22nd October 1955 and five prizes were awarded to the best essays written in English, Tamil and Malayalam.

26th January 1956: Republic Day was celebrated at Bhavnagar Stadium. Sri C. V. CT. V. Venkatachalam Chettiar, Secretary, Dr. Alagappa Chettiar Educational Trust, hoisted the National Flag. Sri C. V. CT. V. Venkatachalam Chettiar and Sri N. Palaniappan addressed the gathering. An N. C. C. parade was also held.

3rd, 4th and 5th February 1956. Kalaivizha was held in aid of the Cyclone Relief fund. The following programme was gone through :-

- 3- 2-1956 Sri C. N. Annathurai, M. A: Speech on 'Iyal'
Kumari G. Saraswathi: Music — vocal.
Alagappa college students: Instrumental music.
- 4- 2-1956 Sri M. P. Sivagnana Giramani: Speech on 'Isai'
Srimathi T. V. Rathnam & Party: Music - vocal.

5- 2-1956 Sri T. R. Ramachandran : Speech on 'Koothu'
Srimathi E. V. Saroja & Party : Dance

The following are the prize-winners of the various competitions held under the auspices of the Union :

1	Elocution (English)	1	M. Krishnakumar	III B. Sc.
		2	S. S. Natarajan	IV B. Sc.
2	Tamil Debate	1	A. R. Somasundaram	III B. A.
		2	K. N. Valliappan	II cl.
3	Hindi Debate	1	K. S. Krishnamurthy	II cl.
		2	A. K. Narayanankutty	II cl.
4	Sanskrit Debate	1	H. Venkataraman	IV B. A.
		2	V. N. Srinivasan	II cl.
5	Malayalam Debate	1	P. S. Narayanan Nair	IV B. Sc.
		2	N. Vasudevan	IV B. Sc.
6	Essay Writing in English (for Intermediate students)	1	S. Kumaraswamy	II cl.
		2	VR. Karuppan Chetty	II cl.
7	Essay Writing in English (for Degree students)	1	H. Venkataraman	IV B. A.
		2	M. Natarajan	IV B. A.
8	Essay Writing in Tamil (for Intermediate students):	1	M. Ramaswamy	II cl.
		2	S. Singaravadivelu	II cl.
9	Essay Writing in Tamil (for Degree students)	1	M. Ayyakannu	III B. A.
		2	AR. Somasundaram	III B. A.
10	Tamil Extempore Poetic Composition	1	R. Gopalakrishnan	IV B. A.
		2	CT. Venkatachalam	I cl.
11	Music Competition—Vocal	1	Thiagarajan	I cl.
		2	M. Krishna Kumar	III B. Sc.
12	Music Competition— Instrumental	1	V. Sundaresan(Bul-bul-Tarang)	IV B.Com
		2	V. Swaminathan (Flute)	II cl.
13	United Nations Day— Essay Competition	1	B. Jaganathan (English)	IV B. A.
		2	M. Krishnakumar	III B. Sc.
		3	K. T. Solayappan (Tamil)	III B. A.
		4	M. Ayyakkannu	III B. A.
		5	A.K.Narayanan Kutti (Malayalam)	II cl.

The winners of the English, Tamil, Samskrt and Malayalam elocution competitions represented our college in the Inter-collegiate

debates conducted by the Madras University. Krishnakumar III B. Sc. reached the final round in the debate in English. Our college also took part in the Inter-collegiate debates in English and Tamil conducted by the Government Arts college, Kumbakonam. M. Krishnakumar and AR. Somasundaram secured the second place in the English and Tamil debates respectively and were awarded certificates.

Three members of our Union represented our college on 21-1-1956 in the 'Quiz Programme' conducted by the All India Radio, Tiruchirappalli, and won the first place among eight colleges which participated in the programme.

கலைக்கழகம்

கலைக்கழகத்தின் தலைவர் - திரு. ஏ. என். தம்பி அவர்கள், கல்லூரி முதல்வர்
துணைத் தலைவர் - திரு. வ. சுப. மாணிக்கம், தமிழ்ப் பேராசிரியர்
செயலாளர் - திரு. சி. பரமசாமி, 3ம் பீ. ஏ.

கழக நிகழ்ச்சிகள்

- 1 துவக்க விழா - 24-8-55
நம் கல்லூரி முதல்வரும், கலைக்கழகத்தின் தலைவருமான திரு. ஏ. என். தம்பி அவர்கள் தமிழிலேயே தொடக்கவுரையாற்றி நல் வாழ்த்துக்கள் அருளிஞார்கள்.
- 2 சொற்போர் - 26-8-55
பொருள் - "கோவா விடுதலைப் போராட்டத்தில் இந்திய அரசு கையாடும் அமைதி முறை தகும்"
தலைவர் - திரு. தா. செல்லப்பன், எம். ஏ., பொருளியல் விரிவுரையாளர்
கலந்தோர் - பதினெழுவர்
- 3 திருக்குறள் அரங்கம் - 2-9-55
பொருள் - திருக்குறட் பொழிவுகள்
தலைவர் - திரு. க. தேசிகன், தமிழ் விரிவுரையாளர்
கலந்தோர் - பதினெழுவர்
- 4 சொற்போர் - 12-10-55
பொருள் - "இனிமக்கட் பெருக்கம் பொருளாதார நலத்துக்குத் தடை"
தலைவர் - திரு. இராம. இராமனாதன், எம். ஏ., பொருளியல் விரிவுரையாளர்
கலந்தோர் பதினேவர்.
- 5 சொற்போர் - 21-10-55
பொருள் - "மொழிவழிப் பிரிவினைகள் இந்திய ஒற்றுமைக்குத் துணை செய்யும்"
தலைவர் - மு. கோ. வேங்கிட கிருட்டிணன், இந்தி விரிவுரையாளர்
கலந்தோர் - பதினெழுவர்

- 6 புறநானூற்று அரங்கம் - 4-11-55
பொருள் - தனிப்பெரும் புலவர்கள்
தலைவர் - திரு. இரா. சாரங்கபாணி, தமிழ் விரிவுரையாளர்
கலந்தோர் - பன்னிருவர்
- 7 சொற்போர் - 18-11-55
பொருள் - “மேலைநாட்டு நாகரிகம் நம்நாட்டிற்கு உகந்ததன்று”
தலைவர் - திரு. அ. வே. நாகராச சர்மா, வடமொழி விரிவுரையாளர்
கலந்தோர் - பதினாள்வர்
- 8 சொற்பொழிவு - 23-12-55
பொருள் - “என்னைக் கவர்ந்த ஒரு தமிழ்ப் பாட்டு”
தலைவர் - திரு. உ. பாலசுப்பிரமணியம், எம். ஏ., தமிழாசிரியர்
கலந்தோர் - பதின்மர்
- 9 உறுப்பினர் கூட்டம்-30-12-55
பொருள் - கழகத்தின் ஆக்கம் பற்றிய ஆராய்ச்சிகள்
தலைவர் - வ. சுப. மாணிக்கம், தமிழ்ப் பேராசிரியர்
கலந்தோர் - கழக உறுப்பினர்
- 10 சொற்போர் - 6-1-55
பொருள் - “பழங்கால வரலாறு வருங்காலத்திற்கு வழிகாட்டியாகாது”
தலைவர் - திரு. பா. சூரியநாராயணன், எம். ஏ., அரசியல் விரிவுரையாளர்
கலந்தோர் - பதினைவர்
- 11 சொற்போர் - 20-1-56
பொருள் - “படக்காட்சியால் நன்மையே பெருகுகின்றது”
தலைவர் - திரு. சு. குழந்தைநாதன், பீ. ஏ., தமிழாசிரியர்
கலந்தோர் - பதினாள்வர்
- 12 சொற்பொழிவு - 27-1-56
பொருள் - “நான் விரும்பும் ஓர் இலக்கியப் பண்பி”
தலைவர் - திரு. தி. ரா. இலட்சுமி நரசய்யா, ஆங்கில விரிவுரையாளர்
கலந்தோர் - பன்னிருவர்
- 13 கலைமலர் முதற்றொகுதி வெளியீட்டு விழா - 3-2-56
தலைவர் - நா. பழனியப்பன், கல்லூரிப் பேரவை மாணவத் தலைவர்
வெளியிடுவோர் - கலைக் கழகத்தினர்
திறப்பாளர் - திரு. சி. என். அண்ணாத்துரை, எம். ஏ.
- 14 சொற்போர் - 10-2-56
பொருள் - “பன்மொழி நாட்டமைப்பு இந்திய ஒற்றுமைக்குத் துணை செய்யும்”
தலைவர் - திரு. கோ. சிவகுருநாதன், பீ. ஏ. ஆனார்சு, தமிழாசிரியர்
கலந்தோர் - பதினாள்வர்.
- 15 கலைக் கவியரங்கம் - 17-2-56
தலைவர் - திரு. க. தேசிகன், தமிழ் விரிவுரையாளர்
கவிஞர்கள் - பதினாள்வர்

- 16 முதலாண்டு விழா - 27-2-56
விழாப் பேருரை - திரு. மோ. இராப்சன், பீ. ஏ., எம். பி. இ., இயக்குநர்,
உடற் கல்வித்துறை
கலைக் கவியரங்கம் 2 -
கவிஞர்கள் - ஒன்பதின்மர்
- 17 யாப்பிலக்கண வகுப்பு - தொடக்கநாள் 10-1-56
பயின்ற மாணவர்கள் - முப்பதின்மர்
நடந்த வகுப்புக்கள் - 18

HINDI ASSOCIATION

Office-bearers :

President : Sri A. N. Tampi, B. A. (Oxon), Barrister-at-Law.
Vice-President: Sri M. G. Venkatakrishnan, M. A.
Secretary : Sri K. S. Krishnamoorthy II cl.

The following meeting were held :

Date	Speaker	Subject	President
26- 8-1955	Mr. K. R. Nanjundan M.A. Lecturer in Hindi H. H. Raja's College, Pudukottai. (Inaugural meeting)	" The Place of Hindi in India "	Sri M.G.Venka- takrishnan, M.A.
3- 9-1955	Sri V. Vaidyanathan I Cl. Sri R. Jayaraman I Cl.	' The Problem of Goa '	do
2-11-1955	A debate in Hindi Winners : 1 K.S. Krishnamoorthy II cl. 2 A.K.Narayanankutty II cl.	' War is inevitable in the life-time of the present genera- tion '	do
30-11-1955	Sri R. Rajasubramanian I cl. Sri L Salvadeeswaran II cl.	'The Influence of Western civiliza- tion on Bharat '	Sri K.M.Venkata- raman, B. O. L.
11- 1-1956	Sri R. Krishnamoorthy II cl. Sri M.Natarajan IV B A.	' United Nations Organisation '	Sri M.G.Venkata- krishnan, M. A.
31- 1-1956	Sri K S. Krishnamoorthy II cl.	' Reorganisation of States '	Sri S. Nagarajan M. A.
23- 2-1956	Sri S. R. Sastri, M. A.	Valedictory Address	Sri M.G. Venka- takrishnan M.A.

SAMSKRT ASSOCIATION

Office-bearers :

President : Sri A. N. Tampi, B. A. (Oxon), Barrister-at-Law.
 Vice-President: Sri A. V. Nagaraja Sarma, M. A.
 Secretary : Sri J. Rajan III B. A.

The following meetings were held :

<i>Date</i>	<i>Speaker</i>	<i>Subject</i>	<i>President</i>
2-11-1955	H. Venkatraman, V. N. Srinivasan (Winners)	" War is inevitable in the life-time of the present genera- tion." (Debate)	Sri S. Marga- sahayam.
28-12-1955	J. Rajan III B. A.	Sanskrt Literature	do
6- 1-1956	P. Vijayan IV B. A.	' Bana '	Sri A. V. Naga- raja Sarma
1- 2-1956	R. Sundaresan, IV B. A.	' Bharavi '	Sri S. Marga- sahayam

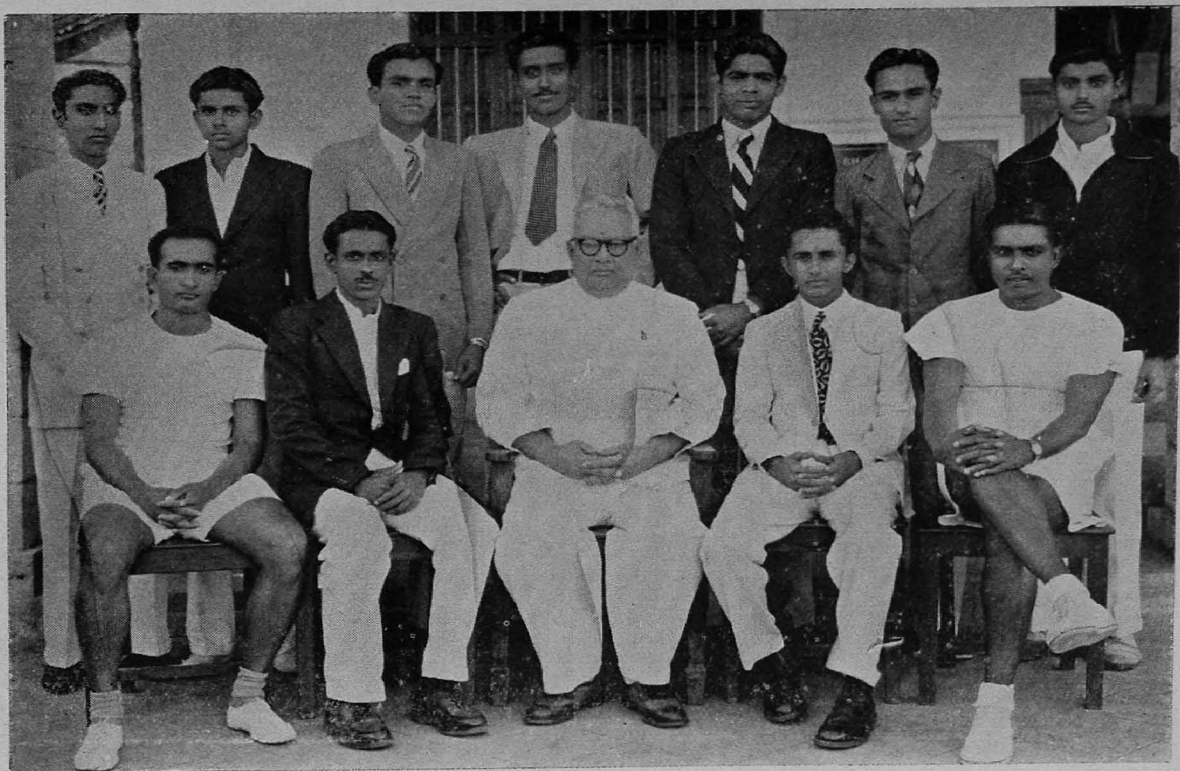
MATHEMATICS ASSOCIATION

Office-bearers :

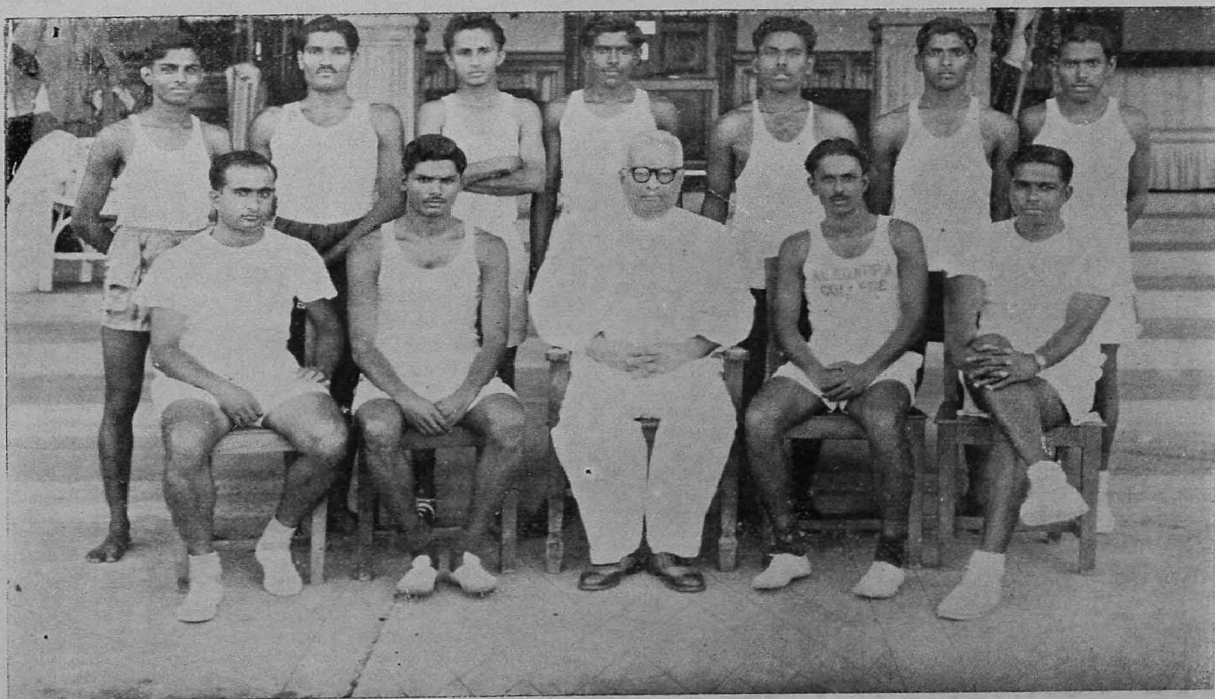
President : Sri A. N. Tampi, B. A. (Oxon), Barrister-at-Law.
 Vice-President : Sri T. K. Manickavasagam Pillai, M. A., L. T.
 Secretary : Sri CT. Chockalingam, IV B. A.
 Jt. Secretary : Sri B. Azhakappa Pillai IV B. Sc.
 Representatives : Sri K. Nagarajan III B. A.
 Sri K. Chinnaswamy III B. Sc.

The following meetings were held :

<i>Date</i>	<i>Speaker</i>	<i>Subject</i>	<i>President</i>
2- 9-1955	Sri T. Natarajan, M. A., Professor of Mathematics, American College, Madurai.	'About Mathematics' (Inaugural meeting)	Sri T. K. Manickava- sagam Pillai.
11-10-1955	Sri R. Rangarajan IV B. A.	'Mathematics in Ancient India'	Sri M. Palaniappan IV B. A.
19-10-1955	Sri S. Damodaran IV B. A.	'Men of Mathematics'	Sri C. Natarajan IV B. A.

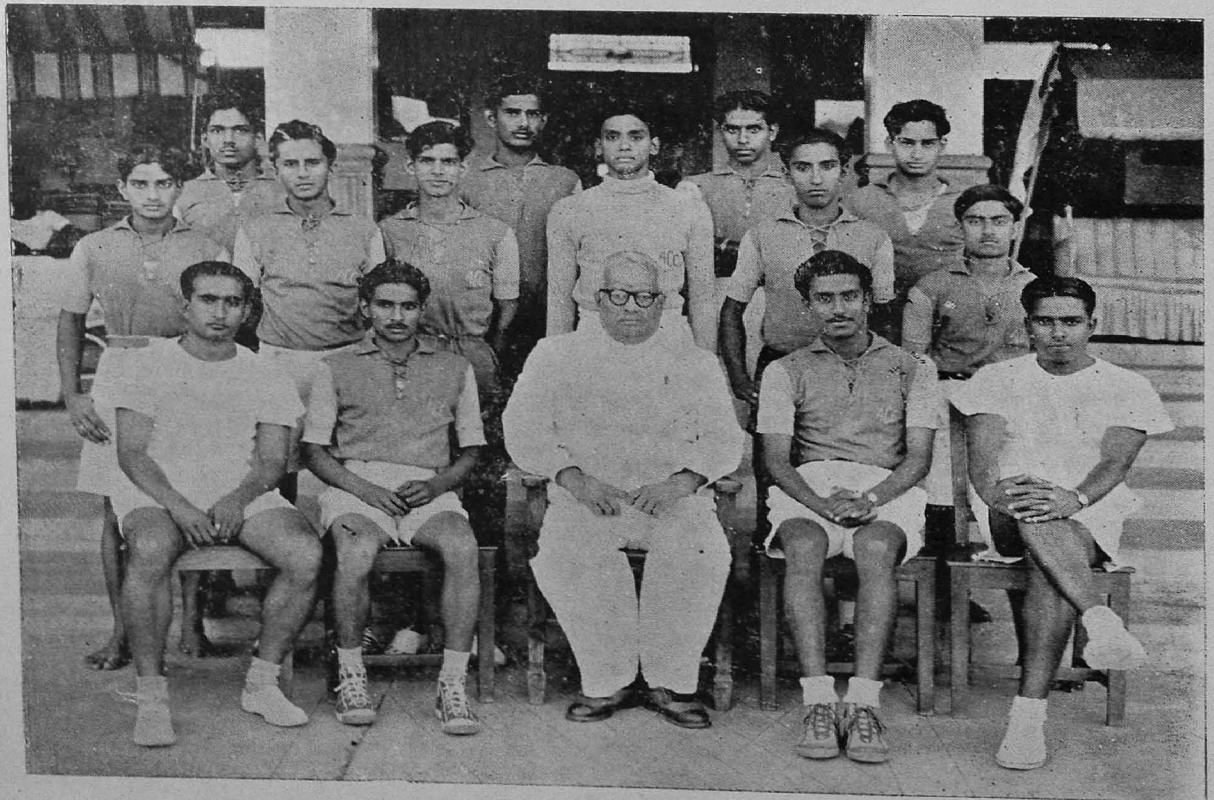
CAPTAINS GROUP, 1955—56

OUR ATHLETES, 1955—56.

OUR CRICKET TEAM, 1955—56.

OUR HOCKEY TEAM, 1955—56.

29-12-1955	Sri CP. Ramamoorthy IV B. Sc.	'Modern minds in ancient bodies'.	Sri R. Gopala- krishnan, IVB.A.
5- 1-1956	Sri V. Sethuraman III B. A.	'Birth of numbers'	Sri R. Ranga- rajan IV B. A.
12- 1-1956	Sri S. Vasanthasenan IV B. Sc.	'It is easier to square the circle than to get round a Mathematician'	Sri V. Mahade- van IV B.A.
2- 2-1956	Sri S. Vasudeva Iyer, M. A. (Maths), M. A. (Com), Professor of Commerce, Alagappa College.	'The place of India in the Mathemati- cal world'	Prof. T. K. Manicka- vasagam Pillai
24- 2-1956	Sri T. Govindarajan M. A., L. T , Professor of Mathematics, Salem Municipal College, Salem.	"This Endless Quest" (Valedictory meeting)	Prof. T. K. Manicka- vasagam Pillai.

PHYSICS ASSOCIATION

Office-bearers :

Patron :	Dr. RM. Alagappa Chettiar, M. A., D. Litt., LL D. Barrister-at-Law.
President :	Sri A. N. Tampi, B. A. (Oxon), Barrister-at-Law.,
Vice-President :	Sri K. G. Krishnan, B. Sc. (Hons), M. Sc., F. Inst. P. (Lond)
Secretaries :	Sri A. Ganesan IV B. Sc. Sri S. Chandrasekaran III B. Sc.
Representatives :	Sri S. Kothandaraman IV B. Sc. Sri Simon Kaipallalunkal III B. Sc.

The following meetings were held :

Date	Speaker	Subject	President
11- 8-1955	Lieut Col. S. Paul, B. E. A. M. I. E.	' Science on Engi- neering Lines '	Sri A. N. Tampi, Principal
26. 8-1955	Sri A. Ganesan IV B. Sc.	Scientists and Poli- ticians	Sri T. Raja Rao IV. B. Sc.
12-10-1955	Sri S. Subramanian IV B. Sc.	Simple Harmonic Motion	Sri S. Rajagopal III B. Sc.

25-11-1955	Sri S. Chandrasekaran III B. Sc.	Some Great Men of Physics	Sri Simon Kai- pallalunkal III B. Sc.
6- 1-1956	Sri K.P. Radhakrishnan Nair IV B. Sc.	'Towards Artifi- cial Rain.'	Sri I Vellasamy IV B. Sc.
20- 1-1956	Sri N. S. Rajagopalan, B. Sc. (Hons)	X-Rays	Sri R. Ramasamy B. Sc. (Hons.)
27- 1-1956	Sri George Joseph	"Measurement of Low Temperatures"	Sri G. Muthu- krishnan III B.Sc.
9- 2-1956	Dr. C. Shanta Venkata- raman M. Sc, Ph. D.	"The Study of Atom "	Sri A. N. Tampi, Principal.

The most important feature of this year's activity was the exhibition arranged under the auspices of the Association.

The exhibition aimed at presenting the fundamental ideas which have led to the various developments in Physics, contributing to the welfare and prosperity of mankind. A variety of items of a fundamental nature were arranged and graded from simple measurements to Atomic Physics.

In every branch a few interesting experiments were set up. They were explained with the help of charts and diagrams to drive home the fundamental concepts of Physics.

CHEMISTRY ASSOCIATION

Office-bearers :

Patron :	Dr. RM. Alagappa Chettiar, M. A., D. Litt., LL. D., Barrister-at-Law.
President :	Sri A. N. Tampi, B. A. (Oxon), Barrister-at-Law.
Vice-President :	Sri V. Swaminatha Iyer, M. A., M. Sc.
Secretary :	Sri K. E. Rengachari
Asst. Secretary :	Sri M. Krishna Kumar

The following meetings were held :

Date	Speaker	Subject	President
22- 8-1955	Dr. Ananthachary M. D.	"Scientific Mind"	Sri A. N. Tampi, B. A. (Oxon),
8- 9-1955	Sri Chakravarthy M. A.	"Uses and Abuses of Science"	Sri E. K. Rama- krishnan M. A.

4-11-1955	Sri L. R. Tambe	"Industrial Aspects of Vanaspathi"	Sri V. Venkatasubramanian, M. Sc.
8-11-1955	Sri K. E. Rangachary	"Chemistry in Daily Life"	Sri M. Krishnakumar.
29-12-1955	Sri K. Sampath	"Chemistry of Atoms"	Sri S. M. Janardhanam Pillai
21- 1-1956	Sri S. Natanasabapathy	"Chemistry of Dyes"	Sri K. Sampath

On 15—9—55 the association gave a send off party to Sri J. Rajaram, M. A., M. Sc., Lecturer in Chemistry, who left the college on leave for higher studies.

The highlight of the activities of the Association for the current year was the exhibition arranged in honour of the visit of Dr. Rajendra Prasad.

BOTANY ASSOCIATION

Office-bearers :

Patron :	Dr. RM. Alagappa Chettiar, M.A., D. Litt ,LL.D, Barrister-at-Law.
President :	Sri A. N. Tampi, B. A. (Oxon), Barrister-at-Law.
Vice-President :	Sri S. Doraiswami, M. A., M. Sc., F. B. S.
Secretary :	Sri R. Kumarasamy Pillai IV B. Sc. Sri T. Rajadurai III B. Sc,

The following meetings were held :

<i>Date</i>	<i>Speaker</i>	<i>Subject</i>	<i>President</i>
31- 8-1955		Farewell Address to Sri K. N. Seetharaman, B. Sc. (Hons)	Sri A. N. Tampi, B. A, (Oxon). Bar-at-Law.
23-12-1955	Sri R. Kumaraswamy Pillai.	"Stellar Evolution"	Sri S. Doraiswamy M. A., M. Sc., F. B. S.
30-12-1955	Sri M. P. Venugopalan Nair.	"Green in Nature "	Sri R. Chandrasekaran M. A.
12- 1-1956	Sri A. Sethurathnam	"Pigmies of the Plant Kingdom "	Sri S. Doraiswamy, M. A.,

27- 1-1956	Sri K. S. Perumal	" Our Botanical Tour "	Sri R. Chandrasekaran M. A.
7- 2-1956	Sri Koshy Abraham M. Sc.,	" Genetics "	Sri V. Jayaraman M. Sc.
17- 2-1956	Sri S. A. Kuppuswamy	'Sir J. C. Bose'	Sri Koshy- Abraham M.Sc.
21- 2-1956	Dr. T. S. Raghavan M. A., Ph. D.	Valedictory	Sri S. Srinivasan M. A.

Other activities:

The Senior B. Sc. Students went on an educational tour to Courtallam, Thenmalai and Aryankavu which lasted from 20-10-1955 to 28-10-1955. Sri R. Chandrasekaran and Sri Shriganesan led the party. During the tour, besides making field observations and studies, the students were able to collect interesting specimens for their individual herbaria and also for the department.

The most notable activity of the association was the organisation of an exhibition held from 10-11-55 to 18-11-55.

An attempt was made to present the broad aspects of the subject in a simple but concrete manner. A large part of the material for the exhibition was drawn from local and South Indian flora. The exhibitions included sections such as economic products of Chettinad (medicinal plants, timber species and economic crops), Plants of the Past, Hortusiccus (Dry Garden) etc. The President of the Indian Union, Babu Rajendra Prasad, called at the Exhibition and he was garlanded on behalf of the association.

Association Library: The total number of books in the library now is 56. The books are popular among students who make good use of them.

ZOOLOGY ASSOCIATION

Office-bearers:

President :	Principal (Ex-officio)	
Vice-President :	Professor of Zoology.	
Secretary :	Sri Tagore Paul	
Representatives :	Sri N. Shanmuganathan	IV cl.
	Sri P. Andrews	III cl.

The inaugural meeting of the Association was held on 22-8-1955 with our Principal in the chair when Sri Regunathachari of the Thiagaraja College, Madura, spoke on "Side Walkers."

The major activities of the association this year were mostly field work and exhibitions.

The total number of specimens accepted for the Daily Exhibit Section this year was 80 and the prize for the best specimens collected was awarded to Sri G. P. Ravindranathan, III B. Sc.

A large-scale Zoology Exhibition organised by the Zoology Association was declared open by Dr. RM. Alagappa Chettiar on 11-11-1955. We are happy to record that our Exhibition was visited by Dr. Rajendra Prasad, the President of the Republic of India, on the 15th of November, 1955. The Exhibition was kept open to the public for about 10 days.

The Senior members went to Pallathur and Solayandarkoil on 30-7-1955 for an extensive study of animal life in fresh water and scrub jungle.

The Juniors left for their major study tour on 21-10-1955 and returned on 30-10-1955 with a very valuable collection from a variety of places such as Mangalore, Calicut, Pudukad and Courtallam.

The valedictory function of the Association was held in the form of a collection picnic to Pillayarpatti on 29-1-1956. After a collection for about a couple of hours, the party had their dinner, and a programme of entertainment, at the close of which the Vice-President gave away the prize for the best Daily Specimen Exhibit for the year.

GEOLOGY ASSOCIATION

President :	Sri A. N. Tampi, B. A. (Oxon), Barrister-at-Law.
Vice-President :	Sri C. Rajagopalan, M. Sc.
Treasurer :	Sri S. Ganesa Iyer, M. A.
Secretary :	Sri D. Subramanian IV B. Sc.
Jt. Secretary :	Sri T. A. Sheik Dawood III B. Sc.

The following meetings were held :

<i>Date</i>	<i>Speaker</i>	<i>Subject</i>	<i>President</i>
27- 7-1955	Prof. C. Rajagopalan M. Sc.	Inaugural Address	
2- 8-1955	Sri D. Subramanian IV B. Sc.	The Mineral Wealth of India	Prof. C. Raja- gopalan, M Sc.
8- 8-1955	Sri K. V. Balakrishnan IV B. Sc.	Isostasy	Sri K. V. Krishnaswamy, B. Sc (Hons).

17- 8-1955	Sri S. Kandaswamy IV B. Sc.	Glaciation	do
23- 8-1955	Sri V. Ramaswamy IV B. Sc.	Utility of Geology	do
1- 9-1955	Sri K. R. Rajagopalan IV B. Sc.	' Erosion '	Sri C. Raja- gopalan, M. Sc.
1- 3-1956	Sri T. Purushothaman Madura college, Madurai.	Geology without Jargon (A Sympo- sium) Valedictory Address.	Sri P. Dorai- kannu Mudaliar M. A., L. T., Principal, Dr. Alagappa Chettiar Training college.

Tour Report :

The first educational geological tour was undertaken by the senior students during the first terminal holidays, lasting for ten days. The party visited geologically important places in Courtallam, Tenkasi, Ambasamudram, Papanasam, Thalayuthu, Cape Comorin, Trivandrum, Varkala, Quilon and Chavara. The party was led by Sri K. V. Krishnaswamy, B. Sc. (Hons) and Sri S. Ganesa Iyer, M. A.

The Second tour for the senior students was led by Sri N. Natarajan B. Sc. (Hons) and Sri S. Ganesa Iyer, M. A. The study of the cretaceous formations of Trichinopoly District was undertaken. The party also visited the lignite trial pits located at Neyveli. The tour lasted for seven days commencing from 20—1—56. Rich fauna collections were made by the party. Mention must be made about the collection of a fishtooth and many more specimens.

For the best field work, a cup is being awarded by the association.

Library :

The association is maintaining a library of its own. This year 10 new books were added and the total number of books comes to 61. Magazines like Science Digest, Reader's Digest, Coronet etc. are available in the library for the benefit of the students.

Exhibition :

Under the auspices of the association a geology exhibition was conducted. The exhibition was declared open by our founder Dr. RM. Alagappa Chettiar on 11—10—55 and it lasted till 18—10—55. The President of the Indian Union, Dr. Rajendra Prasad, the Raja of Ramnad and many distinguished persons visited the exhibition. Over 24,500 people had the pleasure of witnessing the exhibition. The exhibition was not

only instructive and educational but also entertaining. It consisted of three sections. The first section was the Pageant of Life. In this section from the world before the dawn of life one is taken through the past ages and finally to man in the evolution ladder. The changes that have taken place in the animal kingdom as well as in the distribution of land and sea were clearly shown.

The next section exhibited models which dealt with various geological agents like sea, wind etc. The model "The Sea as a Saw" explained how erosion as the power of creating natural bridges. The model "The Sea the Harbour Builder" explained the formation of sand bars. The stages of development of the river valley were well exhibited by the model "The Rectangular Drainage." The Seismogram explained how the pulses in the Earth are recorded. The essential conditions necessary for choosing a dam site were brought out by the model "Dam." The constructive work of many a geological agent like Sea, Volcano was explained by a single model "The Geologist's Paradise." The Geyser known as "Old Faithful" was shown in working order ejecting hot water and steam at regular intervals. The burning of spit furnace and glowing lava flowing from the vent of a volcano were well pictured by the model "Nature's Cauldron." The formation of sand dunes by the action of wind power was also exhibited.

The last section exhibited the flash of colour, the symmetry of shape and the brilliance of varied lustre in the mineral kingdom. Priceless gems as well as 'worthless' stones and many charts were exhibited.

ECONOMICS AND HISTORY ASSOCIATION

Office-bearers :

President :	Sri A. N. Tampi, B. A. (Oxon), Barrister-at-Law.
Vice-President :	Sri S. Srinivasan, M. A., L. T.
Secretaries :	Sri M. Natarajan IV B. A.
	Sri A. S. Arjuna Raja III B. A.

The following meetings were held :

Date	Speaker	Subject	President
9- 8-1955	Sri P. Ramamurthy M. L. A., Leader of the Opposition, Madras Assembly	Inaugural Address	Sri A. N. Tampi, Principal
1- 9-1955	Sri M. CT. Pethachi	University Educa- tion in U. S. A.	do

7- 9-1955	Sri M. Robson, B. A. MPE. (Spfld)	My Tour Impres- sions	do
11-11-1955	Sri M. K. Bhat, Secretary, Dr. Alagappa Chettiar College Co-op- erative Housing Tenan- cy Society. Sri N. Palaniappan IV B A. and N. Swamina- than III B. Com.	Co-operative Movement in India	do
30-11-1955	Sri S. Thiruvengkatachari, Prof. of Social Studies, Dr. Alagappa Chettiar Training College.	Utilization of Man Power Resources in India	Sri S. Srinivasan M. A., L. T.
24- 1-1956	Sri P. Doraikannoo Mudaliar, Principal, Dr. Alagappa Chettiar Training College.	' The Muslim Imp- act on South India	Sri A. N. Tampi
25- 2-1956	Sri M.V.Subramanyam, Professor, St. John's College, Palamcottah	Valedictory Address	do

COMMERCE ASSOCIATION

Office-bearers :

Patron :	Dr. RM. Alagappa Chettiar, M. A., D. Litt., LL. D., Barrister-at-Law.
President :	Sri A. N. Tampi, B. A (Oxon), Barrister-at-Law.
Vice-President :	Sri S. Vasudeva Iyer, M. A., L. T., M. A. (Com).
Treasurer :	Sri R. Krishnan, B. Com. (Hons).
Student Chairman :	Sri U. S. Muthumahadevan IV B. Com.
Student Secretary :	Sri S. Ramasami III B. Com.

The following meetings were held :

Date	Speaker	Subject	President
19-10-1955	Mr. Hridayasami Reddiar, M. A., Professor of Economics St. Joseph's College, Tiruchirapalli.	Inaugural Address 'Socialistic Pattern of Society'	Sri A. N. Tampi, B. A. (Oxon) Barrister-at-Law

23-12-1955	Sri D. Swaminathan U. S. Muthumahadevan K. Kailasam.	Nationalisation of Insurance	Sri R. Krishnan, B Com (Hons).
26-12-1955	Sri B. S. Ramamurthi Sri N. Swaminathan	Industries under Second Five year Plan	Sri C. V. Kuppu- swamy, B. Com , B L.
20- 1-1956	Sri Y.P.Ramachandran M. Com. Head of the Department of Commerce, Rajah's College, Pudukottai.	Bill Market in India (Valedictory Address)	Sri S. Vasudeva Iyer M. A. L. T., M. A. (Com)

GEOGRAPHY ASSOCIATION

Office-bearers :

President :	Sri A. N. Tampi, B. A. (Oxon), Barrister-at-Law.
Vice-President :	Sri K. V. Sundaram, B. Sc. (Hons).
Secretary :	Sri S. Mohan II cl.
Representatives :	Sri S. Narayanan II cl. Sri C. T. Venkatachalam I cl. Sri K. Pichai III B Com.

The following meetings were held :

Date	Speaker	Subject	President
29- 9-1955	Mrs. R. Radha M A., L. T. Lecturer in Geography, Queen Mary's College, Madras.	Inaugural Address 'House types as an index of environ- ment.	Sri K. V. Sundaram B. Sc. (Hons).
2- 1-1956	Sri K. Ganapathy Subra- maniam Sri M. Karuppannan Sri S. Balakrishnan	Geography and Linguistic Regions	Sri C. V. Kuppuswamy, B. Com., B. L.
6- 1-1956	Sri R. Nandagopalan	Stones from the Sky.	Sri K. V. Sundaram
25- 1-1956		Special meeting to express sorrow at the death of a member of the Association, Sri S. Vasudevan of II cl.	
1- 2-1956	Sri S. Kulandainathan B. A.	Geography in Tamil Literature	Sri K. V. Sundaram.

9- 2-1956 Sri B. S. Mani M. A , 'The British Expe- Sri V. Jaya-
Lecturer in English. dition to Mount raman,
Everest' B. Sc. (Hons)

The most important event of the year was the Geography Exhibition, conducted for the second year in succession by the Association. The exhibition was held between 10-11-55 and 18-11-55. It drew more than 24,000 people in and around Karaikudi.

The exhibition was divided into the following sections :

- 1 This mobile and changeful earth.
- 2 A peep into the past geographies.
- 3 The anatomy of landscape.
- 4 The drama of the weather.
- 5 The Geographer's shorthand.
- 6 Geography begins at home.
- 7 "The Home" and "The World."

Some of the interesting exhibits in the exhibition were :-

- 1 A huge model of Mt. Everest showing the route taken by the British Everest expedition party,
- 2 A huge model of a multi-purpose project.
- 3 A series of models explaining the evolution of the Himalayan rivers.
- 4 A relief model of the Ramanathapuram District.
- 5 A clay tablet of Karaikudi town.
- 6 A clay tablet of the college campus.
- 7 A series of charts explaining the progress achieved in the field of cartographic art through the ages.
- 8 A working model to explain the theory of continental drift, and
- 9 A quiz board.

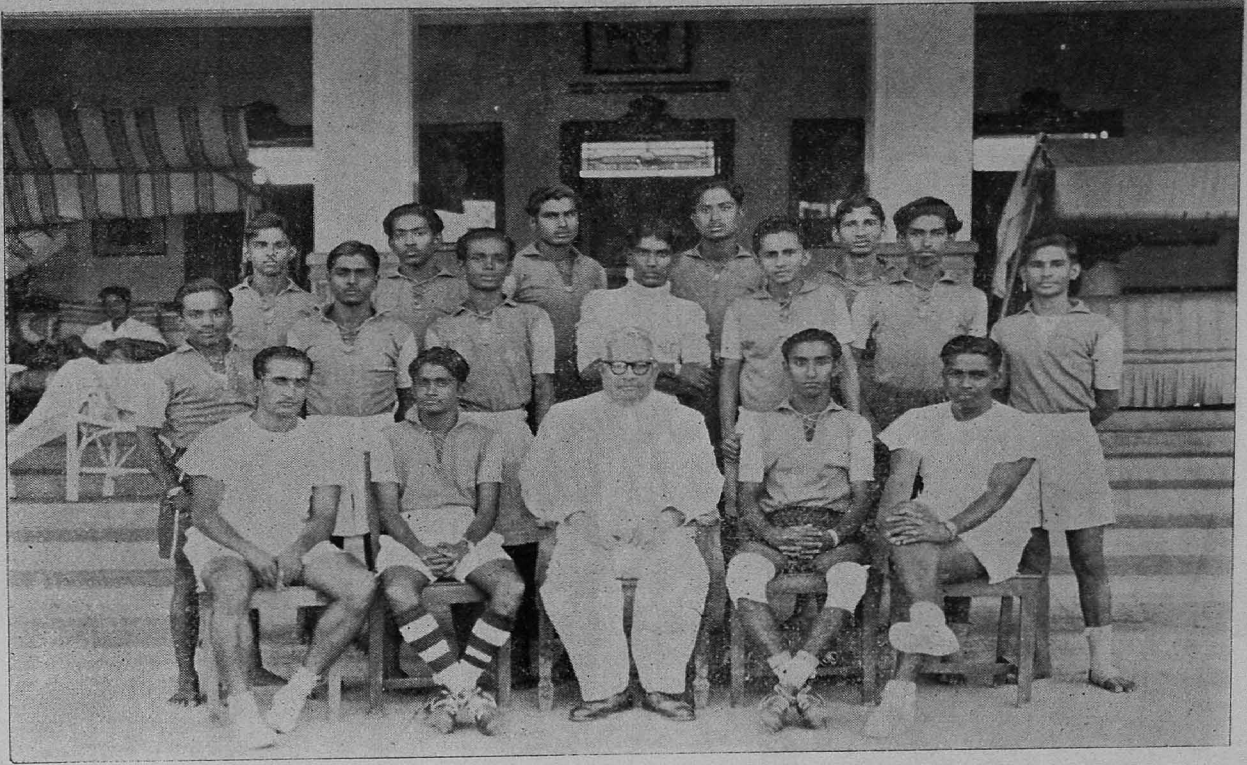
DEPARTMENT OF HEALTH, PHYSICAL EDUCATION AND RECREATION

The following were nominated captains for the year 1955-56.

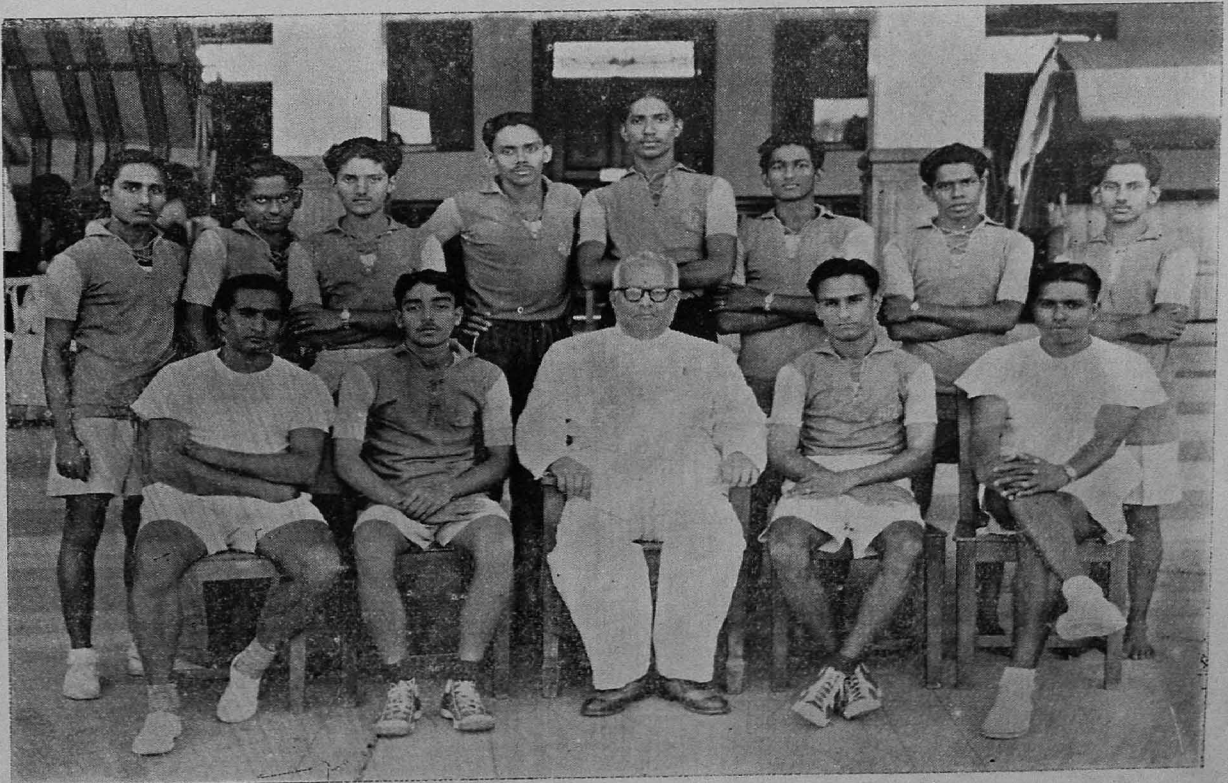
General Captain: A. ADITHYAN.

Athletic Captain: L. SUBRAMANIAN.

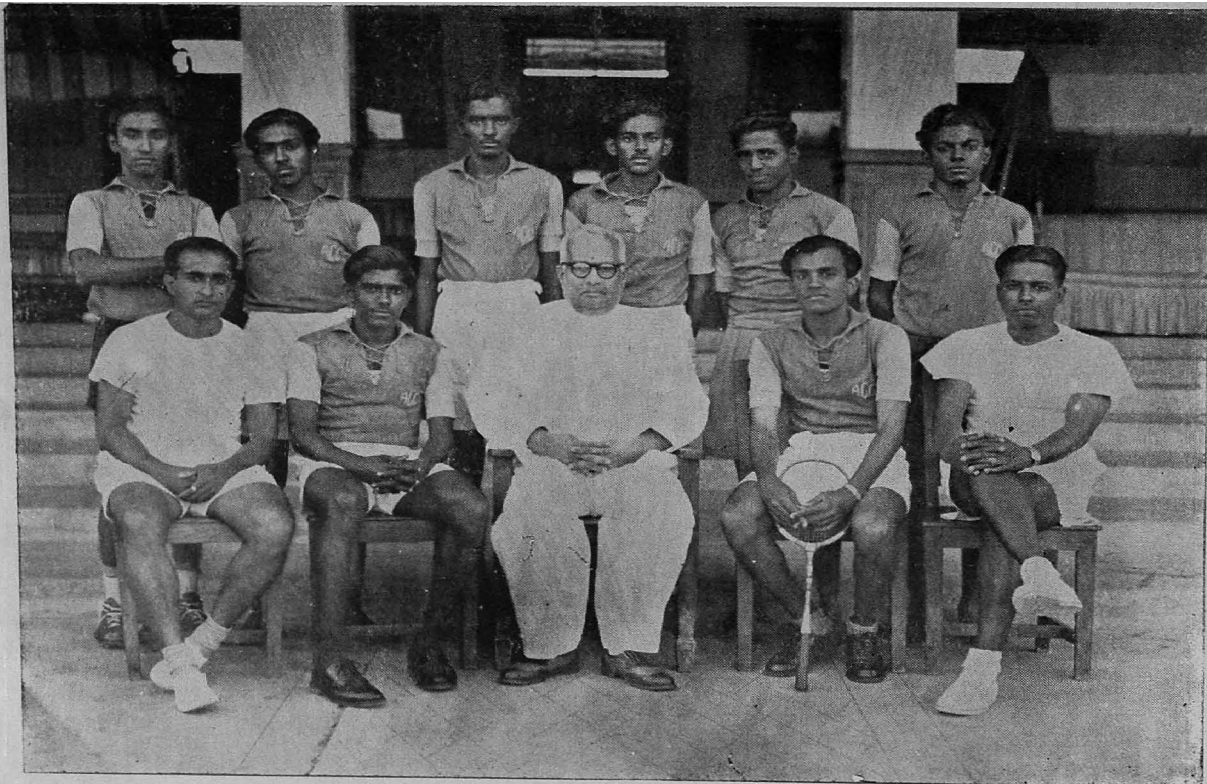
<i>Game</i>	<i>Captain</i>	<i>Vice-captain</i>
Cricket	C. Balasundaram	Muthumahadevan
Hockey	Tagore Paul	M. Balagopalan
Foot ball	RM. Ramasamy	Ramanathan
Basket ball	Srinivasan	Padmanahan
Volley ball	Alagappa Pillai	Diraviam Pillai
Badminton	AR. Kasi	Sam Christ Das
Tennis	Zackariah	— —
Soft ball	Seshadri	— —

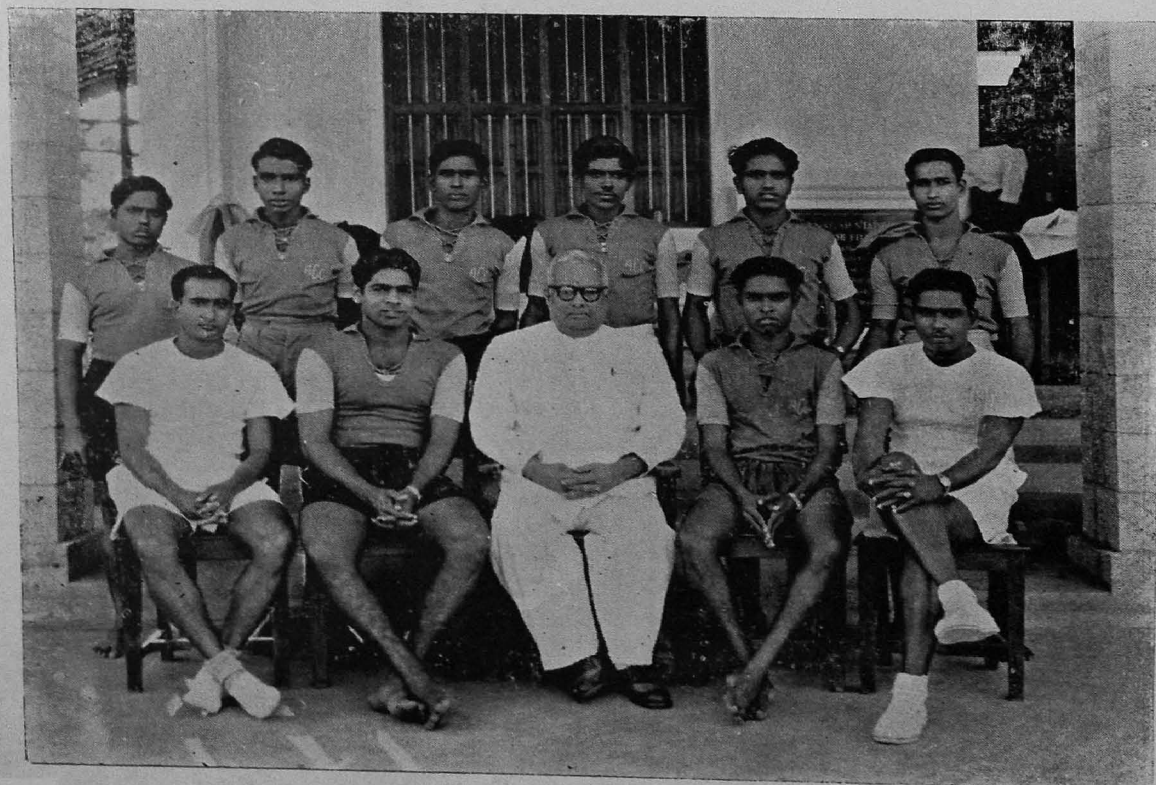
OUR FOOTBALL TEAM 1955—56.

OUR VOLLEY BALL TEAM, 1955—56.

OUR BADMINTON TEAM, 1955—56

OUR VOLLEY BALL TEAM, 1955—56

A scientifically developed and well organised programme of Physical Education should create and maintain interest among the students in the various activities and contribute its share towards education of the whole personality. If such is the objective of a Physical Education programme, our programme has achieved to a great extent the purpose for which it has been established.

A large percentage of students have been participating in the various activities of their own accord. The interest evinced by the students in the optional activities and the Inter-class tournaments has been encouraging.

As per the University requirements the students of the Intermediate classes had forty physical education periods. They were regular in attending the classes.

The performance of the students in the Inter-class tournaments reached a very high standard. IV Class won the Intramural championship by winning Hockey, Volley ball, Soft ball and Cricket, while III class won Badminton and Basket ball; and Foot ball was won by II Class. In the Inter-collegiate tournaments our college team won the Madurai Divisional Badminton Divisional finals. Our college teams came to zone finals in Basket ball, Volley ball and Tennis singles.

The college participated in the Loyola College tournaments in Volley ball and Badminton and did creditably well.

Tennis Club

The Annual Tennis Club tournaments presented a very high standard of performance. All the members of the Tennis club participated in the Tennis tournaments. Madhavan Nair won the singles trophy by defeating Zachariah in the finals. Dr. Udappa and Madhavan Nair won the doubles finals by defeating Koshy Abraham and Subramanian.

Alagappa College Combined Annual Sports Meet.

The Alagappa Colleges combined Annual Sports Meet was conducted on the 15th of October 1955 on the Bhavnagar Stadium grounds. Dr. A. J. Boyd, Principal, Madras Christian College presided over the meet in which over 300 competitors (both men and women) from the various colleges within the campus competed. The Sports Meet was both colourful and impressive and was a great success as it afforded a unique opportunity for all the students from the various institutions to meet at a common arena and participate in the various events in the true spirit of sportsmanship combined with freedom, loyalty, responsibility and healthy rivalry. R. Muthuswamy of III class won the Alagappa College Senior Championship and A. Thiruvengataswamy of II Class won the Junior Championship. The class

championship was won by III Class which secured $77\frac{1}{2}$ points while II class followed with $57\frac{1}{2}$ points.

Madras University Inter Divisional Track And Field Meet

The Madras University Sports Meet was conducted on the Alagappa College Bhavnagar Stadium grounds on the 19th of November, 1955 under the presidentship of Mr. Norminton of the British Council. Mrs. Norminton gave away the prizes after the Sports Meet was over. It is the first time in the history of the Madras University that the Meet is held outside Madras. The selection of out campus as the venue for the University Sports Meet is an honour done to our College and a tribute paid to the excellent facilities our College affords for sports. About 135 athletes (both men and women) from the various colleges all over the Madras University area competed in the Track and Field Meet to make the function colourful.

Health Education

A series of lectures and discussions on Health Education provided many students with a good opportunity to acquire knowledge in this field. Classes were optional and more than 60 students attended the classes regularly. The following topics were discussed:

1. The meaning and approach to health.
2. Personal hygiene and health habits.
3. Community and social hygiene.
4. Physical fitness and healthful living.
5. Nutrition.
6. Hereditary and acquired traits and characteristics.
7. Personality and adjustment.
8. Common communicable diseases, their identification and prevention.
9. Puberty, adolescence and sex hygiene.
10. Health and physical fitness contributing to economic progress.

It is felt that Health Instruction is necessary at least for one year at the college level.

Medical Examination

Medical Examination without follow-up treatment is of very little value. Realising this fact the department has organised a very thorough and intense programme of follow-up work. A record is kept for every student, and the parents of the students are contacted regarding those students who have defects. If the parents desire, the department arranges for treatment through the College Physician.

The response from the parents of the students is very good. The department is working towards the end that no student, with a defect, is left unattended to.

Through the Health Education classes, medical examination, the follow-up work and a scientific programme of Physical Education the department is trying to create and maintain interest in the boys so that they may appreciate and understand the need for healthful living and take personal care to lead a healthful and happy life.

We are indebted to our Principal for the encouragement and guidance he has been consistently giving towards the efficient functioning of the department as a whole. The department is also thankful for the co-operation given by the captains towards organising and conducting the various activities.

M. ROBSON,
Director of Physical Education.

AUDIO VISUAL EDUCATION

The following films were screened during this year :

- 15- 7-1955 Good Bye Mr. Chips.
- 22- 7-1955 Madame Curie.
- 29- 7-1955 Great Expectations
- 11- 8-1955 Oil Review No. 2,- Microscopy of the opaque object, Shell cinemazine No. 7, 10000 feet deep (Burmah shell)
- 12- 8-1955 Rich, young and pretty
- 15- 8-1955 Final Test
- 25- 8-1955 14th Olympiad held in London, Sprinting and Hurdling (British Council)
- 26- 8-1955 Good Earth.
- 9-10-1955 Chu Chin Chow
- 10-10-1955 Lord Siva Danced (Burmah Shell), U. N. Kindergarten, Education for Peace and Education for life (U. S. I. S)
- 14-10-1955 David Copperfield.
- 18-10-1955 Julius Caesar.
- 20-10-1955 Ivanhoe.
- 21-10-1955 Gardens of England, Photosynthesis, There go the Boats (British Council)
- 6- 1-1956 Christopher Columbus.
- 12- 1-1956 An American in Paris.
- 13- 1-1956 Seventh Veil.
- 20- 1-1956 King Solomon's Mines.
- 21- 1-1956 Pride and Prejudice,

- 26- 1-1956 Chacha Chowdary.
- 31- 1-1956 Our Panchayats,
The Tree of Wealth (Documentary films)
- 10- 2-1956 The Card.
- 16- 2-1956 Realm of Sound (Documentary)
- 24- 2-1956 National Cadet Corps,
Music of India,
Land of the Dancing Siva (Documentary films)

The following records were played in the months of November 1955 and February 1956:- (British Council)

Hamlet, Richard II, As You Like It, The Importance of being Earnest, Cocktail party, Four Quartets, Facade, Murder in the Cathedral, Bernard Shaw's Broken English and Spoken English, and Youth Conference on Parliament (Brain Trust.)

Equipment purchased for the Department: 1. A Garrod 3 speed Record Player, 2. 16MM R. C A Film Projector, 3. 13 Gramophone Records 10—Recitals from English poetry and three National songs.

KARAIKUDI INDEPENDENT COMPANY N. C. C.

Mr. P. M. Jussay and Mr. D. Chellappa returned by the middle of August 1955 after their Pre-commission Training at Wellington, Nilgiris. On 4th November 1955 the Circle Commander No. 2 Circle Madras gave us permission to raise the N. C. C. unit here, with a strength of 102 cadets. The unit is known as 1 and 2 Platoons, Karaikudi Indep. Coy. N. C. C. 279 applications were received and after medical examination 102 cadets were chosen. Our Principal inaugurated the activities of our N C C. Unit on 5th January 1956.

Visit and Inspection by officers

- 10- 2-1956 Capt. T.V. Krishnan, ADM officer, 2nd Madras Bn. N. C. C., Tiruchirapalli.
- 16- 2-1956 Lt. Col Monappa, O. C. 2nd Madras Bn. N. C. C., Tiruchirapalli.
- 25- 2-1956 Wing Commander, P. C. Ramakrishnan,
Circle Commander, No. 2 Circle, Madras.

SOCIAL SERVICE LEAGUE

REPORT FOR THE YEAR 1955-56

I am glad to submit the following report of the activities of the Social Service League during the academic year 1955-56.

The Summer Camp, sponsored by the Youth Welfare Department of the Government of India, Ministry of Education, held in May, 1955 at Sivakasi National Extension Service Block was attended by 100 students and 4 teachers. The camp lasted for 21 days and in this period the work of laying the basis for a road connecting the village of Vendurayapuram with Sivakasi-Srivilliputhur Main Road was completed. Besides this main work, visits to 12 villages in the neighbourhood, organisation of sports for children and some entertainments for the villagers were the special features of our activity in the camp. The camp was inaugurated by Mr. R. R. Visuvasam, B. A., Collector of Ramanathapuram District, under the presidentship of Mr. S. Ramaswamy Naidu, M. A., B. L., M. L. A., President, Ramanathapuram District Board. On the conclusion of our camp, the road constructed by us was declared open by our Principal Sri A. N. Tampi.

This year the Social Service League, with 165 members, was inaugurated by our Principal on 1-8-55. A brief outline of the scope of the activities of the League was given to the members by Messrs P. Suryanarayanan, M. A., A. Jagadeesan, M. A., and S. Kulandainathan, B. A.

At its meeting on 8-8-55 the following were elected as group captains, each group consisting of 15 members :

General Captains : V. Karuppiah IV B. A.
 P. K. Rangaian II cl

Group Captains :
Umayal Hostel: R. Arappali II cl
 S. Sundararaghavan IV B. Sc
 P. K. Rangaian II cl

Visalakshi Hostel : R. Muthusamy II cl
 P. Thiagarajan IV B. A.
 V. Rajagappan III B. Sc

M. A. Hostel :	N. Krishnamoorthy III B. Sc
V. A. Hostel :	G. Jayaraman III B. Sc
Day scholars :	V. Karuppiah IV B. A
	S. Shanmugam III B. A
	K. Malaisamy III B. A

On the 15th August '55 our Principal inaugurated the garden work by planting a mango sapling in the Hostel gardens.

On the 29th August 55, Mr. M. Robson, B. A. , MPE., the first Director of the League who returned after a successful study trip to U.S.A., was entertained at Tea at Jawahar Park by the members of the League.

Between August '55 and September '55 every week-end members of the League participated in rural reconstruction activities.

At an extraordinary meeting of the League convened on 12th October '55 the Principal addressed the members.

On 17th October '55 members of the League were At Home to Mr. M. A. Chidambaram, the then Mayor of Madras, and presented a Guard of Honour to him.

Members of the League rendered great assistance in the organisation and the successful conduct of the Exhibitions, arranged in honour of the visit of Dr. Rajendra Prasad. In appreciation of this help, the members of the League were entertained at Tea by Dr. Chettiar at Jawahar Park on 24-11-1955.

On the Deepavali Day members visited several villages around Karaikudi and distributed sweets to the children.

Cyclone relief work was carried on by the members of the League with the support and co-operation of the Rotary Club of Karaikudi. About 600 clothes were collected and distributed to the poor in Meenakshipuram and Amaravathipudur. Further the members collected statistical particulars about the damage wrought by the cyclone for submission to the Government. The District Welfare Officer of Ramnad District sent us a big barrel of milk powder for distribution among the poor. Members of the league also distributed cooked food, milk and bread to villagers and children.

The members of the League were invited for Dinner by the Members of the Rotary club of Karaikudi on 6-1-1956 in appreciation of their services during the Cyclone Relief work in and around Karaikudi.

For the Bhoondan Conference held at Madurai between 31st December '55 and 2nd January '56 the following were sent to represent the

League: M. Krishnakumar III B. Sc., M. Purushothaman III B. Sc.
P. Thiagarajan IV B. A. and K. Malaisamy III B. A.

On 13-11-56 about 500 clothes were collected from the inmates of the College Hostels and they were distributed to the villagers on Pongal Day. Cooked food, sugarcane etc were also distributed to about 1000 villagers. At night a variety entertainment was provided by members of the League at Bhavnagar Stadium.

In the conduct of all the extra-curricular activities in our college campus, the members of the League rendered great help.

An amount of Rs. 5595/- has been sanctioned by the Government of India for the construction of an Open-air-Theatre in our campus. The work was inaugurated by Dr. A. Joga Rao on 13 March '56 and regular construction of the theatre will commence from the next academic year.

Under the scheme sponsored by the Government of India for Apprenticeship in village development for college students and teachers we propose to send four students and a member of the staff from among the members of the League.

Summer camp for this year has been organised under the auspices of the League as in last year.

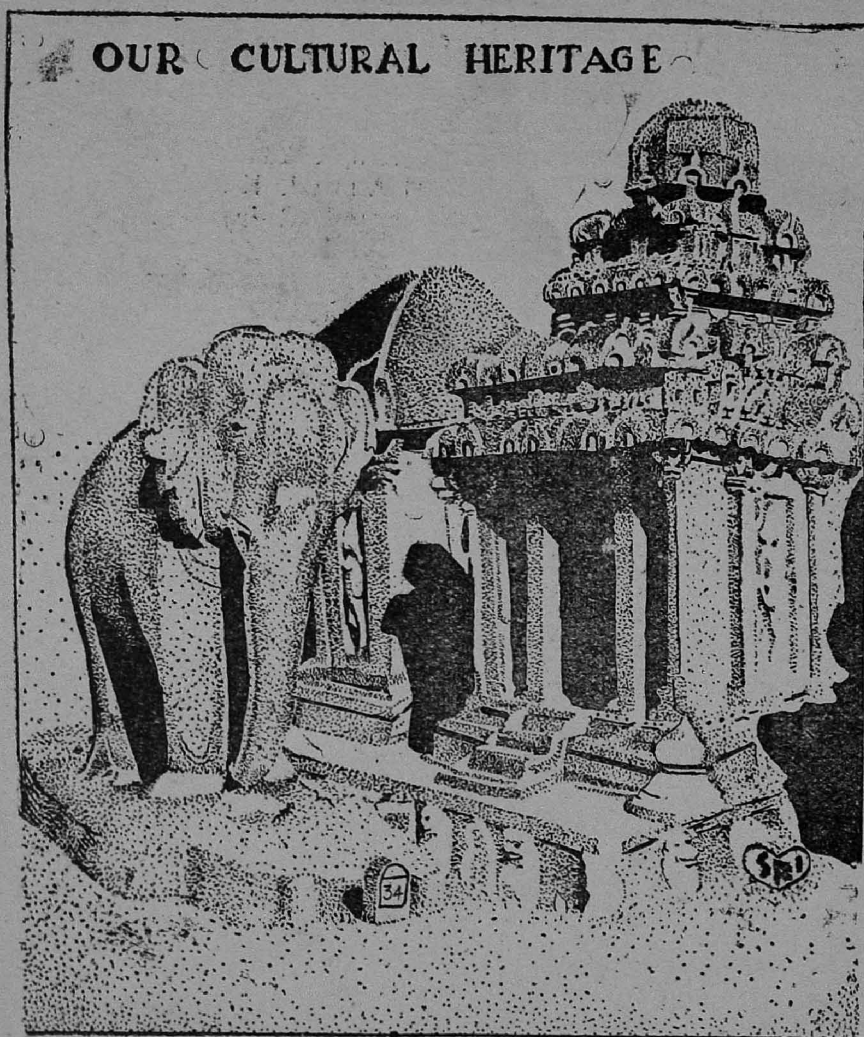
The valedictory address of the League was given by Srimati Kamala Sivasubramanyam B. A. on 13-3-56.

S. Kulandainathan B. A.,
Director, Social Service League.

EXCHANGE

- 1 St. Xavier's College Magazine, Palayamkottai.
- 2 The Union Christian College Magazine, Alwaye.
- 3 Asumption College Magazine, Changanachery.
- 4 Government Victoria College Magazine, Palghat.
- 5 The Xaverian, The St. Xavier's Hostel Magazine, Palayamkottai.
- 6 The Alagappa Training College Magazine, Karaikudi.
- 7 Alagappa Chettiar College of Engineering and Technology Magazine, Karaikudi.
- 8 The Miscellany of the Training College and School, Mangalore.
- 9 The Sacred Heart College Annual, Thevara.
- 10 The Jamal Mohamed College Magazine, Tiruchirappalli.
- 11 The Marian Voice, St. Mary's College, Trichur.
- 12 Madurai Medical College Magazine, Madurai.
- 13 The Teresian, St. Teresa's College, Ernakulam.
- 14 The Madras Law College Magazine, Madras.
- 15 Mahatma Gandhi College Magazine, Trivandrum.
- 16 Coimbatore College Magazine, Government Arts College, Coimbatore.
- 17 The Mahatma Gandhi Memorial College Magazine, Udupi.
- 18 The Pachaiyappa's College Magazine, Madras.
- 19 The Kumbakonam Government College Magazine.
- 20 The Salem Municipal College Annual.
- 21 The Madura Diraviyam Thayumanar Hindu College Annual, Tinnevely.
- 22 Virudhunagar Hindu Nadar's Senthikumara Nadar College Magazine.
- 23 The Training College Annual, Trivandrum.
- 24 Raja Doraisingam Memorial College Annual, Sivaganga.
- 25 Voorhees College Magazine, Vellore.
- 26 The Excelsior, St. Berchman's College Annual, Changanachery.
- 27 Queen Mary's College Magazine, Madras.
- 28 Viveka, Vivekananda College, Madras.
- 29 Sree Kerala Varma College Miscellany, Trichur.
- 30 The Government Arts College Miscellany, Mangalore.
- 31 The Government College Magazine, Mercara.
- 32 The Holy Cross College Magazine, Tiruchirappalli.
- 33 The Madura College Magazine, Madurai.
- 34 The V.O. Chidambaram College Magazine, Tuticorin.
- 35 The Government College Chronicle, Chittur-Cochin.
- 36 The Hindu College Magazine, Masulipatam.
- 37 The Madras Christian College Magazine, Tambaram.
- 38 St. John's College Annual, Palamcottah.
- 39 Brennen College Magazine, Tellichery.

- 40 University College Magazine, Trivandrum.
 - 41 The Educationist, Government Training College, Kozhicode.
 - 42 Agurchand Manmull Jain College Magazine, Madras.
 - 43 Thiagarajar College Magazine, Madurai.
 - 44 The Khalsa, Khalsa College.
 - 45 Prasad, 'The Miscellany of the Veerasaiva College, Bellary,
 - 46 St. Xavier's College High School Magazine, Palayamkottai.
 - 47 Chittal Achi Memorial High School Magazine, Kandanoor.
 - 48 Sri Meenakshi Sundareswarar High School Annual, Kilashivalpatti.
 - 49 Thamarai, the S. M. S. High School Annual, Karaikudi.
 - 50 P. A. C. R. Memorial High Shool Annual, Rajapalayam.
 - 51 De Britto High School Annual, Devakottai.
 - 52 R. K. Sreerangammal Kalvi Nilayam Magazine, Coimbatore.
 - 53 Nagarathar High School Annual, Devakottai.
 - 54 Balavani, The Ganapathy High School Annual, Mangalore.
-

Sketch by: Sri Sriġanesan.

SL
T45m 21196K; NS6
NS6

South India Press, Karaikudi.